

Người Đàn Ông Kiên Cường

Contents

Người Đàn Ông Kiên Cường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	35
6. Chương 6	82
7. Chương 7	88
8. Chương 8	95
9. Chương 9	103

Người Đàn Ông Kiên Cường

Giới thiệu

Nói về một gia tộc mà chỉ có một mình anh là con trai nên gia đình thúc ép anh lấy vợ sớm để có con.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dan-ong-kien-cuong>

1. Chương 1

Tháng sáu, thời tiết tốt sáng sủa một vạt dăm không có bóng mây, giai đoạn thích hợp nhất đón lấy cuộc sống mới, nhưng đối với Ngải Dĩ Ưu mà nói, an bài của cha mẹ lại không phải là ý muốn của cô.

“Tại sao muốn con đi xem mắt?” Cô chu môi đỏ mọng, đem trọn thân thể núp ở ghế sa lon bằng da thật. “Con cũng vừa mới tốt nghiệp.”

“Cũng là bởi vì con đã tốt nghiệp đại học, cha mới giúp con tìm đối tượng.” Cha của Ngải Dĩ Ưu say mê cuồng nhiệt lấy ra một chồng tư liệu, bên trong đều là tài liệu cận kề của thế hệ giàu có tung hoành thương trường.

“Người khác là tốt nghiệp tìm việc làm, con là tốt nghiệp liền tìm chồng sao?” Ngải Dĩ Ưu há hốc mồm mà nhìn chồng tài liệu trên bàn, bất mãn kháng nghị, “Con không muốn, con không cần sớm như vậy lại lập gia đình đâu.”

Không biết vì sao a, từ nhỏ đến bây giờ, cô chưa từng có nói qua chuyện yêu đương, mặc dù không thiếu người đối với nàng bày tỏ tình cảm hoặc triển khai theo đuổi, cũng đều chỉ duy trì mấy ngày liền không bệnh mà biến mất, nếu không chính là sẽ không còn được gặp lại người theo đuổi kia.

Thật vất vả lắm mới tốt nghiệp đại học, cô khát vọng bước vào xã hội biết càng nhiều người, một ngày kia có thể gặp gỡ bạch mã hoàng tử trong cuộc đời mình, sau đó nói một chuyện tình yêu oanh oanh liệt liệt, ngọt ngào ngào, hai người sống chết hứa hẹn hạnh phúc đi vào lễ đường.

Đây là mơ ước mong đợi đã lâu của cô, nhưng cha lại nhiều lần dùng tài liệu xem mắt hung hăng đánh nát mộng đẹp của cô!

“Dĩ Ưu à, cha là vì tốt cho người nha.” Ngải phụ dùng một đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn bảo bối duy nhất của ông. “Cha cũng không muốn con gả đi, nhưng là trừ lập gia đình, cha không biết con còn có thể làm cái gì. . . . .”

Ngải Dĩ Ưu đứa bé là Ngải phụ kết hôn tám năm sau mới sinh ra được, cho nên đối với cô mức độ thương yêu đã đến điên cuồng, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là cô muốn, Ngải phụ tuyệt đối không nói hai lời dùng tất cả biện pháp lấy được cho cô.

Chẳng hạn như, mười mấy năm trước, gần tám tuổi tiểu Dĩ Ưu cùng ba mẹ đến nước Mĩ chơi, ăn được kem địa phương vô cùng nổi tiếng thì chỉ là một câu nói ngây thơ của đứa trẻ tám tuổi—

“Thật hy vọng ngày ngày cũng có thể ăn được kem ngon như vậy.”

Trở lại Đài Loan, không bao lâu ngày ngày đều thật sự được ăn món kem ngon đó, bởi vì Ngải phụ vì cô, sử dụng tất cả vốn liếng rút cuộc giành được quyền đại lý duy nhất của nhãn hiệu kem đó ở Đài Loan.

Mà tình huống giống nhau không ngừng diễn ra, Ngải phụ lấy được quyền đại lý quần áo hàng hiệu của trẻ em, bản quyền tiểu thuyết ngoại văn, tóm lại chỉ cần là thứ con gái coi trọng, ông nhất định sẽ làm cho cô ở Đài Loan cũng hưởng thụ được, cũng vì vậy trong vô hình trừ việc kinh doanh “Ngành giấy Ngải thị” phồn thịnh, ở lĩnh vực nghề tay trái cũng kiếm được một khoản lớn, vì vậy ông cho là con gái chính là Nữ Thần May Mắn của mình, càng thêm yêu thương vô cùng.

Ngành giấy Ngải thị bản thân đã là chủ đạo của ngành giấy, không chỉ chế tạo nhiều chủng loại giấy tờ sách vở, còn có các loại thùng giấy đóng gói, công nghệ dùng giấy đặc biệt, thậm chí là các loại khăn giấy vệ sinh thường dùng trong cuộc sống, ngành giấy Ngải thị chiếm tỷ số cực kì cao, hoàn cảnh giàu có như vậy khiến Ngải Dĩ Ưu từ khi sinh ra liền trải qua cuộc sống không buồn không lo cho tới bây giờ.

“Đương nhiên là công việc, con muốn đi ra ngoài làm việc, không cần xem mắt, muốn tự do yêu đương đó.” Ngải Dĩ Ưu ngây thơ cười nói.

“Công việc? Tự do yêu đương?” Nhìn mặt vui vẻ, bộ mặt mong đợi con gái, Ngải phụ thật sự rất không muốn đánh bể khuôn mặt tươi cười khả ái của con gái, nhưng lại không thể không làm như thế. “Không thể nào!” Như đinh chém sắt.

“Tại sao?” Cô kinh ngạc trước sự từ chối của cha mình. “Tại sao không thể?”

“Bên ngoài có rất nhiều người xấu, con sẽ bị lừa gạt, cha làm sao có thể để cho con đi ra ngoài bị lừa.” Ngải phụ nghiêm mặt, hoàn toàn không thối lui.

“Con làm sao có thể dễ dàng bị lừa như vậy, cha người cũng quá khoa trương rồi.” Cô biết mình từ nhỏ được bảo hộ đến lớn, nhưng bây giờ cũng là lúc cô nên rời khỏi lồng chim này rồi.

Con gái đơn thuần như vậy rất dễ bị gạt nha. . . . . Ngải phụ trong lòng trầm trọng thở dài.

“Dĩ Ưu, nghe lời cha đi, đi xem mắt đi.” Ngải mẫu cầm một đĩa trái cây đi tới, gia nhập cuộc đối thoại của bọn họ.

“Mẹ! Làm sao người cũng giống như cha vậy.” Ngải Dĩ Ưu chu đôi môi đỏ mọng, không phục lắm lắm. “Con không muốn xem mắt..., con muốn tự do yêu đương.”

Vợ chồng Ngải lão gia nhìn nhau một cái, không hện mà cùng lắc đầu, “Không thể nào, con ngoan ngoãn chuẩn bị xem mắt thôi.”

“Tại sao?” Cô không dám tin nhìn cha mẹ yêu thương mình từ nhỏ, không hiểu bọn họ là cái gì không muốn để ý đến ý nguyện của cô, ép buộc cô xem mắt kết hôn.

Ngải mẫu nghe vậy hơi trách cứ nhìn chằm chằm chồng mình, mà người sau thì bị ánh mắt trách cứ này nhìn chằm chú sắp không đất dung thân.

“Chúng ta cũng là vì tốt cho con, cho nên con chọn một người con thích, thứ bảy này gặp mặt.” Ngải phụ cố ý ho hai tiếng, che giấu cảm giác tội ác càng ngày càng mãnh liệt trong lòng.

Nói đơn giản, là vì tránh khỏi con gái bảo bối thiên chân vô tà bị người xấu lừa, bọn họ mới quyết định trước giúp nàng tìm một đối tượng tốt an toàn.

“Đừng!” Cô khổ sở nhíu mày, cha mẹ chưa bao giờ bức bách cô, lần này tại sao muốn ép buộc cô như vậy.

“Vậy thì chúng ta giúp con chọn thôi.” Ngải phụ cố nén không đi an ủi con gái bảo bối, nghiêm mặt nhìn tài liệu của những đối tượng ông lựa chọn kĩ càng. “Dù sao thứ bảy này con ăn mặc thật xinh đẹp có mặt là tốt rồi.”

“ . . . . .” Lần đầu tiên bị cha mẹ bức đến khóc lên, cô không nói một câu chạy về phòng của mình.

“Dĩ Ưu. . . . .” Ngải phụ nhìn bóng dáng con gái, bộ dáng tức cười sắp khóc lên.

“Đủ rồi, cũng không thử nghĩ xem là ai sinh ra con, mau chọn một người đàn ông tốt bảo vệ Dĩ Ưu cả đời thôi.” Ngải mẫu tức giận tuôn ra một tràng lời nói phía sau.

Con gái ngây thơ đơn thuần căn bản không cách nào sinh tồn ở cái xã hội máu lạnh này, mà tính nết này hết thấy người khởi xướng chính là ông chồng đối với cô cưng chiều quá độ, bảo vệ quá nghiêm mật.

“Vợ ơi. . . . .” Về mặt ông vẫn đưa đám như cũ, chỉ là hồi tưởng dáng vẻ khổ sở của con gái, giống như làm cho tim của ông như muốn bể.

“Ngoan, mau chọn thôi.” Ngải mẫu bắt đắc dĩ thở dài, giống như sờ Tiểu Bái vậy sờ sờ đầu chồng, chỉ có thể ở trong lòng kết luận không tiếng động —

Người tạo nghiệp người tự gánh nha.

Nằm ở trung tâm thành phố giá đất cao nhất, đang xây dựng một số tòa cao ốc thương mại, mà trong đó cao vót nhất, mặt ngoài khí phái nhất chính là tòa cao ốc khổng lồ của “Tập đoàn Kinh Thiên”, công ty giao thiệp với tất cả lĩnh vực kinh doanh, xếp hạng trong 500 doanh nghiệp danh tiếng trên toàn cầu.

Ở tầng lầu cao nhất là phòng làm việc của Chủ tịch cùng với Tổng giám đốc, mà trong phòng làm việc của tổng giám đốc người đàn ông tuần tú, chải đầu bóng loáng cũng không có một chút gì già nua ngồi ngay chính giữa phòng, nhìn không ra vẻ mặt hao hức của tuần nam, anh cẩn thận phê duyệt chồng công văn chất cao như núi trước mặt.

“Tổng giám đốc, đây là bản fax khẩn của chủ tịch từ khách sạn Hawai gửi đến.” Trợ lý Lâm Tuấn Nam chạy đến đem tài liệu đưa lên.

Tiền Thiên Dương nhận lấy nhìn không tới mười giây, ngay sau đó mặt không đổi sắc đem bản fax vò thành một cục ném qua một bên, tiếp tục phê duyệt công văn.

Đứng ở một bên Lâm Tuấn Nam thấy thế, tò mò đem trên đất giấy nhặt lên, rải phẳng liếc mắt nhìn, không tiếng động cười toét miệng.

Phía trên là chữ viết cứng cáp của chủ tịch đại nhân—

Gửi cho con trai mặt lạnh xấu xa:

Nếu con còn nhận ta là cha, buổi tối thứ bảy phải đi ăn cơm cùng bảo bối đáng yêu của ông chủ ngành giấy Ngải thị, bởi vì ta đã giúp con đồng ý!

Con vĩnh viễn là ngọc thụ lâm phong của cha

“Muốn từ chối không?”

“Ừ.” Tiền Thiên Dương lạnh nhạt lên tiếng đáp lại.

“Tôi biết rồi.” Lâm Tuấn Nam cắn môi dưới, chỉ sợ mình sẽ tìm cái chết ở trước mặt tổng giám đốc liền cười to đi ra ngoài. Chủ tịch căn bản cố ý đùa bốn con trai của mình nha, người đang ở Hawai vui đùa, chủ tịch đem toàn bộ công việc ném cho con trai coi như xong, bây giờ còn cư nhiên cầm mấy điều khiển đường dài quản chuyện hôn nhân của tổng giám đốc.

“Nhưng tổng giám đốc muốn lấy lý do gì để khước từ, dù sao chủ tịch cũng đã đồng ý, phải nói thế nào mới không phá hư quan hệ hai nhà? Còn có phải giải thích với chủ tịch như thế nào?”

Lâm Tuấn Nam thay đổi sắc mặt đùa cợt bằng vẻ mặt ưu phiền nhìn chằm chằm tờ giấy nhăn nhúm trên tay.

“Dùng lý do không có thời gian đi? Trả lời đối phương như vậy sẽ làm cho chủ tịch tức chết; nói bị bệnh? Nhưng hết bệnh vẫn sẽ hẹn thời gian khác, dứt khoát thành thật mà nói là được rồi. . . . . Thế nhưng như vậy tôi phải tìm đường thoái lui rồi. . . . .”

Tiền Thiên Dương ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn trợ lý một tay gãi đầu một tay cầm tờ giấy chường mắt kia.

“Tuấn Nam.”

“Vâng” Lâm Tuấn Nam nhanh chóng cầm miệng, cặp mắt nhìn chằm chằm tổng giám đốc chờ phân phó. Tùy thời lấy mệnh lệnh của tổng giám đốc là ưu tiên hàng đầu, đây chính là kiến thức cơ bản cần thiết cho trợ lý.

“Cúc Hiên phòng.”

“À?” Anh sững sờ nhìn vẻ mặt lạnh lùng của tổng giám đốc.

Tiền Thiên Dương lạnh lùng nhìn anh ta, không tiếng động cảnh cáo: đừng làm cho tôi nói lần thứ hai.

Cúc Hiên phòng cũng chịu sự quản lý của tập đoàn Kinh Thiên là một cửa hàng ăn kiểu Nhật cao cấp, nguyên liệu trong cửa hàng đều được đưa thẳng đến trong ngày, bởi vì hai chữ “Tươi ngon” là tôn chỉ của Cúc Hiên phòng.

“Oa, khó trách có tiền cũng không nhất định được đến ăn.” Ngồi chồm hồm trên Tatami ở phòng khách quý Ngải Dĩ Ưu đang tò mò nhìn đông sang tây quan sát hoàn cảnh xung quanh. “Lại có vườn hoa và cây cầu nhỏ có nước chảy nữa.” Một bên cửa trong phòng khách quý đang mở phanh, liếc mắt nhìn qua là thấy được vườn hoa kiến trúc kiểu Nhật phong nhã.

Cúc Hiên phòng vừa mới vọt lên không tới một năm là một nhà hàng không có thực đơn, món ăn của từng người sẽ phải trả giá 36 nghìn Đài tệ, nhưng khách hàng có tiền hưởng thụ cao nhất rất nhiều, cho nên Cúc Hiên phòng cũng không sợ không có khách hàng, hơn nữa tình hình là một ngày hạn chế phần ăn của 20 người, càng làm cho danh sách khách hàng đặt trước của Cúc Hiên phòng xếp hàng đến một năm sau rồi.

“Hôm nay thật may mắn, cha còn khóc tang nghiêm mặt nói anh ta không phải là người đầu tiên cùng mình ăn chung đây.” Cô buồn cười nhớ tới lúc vừa mới xuống xe, mặt cha như trái khổ qua, thật ra thì nhà bọn họ cũng có đặt trước, nhưng còn phải đợi thêm nửa năm đây.

Cuối cùng Ngải Dĩ Ưu vẫn còn nghe lời tới tham dự bữa hẹn hò lần đầu tiên trong đời của cô.

“Người này chậm thật đó, cũng hơn mười phút còn chưa tới.” Cô nhìn đồng hồ. “Nhưng người Nhật Bản thật là lợi hại đó, có thể ngồi chồm hồm ăn một bữa cơm, mình mới nhúc nhích chân liền bắt đầu tê cứng.”

Cô nhích tới nhích lui muốn giảm đi cảm giác tê cứng ở chân.

“Ai, một chút ăn cơm phải làm thế nào đây?” Cô cau mày nhẹ nhàng xoa bóp chân của mình.

“Thật ngại quá.” Ngoài cửa nữ phục vụ lễ độ mở miệng, trực tiếp mở cửa .

Ngải Dĩ Ưu vốn là muốn phải lập tức đứng lên nghênh đón đối tượng hẹn hò hôm nay, nhưng chân tê cứng lại làm cho cô chao đảo lui về phía sau, lúc cô sắp ngã, lại cảm thấy có lực cánh tay giữ chặt cô.

“Cảm ơn. . . . .” Đầu cô vừa ngẩng lên đúng lúc nhìn thấy gương mặt tuần tú đẹp trai vô cùng, thoáng chốc cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Không có gì.” Tiền Thiên Dương đỡ cô đứng dậy, liền lễ phép buông tay ra.

Cô không đáp lại trọn to đôi mắt sáng nhìn tuần nam trước mặt. Kiểu tóc bảo thủ lại ở trên đầu anh lại có khuôn mẫu đẹp trai như vậy, chỉ là bị cặp mắt thâm thúy kia nhìn chăm chăm, cô cũng nhanh muốn hòa tan, hơn nữa lỗ mũi anh cao thẳng, môi cũng khê mím lại. . . . . Căn bản là hình tượng của siêu cấp đại soái ca nha.

“Ngải tiểu thư, chào cô.” Tiền Thiên Dương nhàn nhạt hỏi thăm.

Cô. . . . . Tròn mười tám tuổi rồi sao?

Thế nào ánh mắt cùng vẻ mặt giống trẻ con như vậy?

Nếu không phải vì sự thanh tịnh bên tai, phòng ngừa lão đầu ở Hawaii trở về lại ghé vào lỗ tai anh nói lảm nhảm, anh căn bản sẽ không đồng ý buổi hẹn hò hôm nay, cũng không cần giống như con khỉ mặc cho tiểu muội muội quan sát.

“Xin chào, Tiền tiên sinh.” Cô căn bản cũng không xem qua tài liệu xem mắt, cho nên căn bản không biết gì đối tượng hẹn hò hôm nay có đáng đáp như thế nào, giờ phút này cô không khỏi nghĩ, đẹp trai như vậy bởi vì cái gì mà phải cần xem mắt đây?

Chẳng lẽ. . . . . Anh có tật xấu hoặc bí mật gì không thể cho người khác biết sao?

Hai bên thăm hỏi lẫn nhau, Tiền Thiên Dương liền tự nhiên ngồi xuống, phân phó mang thức ăn lên.

“Vâng, xin ngài chờ chốc lát.” Nữ phục vụ được huấn luyện nghiêm chỉnh lui ra khỏi phòng.

Giọng nói của nữ phục vụ khiến Ngải Dĩ Ưu lâm vào trầm tư hoàn hồn, lúc này mới phát hiện ra anh đã ngồi xếp bằng ở trước bàn rồi, cũng vội vàng ngồi chồm hồm xuống.

“Chờ một chút thì dọn lên thức ăn rồi.” Giọng nói của người đàn ông có từ tính vừa lạnh nhạt lại xa lánh.

Cô yên lặng ngồi chồm hồm , trong lòng không khỏi lẩm bầm, đáng đáp đẹp trai như vậy thái độ lại lạnh lùng như vậy, là bởi vì không thích cô hay là tính tình đã như vậy?

Chợt, một hồi chuông điện thoại di động vang lên, Tiền Thiên Dương không chút do dự lập tức nghe, ngay cả nói câu xin lỗi cũng không có.

Không có chuyện làm Ngải Dĩ Ưu không thể làm gì khác hơn là nhìn anh dò xét cẩn thận. Dù thế nào đi nữa anh cũng không có nhìn thấy cô một lần, anh chỉ lo nói điện thoại sẽ không phát hiện mới đúng.

Chỉ là, cô càng nhìn mặt càng đỏ. . . . . Bả vai dày rộng khoác lên bộ âu phục vừa người, làm cho anh càng có khí phái người đàn ông thành thực, so với bạn học trai trong trường học khác biệt rất lớn đó!

Cô có thể nhìn thấy rõ lông mi dài nồng đậm của anh, môi mỏng khêu gợi đang khê cử động đóng mở, tay trái cầm điện thoại di động tay phải chống lên trán, tay của anh xem ra thật to, so với quả đấm nhỏ của cô, hình như có lực hơn nhiều.

Cô nhớ tới vừa nãy cánh tay của anh đỡ cô. . . . . Trên mặt lại bỗng chốc nóng lên.

Tiền Thiên Dương nghe xong điện thoại vừa quay đầu lại, vừa đúng lúc chống lại tầm mắt của cô, muốn dùng lời nói lạnh nhạt trách cứ cô, nhìn chăm chăm người đàn ông xa lạ, không hợp lễ nghi thực nữ. Lúc này, nữ phục vụ lại vừa lúc đi vào mang thức ăn lên.

Mà lực chú ý của Ngải Dĩ Ưu cũng từ trên người anh chuyển sang một bàn tinh xảo giống như bức họa dự đoán trong đầu, giống như cô gái nhỏ, ánh mắt chiếu lấp lánh.

Nhìn lực chú ý của cô đã bị một bàn đầy thức ăn này hút đi, lời giảng dạy của anh đến bên miệng cũng chỉ có thể cứng rắn nuốt trở về.

Chờ món ăn lên một lượt xong, Ngải Dĩ Ưu lại một mực liếc trộm anh, Tiền Thiên Dương mắt lạnh nhìn cô. Rất rõ ràng, lần nữa cô liếc nhìn anh không phải bởi vì thân hình của anh mà bởi vì thức ăn trên bàn, cô gái nhỏ này đang đợi anh nói ba chữ “Mời thưởng thức” này.

Lần đầu gặp anh gặp phải người con gái chỉ muốn ăn này. . . . . Cô, có được xem là con gái không?

Tuy mặc trên người bộ quần áo uyển ước, tao nhã, cũng có gương mặt ngây thơ, dù không nổi xinh đẹp động lòng người, nhưng cũng là cô gái xinh đẹp đơn thuần làm người khác hài lòng.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động quan sát con gái.

“Em. . . . .” Anh vốn muốn hỏi nàng mấy tuổi, nhưng lời còn chưa nói hết chỉ thấy cô ngẩng đầu lên với vẻ mặt mong đợi nhìn anh.

“Có thể ăn thật sao?” Cặp mắt cô lóe ánh sáng, chờ được anh mở miệng cũng nóng nảy.

“Em. . . . .” Trong thâm tâm kinh ngạc sự thẳng thắn của cô, có thể thấy được cô vô cùng khát vọng thức ăn trước mắt. . . . . Thức ăn. “Mời thưởng thức.”

Ngải Dĩ Ưu lập tức vui vẻ cầm đũa lên thưởng thức thức ăn ngon, hoàn toàn quên mất cảm giác ngồi chồm hổm khó chịu.

Tiền Thiên Dương quan sát dáng vẻ ăn cơm của cô, mặc dù không đến nỗi ăn như hổ đói, nhưng cũng không có cách thưởng thức y hệt giả tạo một hộp một hột cơm, cô là thật đang hưởng thụ thức ăn ngon.

Rõ ràng là một buổi hẹn hò, cũng không có người mở miệng nói chuyện, anh thông thả ung dung ăn, trong bữa tiệc đều nghe được đối phương phát ra tiếng than thở hơi nhỏ cùng với nụ cười khả ái.

Rốt cuộc, cô ăn no cũng thỏa mãn rồi.

“Ồ, tôi ăn quá nhiều rồi, no quá, nhưng ăn ngon thật!” Ngải Dĩ Ưu vuốt bụng, không nhúc nhích được.

Món ăn mặc dù còn dư lại một phần ba, nhưng anh tin tưởng cô là thật ăn không vô, bởi vì mấy món ăn này ngay cả một đấng mày râu như anh ăn xong phần của một người đều cảm thấy quá nhiều, huống chi một tiểu nha đầu như cô liền ăn hai phần ba số lượng.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Anh gọi nữ phục vụ chờ đợi ngoài cửa dọn dẹp mặt bàn.

Cô lại nâng lên khuôn mặt tươi cười khả ái. “Cảm ơn anh chiêu đãi.”

“Chút nữa còn có đậu đỏ ướp lạnh.” Nhìn nụ cười lúm đồng tiền tràn đầy ánh mặt trời ấm áp của cô, Tiền Thiên Dương không khỏi dùng giọng nói dịu dàng nói với cô, đây là lần đầu tiên anh đối với con gái dịu dàng như thế.

“Thật” Khuôn mặt tươi cười y hệt ánh mặt trời lại càng chói mắt hơn.

“Em không phải là nói không ăn được nữa sao?” Sao lại hưng phấn như thế?

“Món điểm tâm ngọt chính là dạ dày khác nha.”

Cô coi mình là bò sao? Có bốn dạ dày. Anh cảm thấy có chút buồn cười.

Thì ra là xem mắt cũng không khó khăn lắm! Ngải Dĩ Ưu không biết người đàn ông nghĩ cái gì, chỉ vui vẻ nghĩ tới, hai người xa lạ chào hỏi lẫn nhau sau đó liền bắt đầu ăn cơm, nếu như mỗi lần đều có thức ăn ngon để ăn, cô cũng không phải bài xích việc xem mắt nữa.

“Em tròn mười tám tuổi rồi sao?” Nữ phục vụ một thanh đậu đỏ ướp lạnh đưa lên, cô gái nhỏ này liền mở lòng thật to mức một muỗng đưa vào trong miệng.

“Tôi 22 tuổi rồi, mới vừa tốt nghiệp đại học.”

“Tốt nghiệp liền muốn lập gia đình.” Không phải câu hỏi, là câu khẳng định đầy khinh thường.

Xem ra cô cũng giống với những người con gái khác, chỉ muốn tìm phiếu cơm dài hạn, làm người vợ rảnh rỗi không việc gì làm.

“Tôi mới không muốn đấy.” Cô không có nghe ra sự khinh bỉ của anh, cau mày lắc đầu một cái, trong miệng còn cắn cái miếng: “Là ba mẹ tôi muốn tôi tới.”

“Nếu không muốn, sao lại đến?” Thì ra là cô cũng là khẩu thị tâm phi. Tiền Thiên Dương lạnh lùng nhìn Ngải Dĩ Ưu đang vui mừng ăn điểm tâm.

“Bởi vì bọn họ hi vọng tôi tới a. Mặc dù vừa bắt đầu tôi cũng rất bài xích, nhưng sau khi trải qua tối nay, tôi nghĩ tôi về sau sẽ rất vui lòng, dù sao có thể ăn được thức ăn ngon chứ sao.” Cô vui vẻ cười đến mắt đều híp lại.

“Thức ăn ngon?” Tiền Thiên Dương khê sừng sốt.

“Đúng vậy, như hôm nay như vậy thì rất tuyệt nha.” Mặt cô hưng phấn mong đợi thức ăn ngon của lần xem mắt sau.

“Em biết xem mắt là cái gì không?” Những lời này của cô phá vỡ đánh giá lúc nãy của anh, nhìn Tiểu Thiếu Nữ giống như thiên chân vô tà trước mắt. Rốt cuộc cô có biết rõ tình hình không?

“Tôi biết rõ, chính là vì kết hôn.” Cô để miếng xuống liếm liếm đôi môi. Ăn ngon thật, nhưng giống như còn thiếu chút xiu vẫn chưa đã ghiền. “Thật ra thì tôi không muốn xem mắt kết hôn, chỉ là nếu có thể vì vậy mà đi khắp nơi ăn thức ăn ngon, ngược lại tôi cảm thấy cũng không tệ lắm.”

Ánh mắt của cô chăm chú nhìn cái ly đậu đỏ ướp lạnh chưa đựng tới kia.

“Em là nghĩ hết ăn lại uống?” Tiền Thiên Dương nhìn một cái cũng biết cô đang có ý đồ gì, mà anh khó được thân thiết đem đậu đỏ ướp lạnh đẩy về phía trước.

“Mới không phải.” Vừa nghe lời của anh, vốn là muốn đưa tới cầm ly đậu đỏ, lập tức lại rút tay lại. “Là ba mẹ tôi hi vọng tôi xem mắt, tôi không thể làm gì khác hơn, cũng không thể để cho bọn họ tức giận, nhưng tôi chỉ muốn yêu rồi kết hôn, cho nên có xem mắt một trăm lần đi nữa cũng không giống nhau? Nếu đã như vậy thì coi như là cuộc hành trình mỹ thực đi. . . . . Như vậy ba mẹ tôi vui mừng, tôi cũng sẽ không quá khổ sở.”

“Tôi là đối tượng hẹn hò thứ mấy rồi?” Nhìn cô gái đáng yêu trước mắt đang giùng giàng không biết có nên cầm ly đậu đỏ hay không, anh không hiểu nổi lên lên lòng hiếu kỳ.

“Thứ nhất.” Thật muốn ăn nha!

“Em thật tính toán xem mắt một trăm lần?” Nhìn cô vì một ly đậu đỏ ướp lạnh, vẻ mặt phong phú thỉnh thoảng khát vọng thỉnh thoảng cau mày, anh có loại hứng thú không nói ra được.

“Dĩ nhiên không muốn nha, nhưng mà tôi lại hết cách rồi, cha tôi không để cho tôi đi ra ngoài làm việc, còn phải xem mắt nhanh lên một chút gả ra ngoài. . . . .” Nói xong, trên mặt dần dần nổi lên hai chữ bất đắc dĩ. “Cha tôi vẫn luôn rất thương tôi, tôi cho là ông sẽ không muốn tôi gả đi, trói tôi ở bên người cả đời, nhưng ai biết lại xảy ra chuyện như vậy.”

“Tại sao?” Anh nhớ cô là con gái một cửa ông chủ ngành giấy Ngải thị mà.

“Cha tôi nói sợ tôi bị lừa, thiệt là, ông là xem tôi như đứa trẻ ba tuổi vậy, tôi nào có đàn như vậy, dù gì tôi cũng tốt nghiệp đại học, mặc dù không phải học học viện ngoại thương mà là ngành văn học nước ngoài..., nhưng cái này không có nghĩa là tôi không khôn khéo nha, có đúng hay không?”

Anh không biết cô có ngốc hay không, nhưng đích thực là vẻ mặt đơn thuần, trong lòng đang suy nghĩ gì lập tức liền viết ở trên mặt, cũng khó trách cha cô lo lắng.

“Mặc dù tôi không hiểu thế nào kinh doanh, nhưng là dù gì tôi cũng có thể người phiên dịch cận thân của cha, anh cũng chớ xem thường công ty của cha ta đó, nghe mẹ tôi nói, chúng tôi cùng người ngoại quốc có quan hệ hợp tác, vậy có phải ngành tôi học có công dụng rồi không?”

“Thật sao?” Đối với nói lời ngoài nghề của tiểu nha đầu không hiểu thương trường như chiến trường, anh một chút hứng thú cũng không có, vẻ mặt vốn là vui vẻ nói chuyện không ngừng, từ từ trở nên có chút cứng ngắt vụn vụn.

Theo tầm mắt của cô nhìn thấy trên bàn đậu đồ ướp lạnh đã tan gần hết, anh cho là cô đang tiếc nuối món điểm tâm, liền tốt bụng đề nghị, “Giúp em kêu một phần?”

“Không, không cần.” Trời ạ, ngồi chồm hổm quá lâu, chân của cô bắt đầu đau đớn.

“Thân thể em không thoải mái sao?” Nhìn mặt của cô đã dần dần vụn vụn, không nhận được quan tâm hỏi.

“Không phải. . . . .” Ngải Dĩ Ưu đau đến nói không ra lời.

“Em làm sao vậy? Muốn đi bệnh viện không?” Tiền Thiên Dương cau mày. Xem ra dáng vẻ cô rất không thoải mái.

“Chân của tôi. . . . . Chân!” Cô nhẹ nhàng di động một cái, trong nháy mắt cảm giác đau đớn tê dại sẽ khiến cô muốn thét chói tai.

Vừa nghe cũng biết đã xảy ra chuyện gì, anh lập tức đứng dậy đi tới bên cạnh cô, muốn kéo cô, lại rước lấy một tiếng hét lên của cô.

“Thật là đau! Đau đau đau. . . . .” Cô kêu thảm thiết.

Tiền Thiên Dương dứt khoát ôm lấy cô, lại rước lấy đôi mắt đắm lệ của cô nhỏ giọng hô, sau đó nhẹ nhàng đặt cô ngồi trên bàn để hai chân cô có thể duỗi thẳng.

“Nhận một chút là được rồi, đừng hét lên, người bên ngoài nghe sẽ nghĩ sao?”

Phòng khách quý bên trong nhất thời không có âm thanh.

Mặt Ngải Dĩ Ưu khổ sở vụn vụn như cũ, cái miệng nhỏ nhắn khi đóng khi mở giống như kêu rên, nhưng không dám lên tiếng.

Những người khác nếu thấy bộ dạng tức cười như vậy của cô, đại khái chỉ có hai loại ý tưởng, không phải cảm thấy cô quá buồn cười, chính là cảm thấy cô thật không có chút thực nữ.

Nhưng Tiền Thiên Dương cũng chỉ là đưa tay dứt ở túi quần, lạnh lùng đứng ở một bên, đợi hai cái chân của cô dần dần tản đi cảm giác đau đớn tê dại.

Lặng lẽ đợi năm phút sau, nét mặt của cô đã bình tĩnh rất nhiều, cũng không có tiếp tục diễn kịch cảm.

“Đợi một chút đi, tôi đưa em về nhà.”

“Cái đó. . . . .” Cô có chút khó khăn nhìn anh.

“Còn chưa thoải mái sao? Vậy thì đợi thêm một chút nữa.”

“Không phải rồi, cái đó tôi. . . . .” Chân đã không đau không tê dại mặt cô tham ăn hỏi: “Tôi có thể ăn một ly đậu đồ ướp lạnh không?”

“. . . . .” Sừng sốt ba giây đồng hồ, anh mới gọi nữ phục vụ ngoài cửa đem thêm một ly đậu đồ.

Thấy anh hào phóng như vậy, Ngải Dĩ Ưu vui vẻ không thôi trở về chỗ ngồi, trên môi khẽ cười đang mong đợi một hồi đồ ngọt đưa tới.

Thật là cô gái thú vị! Tiền Thiên Dương nhìn cô, hơi nâng lên ý cười nhạt.

2. Chương 2

“Ngải Dĩ Ưu, hòn ngọc quý trên tay của chủ tịch ngành giấy Ngải thị.” Lâm Tuấn Nam đang báo cáo tài liệu anh mời người điều tra. “Tháng sáu năm nay vừa mới tốt nghiệp ngành văn học nước ngoài, trước lúc cô chưa tốt nghiệp Ngải tổng cũng đã tìm kiếm đối tượng hẹn hò thích hợp cho cô rồi.”

Tiền Thiên Dương vừa nghe vừa nhìn tấm hình trong tay, trong hình cô mặc áo đầm trắng vẽ mặt thiên chân hồn nhiên, mới nhìn giống như thiên sứ cá tính khiết, khóe miệng nâng lên nụ cười ánh nắng mặt trời rực rỡ, có thể làm cho trái tim tất cả mọi người trở nên ấm áp.

“Ngải Đồng rất cưng chiều con gái, ở thương giới vô cùng nổi tiếng, nghe nói hiện tại nhãn hiệu kem nổi tiếng nước Mỹ có lượng tiêu thụ đứng thứ nhất tại Đài Loan chính là ông ấy vì con gái mới đưa vào Đài Loan.”

“Vậy tại sao gấp như vậy gả cô ấy ra ngoài?” Nếu thương yêu con gái như vậy, sẽ phải muốn cô ở bên cạnh mình thêm mấy năm chứ.

“Căn cứ tài liệu điều tra, là bởi vì Ngải tiểu thư cùng người bình thường có chút không giống nhau. . . . .” Lâm Tuấn Nam nói rất mật mờ.

“Thế nào? Cô ấy có bệnh không tiện nói ra sao?” Nếu thật là như vậy nói còn nghe được.

“Không phải vậy, Ngải tiểu thư từ nhỏ đã bị Ngải đồng bảo vệ nghiêm mật khác thường, cho đến tuổi tròn mười tám tuổi, Ngải đồng mới để cho cô tham gia một vài bữa tiệc, chỉ là không bao lâu lại bị bảo vệ, không tiếp tục để cô xuất hiện trong bất kỳ trường hợp công khai nào.”

Tiền Thiên Dương cau mày, muốn cậu ta nói điểm chính.

“Khụ! Trên số liệu nói Ngải tiểu thư bởi vì vẫn được bảo hộ rất tốt, cho nên tính tình ngây thơ lại ngây ngô ngớ ngẩn.”

“Ngây ngô ngớ ngẩn? Hay là đơn thuần?” Là anh nghe lầm? Hay là Tuấn Nam cắn chữ không rõ?

“Ách, đúng là ngây ngô ngớ ngẩn.” Xong rồi, anh sắp bật cười.

Tiền Thiên Dương nguy hiểm híp mắt. Lão già đáng chết kia sẽ để cho anh cùng một cô nàng ngây ngô ngớ ngẩn xem mắt!

“Đưa tôi.”

“Vâng” Lâm Tuấn Nam lập tức đưa tài liệu lên.

Tiền Thiên Dương nhanh chóng xem —

18 tuổi Ngải Dĩ Ưu lần đầu tiên tham gia dạ tiệc từ thiện, bởi vì lúc đi bộ chỉ nhìn chăm chăm thức ăn trên tay mà dẫm lên làn váy lễ phục của mình, vì vậy vô ý ngã nhào, bánh ngọt thạch hoa quả trên tay toàn bộ bay ra ngoài, thạch hoa quả rơi trúng ngực người tình của chủ tịch công ty nào đó mặc lễ phục thấp ngực, bánh ngọt trúng ngay đầu của một nhân vật chính trị có quyền lực.

Lần thứ hai là tham gia tiệc đầy tháng cháu trai của chủ tịch xí nghiệp khác tại khu nhà cao cấp, lần này cô lại không dám cầm bất kỳ thức ăn gì, giày cao gót lại cắm trong lỗ thoát nước bên bể bơi ở khu nhà cấp cao, cô ra sức rút lên, đầu dùng sức nâng lên lại đụng bị thương cằm của người đàn ông muốn giúp một tay, hay bởi vì dùng sức quá mạnh mà trọng tâm không vững, hai người ngã nhào bắt được người bên cạnh, nhưng kết quả là ba người cùng nhau ngã vào trong bể bơi.

Lần thứ ba tham gia. . . . . Ngồi lên con mèo yêu quý của Đại lão phu nhân chính trị, phu nhân ôm lấy mèo yêu quý muốn trấn an, lại bị con mèo kinh sợ nghiêm trọng cào lên mặt.

Lần thứ tư tham gia. . . . . Tháo đi tóc giả của ông ty trùm thương nghiệp. . . . .

Lần thứ năm tham gia. . . . . Đẩy ngã ngàn vạn bình hoa cổ. . . . .

. . . . . Không có lần thứ sáu rồi !

Từ đó, Ngải đồng đành phải lần nữa bảo vệ con gái bên dưới cánh chim, không để cho cô ra ngoài làm mất mặt. . . . . Xuất đầu lộ diện, cũng giám sát mọi công việc của con gái, hơn nữa đều là bởi vì chính mình bảo vệ quá nên mới làm hại con gái trở nên ngây ngô ngẩn như thế, để tránh cho tương lai cô sẽ không bị người xấu lừa gạt, Ngải đồng thương yêu con gái mới có thể kiên quyết làm cho con gái mới tốt nghiệp đại học một cái liền xét duyệt đối tượng xem mắt là anh để kết hôn.

Về mặt của Tiền Thiên Dương dần dần hòa hoãn, còn nâng lên nụ cười khác thường.

Lâm Tuấn Nam kinh ngạc nhìn chăm chăm anh. Tổng giám đốc là bởi vì quá mức tức giận mà nâng lên nụ cười tà ác trả thù sao?

Ai, Chủ tịch luôn thích làm chuyện như vậy, luôn là thích chọc con trai của mình nổi giận, sau đó sẽ không biết xấu hổ xin con trai tha thứ, ăn nói khép nép, sắc mặt ngay cả mình nhìn đều lui tránh chín mươi dặm. . . . . Bởi vì thật sự là cười thật to rồi, Chủ tịch ở trước mặt Tổng giám đốc căn bản không quan tâm mặt mũi, hoàn toàn như một đứa con nít.

Loại tiết mục này anh đã thấy không muốn coi lại, chỉ là lần này liên lụy con gái bảo bối nhà người ta, Tổng giám đốc thật là quá ác tâm.

Tiền Thiên Dương nhớ lại bữa xem mắt đêm hôm đó, lại nhìn tài liệu trong tay. Lúc ấy nha đầu kia mọi cử động làm cho anh không khỏi buồn cười, nhất là bộ dáng ngây thơ của chân đã tê rần còn muốn ăn đá đậu.

Cô đúng là rất ngây thơ, về phần ngu xuẩn không ngu. . . . . Anh khẽ nhú mày, chỉ là ngây thơ đơn thuần lại thiếu đầu óc cộng thêm chậm lụt thôi.

Trên số liệu còn chú thích, mặc dù Ngải Dĩ Ưu là người thừa kế duy nhất của ngành giấy Ngải thị, nhưng tương lai quyền kinh doanh đã xác định sẽ giao do con rể Ngải đồng tỉ mỉ chọn lựa trông coi.

Điều này đại diện cho cái gì, anh quá rõ ràng. Mặc kệ là ai, chỉ cần cưới cô, đợi đến Ngải đồng nhập thổ vi an, tất cả đều sẽ rơi vào trong tay người kia.

Cũng bởi vì như thế, coi như cô ngớ ngẩn, cũng có một đám người giành làm con rể Ngải gia, lấy lòng cô. Dù sao, ngành giấy Ngải thị mặc kệ là nghề gốc hoặc nghề phụ, đều là kim kê mẫu trong tương quan sản nghiệp số một số hai mà một khi mục đích kết hôn đạt được, Ngải Dĩ Ưu như thế nào đại khái thì những người đó sẽ không để ý.

Sự thần nhiên trên mặt Tiền Thiên Dương, nụ cười nhàn nhạt không thấy, thay vào đó bộ dáng không vui mừng ác độc.

Tức giận như vậy a!

Lâm Tuấn Nam tim gan run sợ vì Chủ tịch đại nhân còn có Ngải tiểu thư chảy rất nhiều rất nhiều mồ hôi lạnh.

“Gần đây cô ấy còn có cùng ai xem mắt không?” Tiền Thiên Dương lạnh nhạt nhìn chăm chăm số liệu, vừa nghĩ tới cô đơn thuần vô cùng có thể sau khi kết hôn chỉ mơ ước Ngành giấy Ngải thị, căn bản không quan tâm tên khốn nào khi dễ cô, anh liền không khỏi khó chịu.

“Trừ ngài ra, còn có Nhị công tử Tổng Khánh Chân của ngành xe Khai Dương.”

“Khai Dương. . . . .”

“Nghe nói, Ngải tiểu thư rất thích Khai Dương Nhị công tử, đã hẹn gặp mặt lần thứ hai.” Lâm Tuấn Nam thật sâu nhú chặt lông mày. “Chỉ là, nghe nói Khai Dương Nhị công tử là một nam đồng chí*, mặc dù rất ít người biết, nhưng con gái yêu quý của Ngải đồng nên cũng điều tra ra mới đúng a.”

(*) dùng để chỉ những người trong chính phủ.

“ . . . . .” Tiền Thiên Dương đứng lên nhìn kiến trúc thành phố phía sau cửa sổ, suy tư: có nhất thiết vì một nha đầu mà bỏ ra nửa đời sau của mình không?

“Xem ra Ngải tiểu thư thật giống như một dạng ngu ngốc mà trong báo cáo nói, lại có thể biết thích một người đàn ông đồng chí, cho dù muốn chọn cũng phải cần chọn Tổng giám đốc chúng ta nha, thì ra là ở

trong mắt cô ấy, anh tuấn tiêu sái như Tổng giám đốc không sánh bằng nam đồng chí a. . . . .” Lâm Tuấn Nam nhỏ giọng lầu bầu.

Tiền Thiên Dương hé miệng, trong tai nghe trợ lý nói nhỏ, gương mặt t không chút thay đổi, hoàn toàn làm cho người ta không sờ được đầu mối.

Anh đã ba mươi tuổi rồi, đúng là lúc nên kết hôn, dù sao vì tình yêu kết hôn không ở trong suy nghĩ của anh, nếu thật muốn kết hôn, anh sẽ cưới một người phụ nữ có thể giúp đỡ mình, mà Ngải Dĩ Ưu. . . . . Đúng như báo cáo trên bàn viết rậm rạp chẳng chịt, cưới cô là có thể có ngành giấy Ngải thị, cộng thêm nha đầu kia vừa đơn thuần vô hại như vậy, nhưng thật ra là đối tượng lý tưởng. Mà gả cho anh, cô cũng không cần lo lắng sau khi cưới sẽ bị chồng tìm hoa hoặc khi dễ cô, bởi vì anh hoàn toàn không có loại thời gian rỗi rảnh đó.

Phụ nữ đối với anh mà nói, chỉ là phương pháp thư giải áp lực ngăn ngừa, không có bất kỳ ý nghĩa gì, cho nên trên người phụ nữ anh không tốn hao bao nhiêu công sức.

“Tuấn Nam.”

“Dạ, Tổng giám đốc.” Tiểu Lão Đầu đang không ngừng lăm bằm, trong nháy mắt khôi phục lại hình dáng một trợ lý khôn khéo lão luyện.

“Giúp tôi hẹn Ngải đồng.”

“Ồ?” Tại sao muốn hẹn ông ấy?

“Còn không mau đi.” Tiền Thiên Dương không giải thích nhiều, như cũ bày ra vẻ mặt lạnh nhưng trong lòng nơi nào đó lại bắt đầu đang mong đợi cuộc sống tương lai cùng cô gái đơn thuần cô gái này.

“4020, em chắc chắn phải như vậy sao?” Vẻ mặt Tống Khánh Chân lo lắng nhìn Ngải đại tiểu thư đang ăn kem chocolate.

“Anh không cảm thấy chủ ý này rất tuyệt sao?” Ngải Dĩ Ưu thỏa mãn lại nhanh chóng ăn kem. “Chỉ cần chúng ta tiếp tục gặp mặt, ba em cũng sẽ không muốn em đi xem mắt, anh cũng có thể an tâm nha.”

“Vậy, vậy nếu như bọn họ vì vậy mà buộc chúng ta kết hôn?” Tống Khánh Chân ăn kem Bạc Hà, giống như một tiểu thư khuê tú. “Em không phải là hy vọng có thể hẹn hò rồi kết hôn sao?”

“Đúng vậy, nhưng mắt thấy là không thể nào, nếu quả thật muốn xem mắt kết hôn, vậy hãy cùng với anh đi.” Hai vai Ngải Dĩ Ưu vô lực rũ xuống, đã bỏ đi mộng tưởng yêu nhau kết hôn rồi. Nếu không phải Khánh Khánh nói với cô rất nhiều lời đồn đãi liên quan đến cô, cô còn không biết thì ra là ba mẹ làm như vậy là suy nghĩ thay cho cô. “Em tin tưởng cách làm người của anh, em biết rõ anh sẽ không hy vọng đạt được Ngải thị.”

“Anh đương nhiên không có.” Tống Khánh Chân tỏ ra lời lẽ chính nghĩa, nhưng một giây kế tiếp, chợt cúi đầu ừ ừ nói: “Nhưng nhà chúng ta có.”

Anh là một nam đồng chí, lúc xem mắt anh liền nói thật với 4020 rồi, vốn tưởng rằng cô sẽ khinh bỉ phỉ nhổ, nhưng phản ứng của cô là thân thiện khác thường, sau đó anh mới biết cô cũng là bị ép, hoàn toàn không muốn xem mắt, rồi lại không cách nào làm cho cha mẹ thất vọng, tri kỉ lương thiện như cô lập tức bắt được trái tim của anh, khiến anh quyết định muốn làm chị em tốt cả đời với cô.

“Nhưng Khánh Khánh trừ anh ra, em không có cách tin tưởng bất kỳ kẻ nào.” Ngải Dĩ Ưu ảm đạm vô hồn nhìn người trước mặt. “Giống như anh nói, em là người thừa kế duy nhất của Ngải thị, muốn đến gần em tám phần cũng là vì tiền của nhà em, cho dù em có cơ hội hẹn hò, em làm sao xác định được đối phương yêu là Ngải Dĩ Ưu hay là ngành giấy Ngải thị đây?”

“4020. . . . .” Không có cách nào, ba chữ Ngải Dĩ Ưu này đã ngang bằng với ngành giấy Ngải thị rồi.

“Cho nên nếu quả thật muốn kết hôn, em tình nguyện kết hôn với anh.” Cô gượng gương lên nụ cười, nhưng trong mắt của Tống Khánh Chân, nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn.

“Không được, như vậy cả đời em sẽ phá hủy.” Anh làm sao nhẫn tâm hại nửa đời sau vườn không nhà trống thiện lương của một cô gái tốt đẹp như vậy, anh chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ. “Nếu không, anh giúp em xem thử người đàn ông nào tốt nha.”

“Ồ?”

“4020 em nha, tiếp tục xem mắt, sau đó anh tới giúp em loại bỏ, đừng nhìn anh như vậy, anh chính là hiểu rõ đàn ông hơn so với em nhé.” Về mặt anh giống như hài lòng.

“Nhưng mọi người đều vì tiền mà tới.”

“Luôn là có mặt hàng tốt và mặt hàng thối rửa, gặp phải trùm hái sặc em cứ tiếp tục cùng anh ta gặp mặt, nếu là về sau em vẫn không thích, đến lúc đó anh sẽ ra tay.”

“Anh ra ngựa gì?” Không hiểu ra sao.

“Làm bộ hoành đào đoạt ái nha, sau khi chờ người đàn ông kia bị anh hù dọa bỏ chạy, em sẽ tiếp tục xem mắt.” Về mặt anh hào hứng bùng bùng. “Như thế nào? Chủ ý này không tệ chứ?”

“Đúng là không tệ.” Đầu của cô một lát lệch trái liền lập tức lệch phải, suy nghĩ một hồi lâu ngay sau đó cười lên. “Khánh Khánh anh thật thông minh đó.”

“Đó là đương nhiên!” Tổng Khánh Chân kiêu ngạo một miệng lớn ăn hết kem Bạc Hà còn dư lại, trong nháy mắt lạnh đến đau đầu anh liền giậm chân.

“Khánh Khánh!” Ngải Di Ưu lo lắng vừa buồn cười nhìn của anh. “Anh thật ngu ngốc đó.”

“Em. . . .” Anh một bên vừa ôm đầu, vừa trừng mắt với cô. “Chính em cũng không khá hơn chút nào.”

“Hả?” Cô theo ánh mắt của anh nhìn về phía bắp đùi của mình, lập tức hét lên,

“A! Giấy lau, giấy lau!” Kem chocolate hòa tan rơi lên váy trắng của cô rồi.

Trong phòng Chủ tịch của nghiệp giấy Ngải thị xuất hiện một vị khách không thể tưởng được.

Đôi mắt Ngải phụ giống như thiên lôi bắn qua trái qua phải, từ trên xuống dưới, tỉ mỉ quét ba lần, mới bắt đầu dĩ mồi đối phương ngồi xuống.

“Tổng giám đốc Tiền đặc biệt tới chơi không biết có chuyện gì không?” Người này thật đúng là nhất biểu nhân tài hơn nữa hai năm trước lúc mới 28 tuổi liền tiếp nhận chức Tổng giám đốc tập đoàn Kinh Thiên, chứng minh năng lực của anh ta cũng hết sức ưu tú, mặc dù từng có qua lại với mấy vị hồng nhan tri kỷ, nhưng sau khi anh ta chấm dứt một mối tình cũ mới có người tiếp theo, người đàn ông cực phẩm như thế này quả thật rất thích hợp làm con rể của mình.

“Con tin bác Ngải hẳn rất rõ lý do con đến đây.” Tiền Thiên Dương không nhúc nhích mặc ông bắn thiên lôi càn quét, nhìn như quang minh lỗi lạc, kì thực là hoàn toàn không đem địch ý của đối phương để trong mắt.

“Tôi không rõ ràng lắm.” Mặt vô tội lắc đầu một cái, nhưng ánh mắt lại không che giấu được sắc bén nhìn chằm chằm anh, ý là muốn kết hôn với con gái ông trước tiên cần phải qua cửa ai của ông.

“Con hi vọng bác Ngải có thể đem hòn ngọc quý trên tay gả cho con.” Mặt Tiền Thiên Dương không biểu cảm nhìn ông, trong lòng không khỏi nghĩ tới, khó trách nha đầu kia ngây thơ như vậy, bị người cha ngây thơ như vậy bảo hộ nghiêm mật, không đơn thuần cũng rất khó.

Mà có Chủ tịch ngây thơ như vậy, thật không biết Nghiệp giấy Ngải thị leo lên được địa vị đầu rồng của ngành giấy thế nào nữa, thật là kỳ tích.

“Cậu là vì Nghiệp giấy Ngải thị mà đến?” Híp mắt, muốn nhìn rõ ràng âm mưu dưới tấm mặt lạnh lùng kia.

“Con tin là tất cả mọi người đều vì Ngải thị.” Anh hào phóng thừa nhận. “Nhưng con cho là chỉ có con mới có thể bảo đảm sau khi kết hôn con gái của bác có thể giống như hiện tại, trải qua cuộc sống không buồn không lo.”

“Kính Thiên không cần Ngải thị.” Ông biết rõ đối với Kính Thiên mà nói, Ngải thị không coi vào đâu, cũng bởi vì như thế, đối tượng hẹn hò thứ nhất của Dĩ Ưu, ông mới sắp xếp gặp Tiền Thiên Dương.

“Chính xác.” Thành thực gật đầu. “Nhưng dưới Kính Thiên không có ngành giấy.” Tập đoàn Kính Thiên đầu tư vào phạm vi rất rộng, các ngành nghề đều có giao thiệp, hơn nữa đều muốn trở thành Ngành nghề tốt nhất trên thế giới.

“ . . . . .” Thật là đáng ghét, bề ngoài lại càng ghét.

“Con rất rõ bác Ngải nhất định sẽ chọn con.” Khóe miệng nhàn nhạt nâng lên mỉm cười thắng lợi. “Không đúng vậy sẽ không xếp con vào sự lựa chọn xem mắt thứ nhất của con gái bác.”

“ . . . . .” Thật là người đáng sợ lại sắc bén.

“Con nói đến đây, con sẽ trở về chờ tin tốt của bác Ngải, tạm biệt.” Lạnh nhạt xa lánh nhưng không thiếu lễ phép, Tiền Thiên Dương chừng chạc đứng lên, khẽ gật đầu nhẹ xoay người rời đi.

“Chờ một chút.” Ngải phụ kêu đối phương, hít một hơi thật sâu, nặng nề khạc ra, “Tôi đồng ý với cậu.”

“Cám ơn bác Ngải ưu ái.” Anh không có chút nào kinh ngạc, bởi vì rất rõ ràng mình mới là chàng rể hiền của Ngải thị, cũng tin Ngải Đồng rất hiểu điều này. “Như vậy hôn lễ liền tổ chức vào ngày 20 tháng sau, có thể không?”

Tiền Thiên Dương lại trở về ngồi trên sofa, bình tĩnh lại cường thế, giống như khí thế quần lâm thiên hạ.

“Nhanh như vậy?” Ông còn muốn cùng con gái bảo bối ở chung nhiều chút, tiểu tử này gấp cái gì chứ!

“Không cần con nói rõ, bác Ngải cũng có thể rõ ràng, hiện tại Ngải tiểu thư với Nhị công tử Khai Dương rất thân.”

“Tôi hiểu rõ, chỉ là cậu không phải lo lắng.” Tiểu tử kia là một đồng tính luyến ái, cho nên lựa chọn thứ hai, bởi vì ít nhất có thể bảo đảm con gái bảo bối của ông sẽ không bị Sắc Quỷ không biết xấu hổ khi dễ.

“Không cần lo lắng? Chẳng lẽ bác Ngải ngầm cho phép bọn họ ở chung một chỗ? Bác sẽ không sợ con gái sẽ giận bác khiến cô ấy ở góa cả đời sao?” Anh bén nhạy phát hiện lời nói chưa hoàn tất của đối phương, một đôi mắt sắc bén thẳng tắp nhìn chăm chăm ánh mắt của Ngải phụ, tàn nhẫn đến nỗi khiến Ngải phụ vội dời đi tầm mắt cũng không dám ngẩng đầu.

“Ít nhất Dĩ Ưu không cần lo lắng gặp chồng mình ở ngoài, hơn nữa tôi tin tưởng bọn họ sẽ chị em tốt, tôi hiểu biết rõ Tống Khánh Chân là một đứa bé ngoan lương thiện.” Chắc, thì ra là tiểu tử này cũng biết a.

“Con sẽ không để cho cô ấy gặp chuyện như vậy.” Tiền Thiên Dương cam kết.

“Tôi cũng biết rõ.” Ngải phụ lòng không phục lâu bầu.

Nếu không ban đầu ông cũng sẽ không làm mặt dày hỏi thăm Chủ tịch Tiền rồi, vốn cho là sẽ bị nhạo báng, dù sao Kính Thiên cùng Ngải thị giống như cá Vĩ đen với tép riu, lại không chỗ gì tốt đối phương làm sao đồng ý kết thân, kết quả lại không ngờ, Chủ tịch Tiền chẳng những đồng ý khiến con trai xem mắt, còn nói dứt khoát để cho bọn họ trực tiếp kết hôn thôi.

“Như vậy ngày 20 tháng sau có thể không?” Tiền Thiên Dương lại hỏi. Không phải hần rất gấp, mà trừ thời gian đó, kể tiếp anh đều không rảnh, mặc dù có thể đợi đến sang năm nữa làm hôn lễ, nhưng là anh cũng không còn thời gian ở bên cạnh vợ tương lai của anh, mà phụ nữ luôn cần người ở bên, là sinh vật phiến toái cần người dỗ dành, nếu đã nhận định cô là phu nhân tương lai của người thừa kế tập đoàn Kính Thiên, nhanh một chút cưới vào cửa sẽ không có cơ hội khiến cô nổi cáu.

“Được rồi, vậy thì tháng sau đi.” Nếu đối phương đều nguyện ý rồi, anh cũng không tiện làm bộ làm tịch, nếu không về sau lương tâm bảo bối khi dễ anh thì phải làm thế nào. . . . .

Ngải Dĩ Ưu nhìn chăm chăm áo cưới nhãn hiệu L Tây Ban Nha thủ công cao cấp được thiết kế tỉ mỉ trên người, nửa người trên cắt xén vừa người làm nổi bật lên vóc người kiều mỵ và uyển chuyển của cô, nhưng lúc này trên mặt cô được trang điểm xinh đẹp kiều diễm lại không ngừng xuất hiện nét mặt khổn hoặc.

Anh ta. . . . . Thật muốn cưới cô à?

Trong đầu cô không ngừng hiện lên sự kiện trong mấy tuần này, từ vốn là quyết định muốn tiếp tục xem mắt, đến khi ba nói đối tượng hẹn hò thứ nhất quyết định muốn kết hôn với cô, kể đó liền vội vàng quyết định ngày kết hôn, có thể thời gian chuẩn bị căn bản không đến một tháng, chỉ là ba nói tất cả đều giao do bên nhà trai xử lý, văn định cùng kết hôn cử hành trong cùng một ngày.

Quyết định ngày kết hôn sau tuần lễ thứ hai là bọn họ gặp mặt lần thứ hai, là vì chụp hình cưới, buồn cười nhất là về mặt chú rể ngày đó không chút thay đổi hơn nữa rất bận, cho nên chỉ cho chụp sáu tấm hình, trước sau không tới một giờ anh liền biến mất.

Nghe trợ lý anh ta nói, mình chính là hao tổn vài thùng nước miếng mới để cho anh đi giá đến tiệm áo cưới, bằng không anh căn bản không nghĩ chụp mấy tấm hình này cũng chỉ là vì “Vật biểu thị nhập khẩu” đặt ở lối vào tiệc cưới. . . . .

Vốn là muốn đào hôn cô nghe Khánh Khánh nói, chồng tương lai của cô là công tử mặt lạnh tiếng tăm lừng lẫy ở Đài Loan, bỏ qua một bên giá trị con người hơn tỷ không nói, chỉ cái khuôn mặt tuần tú hợp với thân hình cao lớn kia hơn nữa tác phong làm việc sắc bén, sẽ khiến không ít người có máu mặt muốn cùng công ty Đại lão chen lấn gả con gái cho anh ta.

Chứ đừng nói đến tập đoàn Kinh Thiên nổi danh là không người nào có thể đầu nổi.

Nghe nói, trước mắt người nắm quyền tập đoàn Kinh Thiên chân chính là chồng của cô, bởi vì quả thật chồng cô cả ngày lẫn đêm chỉ muốn sống phóng túng với tán gái, sau khi Tiền Thiên Dương nhậm chức Tổng giám đốc một năm, đã giao quyền xuống cho cấp dưới trốn việc. . . . .

Ừ, là cấp dưới du lịch vòng quanh thế giới.

Dù sao, ý tứ của Khánh Khánh chính là cô kiếm được rồi, bởi vì ngay cả Khánh Khánh đều rất ghét anh ta, muốn cô yên tâm gả, ít nhất gả cho Tiền Thiên Dương người có tiền nhất có thể lực nhất Đài Loan, gương mặt vóc người cũng siêu cấp hoàn mỹ, dù sao cũng hơn gả cho những thứ kia chó và mèo có dụng ý bắt lương lại giả người tốt.

Vẫn Ngải Di Ưu còn đi vào cõi thần tiên, bị tiếng âm ỷ đột nhiên vang lên của Đường biểu muội, phụ dâu còn có thư ký của công ty ba gọi thần trí trở về, kế tiếp cô liền nghe được một tràng tiếng pháo, còn có tiếng kinh hô liên tiếp của đám chị em.

“Ôi trời ơi!!, lễ xe 12 chiếc không nói gì, lại là nhãn hiệu xe M cao cấp nhất nữa.” Mắt người thứ nhất nhảy lên trái tim.

“Ôi trời ơi!!, đó không phải là nhãn hiệu xe hơi Rice danh tiếng sao, phía sau còn có xe chuyên dụng xa hoa nhất kia?” Mắt người thứ hai lại nhảy lên trái tim.

“Tôi biết, tôi biết!” Một người con gái trong đó vội vàng giơ tay. “Nghe anh tôi nói, giá trị ít nhất của nhãn hiệu xe M là mấy ngàn vạn sẽ y theo nhu cầu của khách hàng phối hợp trang bị trên xe, hơn nữa thủ công lắp ráp và phương thức chế luyện, cuối cùng giá mỗi chiếc xe đều y theo khách hàng chọn đơn hàng mà khác nhau, hơn nữa nguyên xưởng dây chuyền sản xuất một ngày chỉ có thể chế tạo bảy chiếc xe mới nha.” Mắt người thứ 3 cũng nhảy theo trái tim.

“Các người nói gì tôi không hiểu á..., nhưng các cậu nhìn, đi theo chú rể đi đến có 12 vị phù rể cũng đều rất đẹp trai đó. . . . .” Mắt bốc trái tim bốn năm sáu bảy số.

“Thật đó nha . . . . .” Khóe miệng treo nước miếng 1-2-3-4-5 số.

Có cần khoa trương thế không?

Ngải Di Ưu ngu ngơ nhìn các nữ quyền mắt đi hình tượng thực nữ.

Nghi thức đơn giản long trọng, bởi vì văn định kết hôn cùng một ngày, cho nên rất nhiều nghi thức rườm rà cũng tóm tắt.

Chỉ là, đây là lần đầu tiên cô thấy chính xác chồng mình, thật giống như Khánh Khánh nói.

Ừ, nói thế nào, chính là phong lưu phóng khoáng. . . . . Mặc dù tuổi gần 60 lại vẫn được bảo dưỡng hợp lý, làm cho người ta sẽ không cảm thấy anh thích chơi, ngược lại sẽ thấy anh bề ngoài hấp dẫn thành thực chừng chạc, khó trách tuổi cũng lớn ơi là lớn, còn có thể đi khắp nơi tán gái.

Lúc trao đổi văn định chiếc nhẫn vàng thì cô không khỏi len lén nhìn về phía chồng mình, lại phát hiện anh cũng vừa đứng dừng trông mắt đen sâu xa tựa như biển chăm chú nhìn cô, nhất thời cảm thấy một dòng khí nóng thẳng vọt lên, hai gò má đỏ ửng, cô xấu hổ dời mắt đi chỗ khác.

Mà chú rể nhìn chăm chăm cô dâu cùng với khuôn mặt thẹn thùng quay mặt đi của cô dâu, tất cả đều bị người hai nhà thấy rất rõ ràng, rồi rít vui vẻ cười lên, trong đó cười đến lớn tiếng nhất chính là Chủ tịch Tiền.

Không ngờ, khuôn mặt lạnh lùng không cười của anh cũng sẽ có bộ dáng như vậy, mặc dù chưa nói tới thâm tình, thế nhưng ánh mắt giống như nhìn chăm chú vào con mồi, đối với hiểu biết của ông về tiểu tử thú mà nói, coi như là rất có “Vẻ mặt” rồi, xem ra tiểu tử này nên coi như làm hài lòng Tiểu Thiếu Nữ của Ngải gia rồi.

Mà lúc nghi thức cảm động tạm biệt cha mẹ thì khóc đến lớn tiếng nhất chính là Ngải phụ rồi, nhưng là không ai dám khuyên ông, bởi vì càng khuyên ông khóc càng lớn tiếng, giống như đứa trẻ ba tuổi rồi.

Cho đến khi Tiền Thiên Dương nhân nhạ nói mấy câu với ông, Ngải phụ mới dừng lại tiếng khóc, chỉ để lại thút thít thanh. “Con đảm bảo?” Còn mang theo khê nức nở.

“Con bảo đảm Dĩ Ưu lúc nào cũng đều có thể về nhà mẹ đẻ.”

Lúc này mới bảo vệ được mặt mũi một người đàn ông sắp 60 tuổi, chỉ là mọi người cũng vì vậy mở rộng tầm mắt, hiểu được Ngải phụ rốt cuộc có nhiều con gái bảo bối rồi.

Tiếng pháo náo nhiệt, 12 bộ lễ xe đỉnh nhất lồng lộng hùng dũng xuất hiện từ nhà mẹ vợ lại lần nữa chuẩn bị tiến về phía một địa điểm kế tiếp.

Hội trường tiệc cưới đặc biệt thuê cổ vấn hôn lễ chuyên nghiệp tới bố trí, nằm ở khách sạn Quân Duyệt Đài Bắc, lối vào hội trường là một bức ảnh cưới khung nạm vàng kếp sù đập vào mi mắt, mọi người tham gia tiệc cưới thấy thế không nhịn được khen ngợi một đôi kim đồng ngọc nữ, ánh mắt chú rể sắc bén uy nghiêm nhưng không mất đi vẻ chừng chạc đáng tin cậy, ngược lại làm cho người ta muốn vùi vào trong ngực của anh nhận sự bảo vệ của anh.

Cô dâu xinh đẹp động lòng người, một đôi mắt mê người biết nói đang thẹn thùng nhìn mọi người, đôi môi đỏ mọng ướm át đang vui vẻ cười duyên.

Mà trên hội trường còn có đủ loại kiểu dáng cao quý xinh đẹp, đóa hoa tươi nở rộ kiểu dáng khác nhau hiện ra trước mặt khách, có hoa cầu hợp với vải Trường Bạch bị chế thành trắng hồng xen lẫn, được đựng trong bình thủy tinh tinh xảo trong suốt ở trên bàn, những bức tranh hoa cổ được bố trí quanh đường đi trong hội trường, tựa như một mảng biển hoa lớn làm người ta liên tục khen ngợi.

Khi nghênh đón người mới khách mong đợi lại nóng liệt, ánh mắt của tất cả mọi người cũng tập trung ở trên người cô dâu xinh đẹp.

Nhìn cô dâu như nữ thần ưu nhã được chú rể cao lớn anh tuấn chậm rãi khoác tay đi ra ngoài, tại cửa hội trường tất cả đều nhìn chăm chăm xương quai xanh trước ngực lộ ra một mảng da thịt mềm mịn trắng nõn mê người của cô .

Những cô gái vừa ước ao vừa đổ kị với bộ áo cưới thủ công giá trị trăm vạn trở lên của cô, lễ phục này là Lace (viên tơ) cao cấp, thủ công thêu thùa cùng với sợi tơ lụa trắng như ngà voi tinh xảo khiến mọi người đều muốn có, thế nhưng ngay cả Hoàng thất Anh quốc đều yêu sâu đậm nhãn hiệu kinh điển a.

Lễ cưới Hào Môn thế kỷ này là ao ước của mọi người, mặc kệ là tiệc cưới bố trí phô trương, hay là áo cưới Lace (viên tơ) thủ công tinh xảo trên người cô dâu, nhưng được chú ý nhất, còn là kim cương trên người cô dâu.

Bỏ qua một bên chiếc nhẫn kim cương tám gram trên tay cô không nói, chiếc hoa tai kim cương cũng có khoảng 2 gram Ladon, còn có chiếc vòng tay kim cương đeo trên cổ tay trắng nõn cũng có 3.2 Carat, mà

chuỗi dây chuyền trên chiếc cổ mảnh khảnh này càng vượt qua 17 Carat.

Ánh sáng lóng lánh xinh đẹp làm rung động ánh mắt của mọi người, đó chính là lễ ra mắt nàng dâu của Tiên Chủ tịch.

Thật là hâm mộ chết người không đền mạng a!

Ngải Dĩ Ưu ngồi trước bàn trang điểm trong phòng tân hôn, đau lòng là cô gội đầu bị rách da còn có khuôn mặt nhỏ bé.

“Keo định hình với keo xịt tóc thì không cần tiền sao, hại mình tắm ba lần mới sạch, A! Ai nói cô dâu liền nhất định phải trang điểm đậm vậy, hại mình ngay cả tháo trang sức cũng tháo ba lần mới yên tâm!”

Cô sống 22 năm lần đầu tiên phát hiện tắm với tháo trang sức là công trình đáng sợ lại to lớn như vậy, cũng vì vậy tạm thời quên đi đêm tân hôn, vẫn nhỏ giọng oán trách, ngay cả chồng cô vào phòng cũng không có chú ý đến.

Hai người vừa về tới nhà, Tiên Thiên Dương chỉ nói cho cô biết phòng ngủ ở nơi nào, cũng không quay đầu lại nhốt mình vào thư phòng, người kết hôn hôm nay còn chui công việc, khắp thiên hạ chỉ có một mình anh thôi.

Giờ phút này, Tiên Thiên Dương vừa vào cửa liền nhìn đến cô vợ nhỏ của anh đang ngồi ở trước gương, vừa xoa xoa khuôn mặt đỏ khác thường, vừa trách móc ngay cả anh nghe cũng thành chuyện cười.

Cô vẫn là nha đầu ngây thơ như ngày nào.

Ngải Dĩ Ưu nghe được tiếng vang tử treo quần áo bị đóng lại mới bất tri bất giác phát hiện được sự hiện hữu của anh, sau đó mới ý thức được hơi thở nam tính thuộc về anh lan tràn trong tân phòng, Cô không khỏi bắt đầu khẩn trương.

“Anh...anh muốn tắm sao?”

Tiên Thiên Dương quay đầu lại liếc mắt nhìn cô tay chân luống cuống, không có mở miệng nói nửa câu, chỉ là một đôi mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, trước khi vào phòng tắm còn cố ý nâng lên ý cười tà mị.

Một nụ cười kia dọa cô sợ đến nổi nắm chặt cổ áo ngủ, bởi vì bên trong cô mặc chính là áo lót gợi cảm mà mẹ chuẩn bị vì cô.

Trái tim của cô đập thật nhanh, cảm thấy đầu óc choáng váng, có mấy giây cô đều hoài nghi trái tim sẽ nhảy ra nói chuyện với cô.

Sau khi anh đi vào phòng tắm, cô giống như con ruồi không đầu, ở trong phòng đi tới đi tới, đôi tay nắm chặt cổ áo như cũ, nụ cười vốn là bởi vì nhiều lần tháo trang sức mà đỏ lên, hiện tại hơn bởi vì nghĩ đến một chút nữa phải làm “Chuyện”, toàn thân đều nóng lên.

Vừa đóng cửa phòng tắm Tiên Thiên Dương nhin không được nhếch miệng lên cười khế. Bộ dáng này của anh nếu như bị người trợ lý trung thành kia thấy, nhất định sẽ cảm động đến khóc thút thút đi, dù sao đây chính là bị tên kia hình dung thành nụ cười đáng quý a.

Thiệt là, anh cũng không hiểu thế giới xấu xí lại người lừa ta gạt này, rốt cuộc có chuyện gì đáng giá khiến người ta ngày ngày vui vẻ cười to, đối với những người cả ngày lẫn đêm cười khúc khích, anh mới cảm giác không thể tin được, mà cô vợ nhỏ của anh chính là một trong số đó.

Hiện tại, cô nên kinh hoàng không biết làm sao, trên mặt trắng nõn nà nhất định hiện đầy đỏ mặt, vừa nghĩ tới bộ dáng cô thẹn thùng, sẽ khiến anh trong nháy mắt có cảm giác. . . . . làm cho anh muốn lập tức cùng với cô trở thành một đôi vợ chồng danh chính ngôn thuận, ý nghĩ này, làm cho anh tăng nhanh động tác bước ra khỏi phòng tắm.

Ngải Dĩ Ưu ngồi ở mép giường mở to hai mắt nhìn anh đi ra phòng tắm, anh không mảnh vải che thân chỉ quấn một chiếc khăn lông bên hông, hai chân bèn chắc có lực từng bước một đến gần cô, lồng ngực tinh trắng không thịt dư cũng từ từ phóng đại trước mắt cô, cô ngu ngơ trừng mắt trước da thịt rắn chắc màu đồng.

Đối mặt với như thế sắc đẹp thay cơm của chồng mình, trong đầu bỗng dưng hiện lên vẻ mặt mập mờ của Khánh Khánh khi. . . .

“Anh nói 4020 này, đã quyết định muốn gả cho đối tượng hẹn hò ba em sắp xếp, vậy đêm tân hôn đầu tiên em cũng không nên gây ngốc bày ra bộ dạng thà chết không theo kia nha.”

“Cái gì?”

“Em suy nghĩ một chút Tổng giám đốc Tiền là một khối thượng đẳng thịt trâu quý cỡ nào nha, em cứ như hổ đói bỏ nhào dề xơi tái anh ta vào trong bụng đi nha.”

“Cái gì! Em mới là con cừu nhỏ đáng thương thôi.”

“Ừ. . . . . Cũng phải há..., dù sao gả cho anh ta là em có thiên đại phúc khí, cho nên em nhất định phải ngoan ngoãn để cho anh ta ăn không còn một mống, nghe rõ chưa vậy, 4020 con cừu nhỏ?”

“ . . . . . ”

“Em nghĩ cứ nghĩ người ta là cực phẩm a. . . . . Hắc hắc, em liền ngoan một chút đi!”

Cô biết phải làm “Việc kia”, nhưng cô không biết nên làm sao đâu!

Suy nghĩ của cô bị ý cười tà mị của anh kéo về, bỗng chốc mắc cỡ đỏ bừng mặt, thân thể cứng ngắt không thể động đậy.

Chỉ là khi cô bị anh cởi áo ngủ xuống, ánh mắt của anh trong nháy mắt biến đổi giống như là đại sắc lang chừng mấy ngày chưa ăn cơm, cô cũng không lo mình nên làm như thế nào, bởi vì kế tiếp cô đều được anh dẫn dắt....

Một đêm này cô thật ngoan ngoãn bị anh “Ăn” hoàn toàn, cuối cùng không phụ kỳ vọng của Khánh Khánh rồi.

Cho đến buổi chiều ngày thứ hai, cô mới chậm rãi mở mắt, mới lật người liền than trời.

“Sao toàn thân đau nhức thế? Mình lại không có làm bất kỳ vận động, thế nào động một cái nơi nào cũng đều đau nhức hết vậy?” Mặt cô không hiểu nằm ở trên giường tay chân dang ra hình chữ Đại.

Nhìn trần nhà xa lạ, lại quay đầu nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, rốt cuộc cô cũng tỉnh táo, cũng thoáng chốc đỏ mặt, bởi vì nghĩ ra được đau nhức vì sao mà đến.

“Trời ạ, đàn ông đều đáng sợ như vậy sao? Ba lần, thật không biết thể lực của anh thế nào tốt như vậy!”

Vừa nghĩ tới nửa đêm bị anh không chút nào thương hoa tiếc ngọc tiến công lần thứ hai, cô không nhận được oán hận, bởi vì lần đầu tiên thật sự rất đau!

Nhưng sáng sớm lại bị công thành đoạt đất xâm lược lần thứ ba thì cô không còn sức giãy giụa nữa, rất nhanh đầu hàng, bởi vì. . . . . Khụ khụ, còn rất thoải mái á. . . . .

Chỉ là thật sự cô cảm thấy làm việc này thật đúng là mệt mỏi khiến cô ngủ thẳng đến xế chiều.

Thừa dịp bên trong gian phòng trừ cô ra cũng chưa có những người khác, cô to gan lỏa thể, hai chân từ từ trượt xuống sàn nhà đứng thẳng người, từ từ hướng phòng tắm bước vào. . . . . Đi tiếp cô cảm thấy mình giống như bà lão 90 tuổi đi đường.

Sau khi cô tắm nước nóng xong từ từ phục hồi sức lực, toàn thân đau nhức mới tốt hơn rất nhiều, cô mở một đôi mắt to nhanh như chớp mở cửa phòng tắm nhìn về phía gian phòng, xác định thật không ai lại nhanh nhẹn chạy ra, cuống quýt lấy bộ quần áo mặc vào, rất sợ “Người khác” lại đột nhiên xông tới.

Chỉ là khi cô nhìn thấy tờ giấy trên bàn trang điểm thì mới phát hiện cô sự cẩn thận với hốt hoảng vừa nãy của cô căn bản là không cần thiết, bởi vì chồng cô đã sớm đi làm.

Tôi đi làm, thể phụ trên bàn là của em.

Trong nhà có quản gia Phương sẽ xử lý tất cả việc nhà, lúc ra ngoài nhớ thông báo cho chị ấy biết là được.

Tiền Thiên Dương

Nhìn chăm chăm nội dung trên tờ giấy, cô không khỏi bắt đầu hoài nghi động cơ người này cưới cô.

Nhất định không phải là bởi vì yêu nàng.

Dù sao du lịch tuần trăng mật cũng lược bỏ, ngay cả cho hai bên có cơ hội tìm hiểu nhau cũng không chịu, tại sao có thể là bởi vì yêu cô mới kết hôn?

Nhưng cũng không thể mơ ước Ngải thị.

Tùy ý giao thể phụ vô hạn cho người vợ mới kết hôn hai ngày, cũng sẽ không đem Ngải thị để ở trong mắt.

Vậy cũng không phải biến thái cuồng ngược đãi. . . . .

Nơi này có quản gia chuyên nghiệp sẽ sắp xếp việc nhà, cô không cần giặt quần áo nấu cơm quét dọn, hơn nữa anh còn cho phép cô tùy lúc về nhà mẹ đẻ, người như vậy làm sao có thể là dạng biến thái?

Vậy anh ta cưới cô làm gì?

3. Chương 3

Cúng bái cô như Mẹ Tổ bà à!

Kết hôn đến nay cũng nửa năm rồi, ngoại trừ bên cạnh thêm một người cùng bản thân giành chần bông, buổi tối còn phải làm một chút “Vận động” với chồng, làm cho cả ngày “Toàn bộ kinh lạc” ngoại trừ bận rộn trên bàn làm việc, cuộc sống của cô so với lúc chưa lập gia đình không có gì khác biệt.

Ồ! Không, có khác biệt hừm! Khác ở chỗ hiện tại cô sống tốt hơn gấp mấy chục so với lúc chưa lập gia đình.

Chẳng những ba mẹ thương yêu như cũ, ngay cả nhà chồng trên dưới cũng che chở cho cô, mặc dù nhà chồng trên dưới thật ra thì chỉ có hai người là ba chồng và mẹ chồng thôi.

Ba chồng vẫn tán gái như xưa. . . . . Khụ khụ du lịch vòng quanh thế giới, nhưng thường có một thời gian sẽ được ba chồng tặng quà, hơn nữa chỉ có cô mới có, ông chồng mặt lạnh của cô cũng không có.

Mà chồng cô căn bản cũng là đi sớm về trễ, trừ đi công tác ra nhất định mỗi ngày đều về nhà ngủ, một chút tình cảm cũng không có, tuần trước trên tạp chí thấy viết về anh, tưởng là sẽ có tin “hot” có thể xem một chút, để cho cô ghiền một khóc hai nháo ba treo cổ với chồng mình.

Kết quả, không có gì cả.

Phía trên còn nói anh là đại diện cho mẫu đàn ông yêu vợ yêu nhà, chắc, khó trách người bên ngoài đều nói anh là công tử mặt lạnh, bởi vì thật sự rất lạnh, rất nhàm chán.

Cô cảm thấy mình so với trước kia càng giống như sâu gạo, càng giống như con chim Hoàng Yến như Khánh Khánh nói.

Mỗi khi cô đi dạo phố uống trà buổi trưa, thấy xe và người tấp nập đều cảm thấy rất hâm mộ, mỗi người đều giống như vì mơ ước cùng tương lai của mình mà phấn đấu, ngay cả Khánh Khánh cũng không ngoại lệ, anh ấy đang vì mộng nhà thiết kế thời trang mà ở Paris đào tạo chuyên sâu sau khi anh ấy phụng mệnh người nhà cưới cô bị thất bại.

Sự rảnh rỗi thoáng qua chẳng có mục đích, bắt đầu làm cô cảm thấy trống không, cảm thấy hốt hoảng, cảm giác mình bị cái thế giới này vứt bỏ.

“Mẹ, cuộc sống của con bị đóng chặt không thú vị, con cảm thấy con sống căn bản là đang lãng phí lương thực.”

“Đứa bé này đang nói hươu nói vượn gì thế? Đừng để ba con nghe được, bằng không ông ấy nhất định lại lo lắng cho con!” Ngải mẫu nhìn chăm chăm con gái bảo bối mỗi ngày đều về nhà mẹ đẻ.

“Trước kia còn có chuyện học có thể làm, nhưng là bây giờ mỗi ngày con mở mắt đều mờ mịt đó, không biết con làm gì mới phải.” Cô hoảng hốt nhìn trần nhà.

“Nha đầu ngốc, bây giờ con sống cuộc sống người khác còn cầu cũng không được, nói ngốc nghếch gì thế.”

“Nhưng con không muốn đi dạo phố rồi uống trà buổi trưa nữa. Mẹ, người biết không, mỗi lần thấy tiểu thư hoặc là sinh viên làm việc ở Công Ty Bách Hóa hay tiệm cơm, con đều sẽ thật hâm mộ họ đó, bởi vì các cô ấy rất nghiêm túc để sống mỗi một ngày, không giống con lại vô dụng như vậy. . .”

“Dĩ Ưu!” Bà chưa từng nghĩ tới tính đơn thuần trong sáng của con gái sẽ có ý nghĩ mặt trái như vậy.

“Mẹ, con thật sự nghĩ như vậy.”

“ . . . . . Nếu không, con đi học một khóa học con thích đi, như vậy con có chuyện để làm rồi, cũng sẽ không suy nghĩ lung tung.” Bà hơi nhàu lông mày, cho một chút đề nghị.

“Con cũng vậy nghĩ a, nhưng con rể của mẹ không cho con đi.”

“Tại sao?”

“Anh ấy nói con ngu ngốc nhất định học không được, đến lúc đó nhất định bỏ dở nửa chừng, không cần bắt đầu đâu, tránh khiến thầy giáo phiền lòng.” Ngải Dĩ Ưu bĩu môi, không cam lòng nói với mẹ.

Ngải mẫu muốn cười nhưng lại không dám bật cười trắng trợn, dù sao con gái đang thật sự lo lắng, chỉ là không ngờ, con rể cư nhiên hiểu rõ con gái bà như vậy.

“Như vậy con cũng lập gia đình rồi, nếu không để cho quản gia dạy con làm chút chuyện nhà thôi.” Trong nhà có quản gia chuyên nghiệp, không thể xảy ra chuyện mới đúng.

“Con đã nói rồi, nhưng anh ấy nói, anh ấy làm việc mệt mỏi trở về chỉ muốn yên lặng nghỉ ngơi, muốn con đừng gây ra phiền toái cho anh ấy. Mẹ, mẹ xem đi..., anh ấy là không phải rất quá đáng sao!”

“Ách. . . . .” Ngải mẫu mặt khổ sở nhìn cô, con rể có hơi quá đáng, nhưng thật muốn con rể dạy nhặt lý vụn cơ tan việc còn phải ứng phó máy chế tạo phiền toái trong nhà, chuyện này. . . . . Mới quá đáng.

Bà bắt đắc dĩ nhìn vẻ mặt tức giận của con gái, thầm than trong lòng, muốn trách cũng chỉ có thể trách ba cô, là ông ấy cứng chiều con gái đến trình độ cái gì cũng làm không xong.

Lâm Tuấn Nam liếc trộm chân mày hơi nhíu của Tổng giám đốc.

Kể từ sau khi Tổng giám đốc tôn quý của anh kết hôn, biểu cảm trên mặt so với trước kia càng nhiều hơn, mặc dù trong mắt người ngoài không có khác, nhưng dù gì anh cũng ở bên cạnh Tổng giám đốc gần ba năm, dĩ nhiên có thể phân biệt ra được biến hóa rất nhỏ trên mặt sếp.

Nhưng Tổng giám đốc chưa mở miệng trước, tuyệt đối không thể suy đoán tự cho là đúng, nếu không sơ ý một chút sẽ gặp họa chặt đầu.

Hiện tại ngoại trừ một người vợ, còn có bảo bảo trong bụng vợ, tại sao có thể bị sa thải chứ !

“Tuấn Nam.” Giãn ra lông mày, Tiền Thiên Dương hỏi người ở trước mắt, “Cậu kết hôn hơn một năm chứ?”

“Vâng” Lâm Tuấn Nam vừa nghe, thiếu chút nữa khóc lóc nước mắt, không ngờ mỗi ngày Tổng giám đốc loay hoay trời đất u ám sẽ nhớ anh kết hôn đã bao lâu.

“Có con rồi sao?”

“Gần đây mới có tin tức, đã hơn hai tháng.”

“Cho nên. . . . . Cậu hẳn là cũng không xác định.” Tiền Thiên Dương lại một lần nữa hơi nhíu lông mày, như vậy thì không cách nào so sánh, không thể xác định phụ nữ mang thai sau khi có đứa bé sẽ trở nên thành thực, linh hoạt hay không?

Thôi, hay là đừng quá mong chờ nha đầu kia thì tốt hơn.

“Không, tôi rất xác định là đứa bé của tôi.” Như đinh chém sắt.

“ . . . . .” Tiền Thiên Dương đầu vừa nhấc lên vốn là nhú lông mày đổi thành chống lên, ai hỏi anh ta cái này?

“Theo suy nghĩ của cậu, Dĩ Ưu có thể làm công việc gì?”

“Phu nhân?” Anh có con cùng phu nhân làm công việc gì có quan hệ gì à? Chẳng lẽ. . . . . “Phu nhân cũng mang thai sao?”

“Không phải, tôi tạm thời không muốn cho cô ấy mang thai.” Ngay cả mình cũng chăm sóc không tốt được cho một cô gái, nếu để cho cô chăm sóc một đứa bé là một quyết định vô cùng không sáng suốt.

“Phu nhân muốn làm việc?”

“Cô ấy nói cô ấy rất chán cuộc sống không có ý nghĩa.” Đã phiền anh nửa tháng, tiếp tục nữa, anh bảo đảm sẽ đá cô về nhà mẹ, khiến nhục phụ mẫu ứng phó với cô vợ ngày thơ kia.

Lâm Tuấn Nam sững sờ, trong thiên hạ đại khái chỉ có phu nhân sẽ cảm thấy mỗi ngày rảnh rỗi đi dạo phố một chút, thuộc về phạm vi cuộc sống không có ý nghĩa thôi.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Tiền Thiên Dương lại hỏi một lần, anh nghĩ bề đầu chính là không ngờ công việc thích hợp cho cô làm, phải cân nhắc có thể gây phiền thoái cho ông chủ nơi cô làm việc hay không. Mặc dù mọi người có lẽ sẽ vì thân phận Tiền phu nhân này mà dễ dàng tha thứ cho cô, nhưng anh vẫn không cách nào dễ dàng tha thứ vợ của mình khắp nơi gây họa mang phiền toái đến cho người khác.

. . . . . Quan trọng là càng không cách nào dễ dàng tha thứ cô phải chịu đựng ánh mắt thâm khinh bỉ của người khác đối với cô, chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh tượng cô mảnh mai bị mọi người chỉ trích, khiến anh không khỏi cảm thấy đau lòng không vui.

Hơn nữa đối với những người muốn dùng ngôn ngữ công kích cô, đáy lòng của anh đều nổi lên một cơn giận dữ.

Anh không nỡ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bất lực muốn khóc của cô, hơn không nỡ thấy cô vì cơn tức giận của người khác mà bộ dáng đáng thương sợ hãi.

“Cái đó. . . . .” Lâm Tuấn Nam mặt chần chờ, anh phải nói thế nào a!

Đừng nói đến tài liệu điều tra lúc trước, một người phụ nữ ở tiệc cưới chính mình cũng có thể gây họa có thể làm chuyện gì?

Cô chết tử tế không chết cứ nhiên lại đi dẫm lên làn váy lễ phục của phu nhân viện trưởng viện hành chính, nếu không phải là ông chủ nhanh tay lẹ mắt, lập tức đỡ phu nhân viện trưởng nếu không đã té nhào xuống đất rồi, anh thật không biết mặt mũi của Tập đoàn Kinh Thiên sẽ bị phu nhân vứt xuống dưới đất mấy tầng đây.

“Nói.”

“Tôi cho là phu nhân hay là duy trì hiện trạng là được rồi, chỉ là. . . . .” Lâm Tuấn Nam muốn nói lại thôi, không biết lời kế tiếp nói ra có thể hay không bị ông chủ đánh ngã ra đất? “Thật không thể cho phu nhân mang thai sao? Người ta nói. . . . .”

Vừa tiếp xúc nhận được ánh mắt sắc bén quét ngang, anh cũng không dám nói.

“Cậu cho là nên đem tiểu sinh mệnh trân quý chôn vùi ở trên tay của cô ấy sao?”

“Không có, không có!” Giọt giọt mồ hôi lạnh từ bên tóc mai chậm rãi mà chảy xuống.

“Thôi, tự tôi suy nghĩ, cậu đi ra ngoài đi.” Tiền Thiên Dương mặt không biểu cảm tiếp tục phê duyệt công văn.

Vừa đóng một cái cửa, Lâm Tuấn Nam ủ rũ cúi đầu trở lại chỗ ngồi của mình, nhìn khung hình bà xã xinh đẹp trên bàn, đột nhiên một hồi nghẹn ngào, ô ô ô. . . . . Anh muốn về nhà tìm bà xã muốn bảo bối à. . . . .

Sáng sớm ngày thứ hai, anh mặt ai oán nhìn chăm chăm cửa chính phòng tổng giám đốc, tiếp tục trình diễn màn nức nở nghẹn ngào ngày hôm qua, trong lòng tràn đầy hối tiếc cùng oán hận sớm biết, sớm biết cũng không cần về nhà cầu xin an ủi với bà xã, bà xã cũng sẽ không ra quyết định này....

“Nếu không anh nói với khối băng lớn vạn năm đi, để phu nhân đến chỗ em giúp một tay là được rồi.” Liễu Hạnh Quyên nói rất có tình nghĩa.

Trên đời này có lẽ chỉ có cô là không bị Tiền Thiên Dương hấp dẫn lại gọi anh ta là ” Khối băng lớn vạn năm” .

“Vậy làm sao được!” Lâm Tuấn Nam bị hù chết, phu nhân là ngôi sao gây rối, anh làm sao có thể yên tâm để phu nhân ở bên cạnh bà xã chứ.

“Tại sao không thể? Lần trước ở hôn lễ lúc thấy cô ấy, em liền cảm thấy phu nhân thật trẻ tuổi, thật đáng yêu, làm cho người ta thật muốn quen biết cô ấy đó, hơn nữa nếu cô ấy hiểu được không nên lãng phí sinh mạng làm sâu gạo, cô gái tốt như vậy chúng ta đương nhiên là phải giúp cô ấy rồi.” Cuộc đời cô ghét nhất chính là phụ nữ ham tiền cả ngày lẫn đêm chỉ muốn kết hôn với đàn ông có tiền.

“Không được, trước tiên phải điều tra cô ấy, cô ấy là một ngôi sao siêu cấp gây rối đó!” Anh chẳng những nói ra sự tích đầu đuôi gốc ngọn của Ngải Dĩ Ưu mà còn cố gắng thêm thật nhiều thứ chính là vì dọa lui quyết định đáng sợ của bà xã.

“Thật sao! Sao lại thú vị như vậy, vậy em càng muốn quen biết cô ấy. Cứ quyết định như vậy đi, ngày mai lúc anh đi làm hãy nói với khối băng lớn vạn năm giống như thượng đế mà anh sùng bái nghe đi.” Vừa nghe anh nói xong, Liễu Hạnh Quyên chỉ là khí khái cười ha ha, hoàn toàn không đi theo kịch bản của chồng. . . .

“Cậu cho rằng cậu cứ tiếp tục nhìn chăm chăm cửa phòng tôi là có thể đốt ra hai cái lỗ ở phía trên sao?” Mỗi ngày đúng chín giờ Tiền Thiên Dương xuất hiện tại công ty nhìn Lâm Tuấn Nam có vẻ xem thường.

“Tổng giám đốc. . . . .” Không kịp nhanh chóng thay nét mặt lão luyện, quên phần diễn nhân vật trợ lý tốt, anh ta cũng chỉ là ai oán nhìn ông chủ, còn thiếu là không có chảy xuống hai hàng lệ rồi.

“Tôi có nợ cậu tiền lương sao?” Trợ lý hoàn mỹ bình thường của anh đây à?

Lâm Tuấn Nam nặng nề lắc đầu một cái, tiếp tục bày mặt góa phụ u oán.

“Tiền thưởng?”

Anh ta giống như u hồn lắc đầu một cái, mắt thấy trên đỉnh đầu mây đen lại càng dày rồi.

“Thì ra là. . . . . Cậu không muốn làm nữa rồi.” Tiền Thiên Dương liếc mắt nhìn trợ lý hồn tiêu phách lạc, lạnh nhạt cười một tiếng, nói xong trực tiếp vào phòng làm việc, chẳng những không có đồng tình, còn cố ý dội cho anh ta một thùng nước đá.

“A?” Tỉnh rồi, bị đông cứng tỉnh rồi! Anh ta vội vàng đi phía sau ông chủ.

“Không, không phải, Tổng giám đốc.” Rốt cuộc cũng khôi phục thành trợ lý tinh minh lão luyện, chỉ là cười khổ. “Là tôi tìm được chỗ làm việc cho phu nhân rồi.”

Tiền Thiên Dương ngồi xuống, nhìn anh ta bằng ánh mắt kì lạ.

“Là vợ tôi mở quán cà phê. . . . .”

Vừa nghe, trong đôi mắt hiện đầy hứng thú, rốt cuộc cũng biết trợ lý tại sao sáng sớm có diễn xuất như vậy rồi.

Tất cả đều đến từ cô vợ thú vị kia.

Mỗi người đều cho rằng Ngải Dĩ Ưu nhất định, tuyệt đối, tất nhiên sẽ gây phiền cho Liễu Hạnh Quyên.

Chỉ có hai người không cho là như vậy, một là bản thân cô, một là Liễu Hạnh Quyên không sợ đau khổ tràn đầy nghĩa khí.

Trừ hai người, Lâm Tuấn Nam và Tiền Thiên Dương còn có vợ chồng Ngải thị, thậm chí là khách quen cũ của quán cà phê, sau khi nhìn thấy tình huống bị thăm ngày đầu tiên đi làm của Ngải Dĩ Ưu cũng giúp một tay khuyên ngăn.

Không phải sợ cô đường đường là phu nhân Tổng giám đốc tập đoàn Kinh Thiên đi ra ngoài xuất đầu lộ diện sẽ mất mặt của Tiền gia, mà là lo lắng quán cà phê bị cô phá đổ thôi.

Chỉ là Liễu Hạnh Quyên nghĩa khí bất kể những thứ này, chỉ cảm thấy nếu Ngải Dĩ Ưu có lòng muốn phải thay đổi phương thức sống mị nát trước kia, như vậy cô đương nhiên là muốn giúp bạn không tiếc cả mạng sống rồi.

Hơn nữa thực tế sau khi cô quen biết Ngải Dĩ Ưu liền phát hiện, Ngải Dĩ Ưu đơn thuần hòa thuận không có chút nào ngầy ngỗ ngu xuẩn, chỉ là hơi ngầy thơ một chút mất đi rất nhiều căn bản mà thôi, nhưng chỉ cần sau khi trải qua sự chỉ dạy của cô, bảo đảm tương lai không lâu sẽ có không giống với Ngải Dĩ Ưu quá khứ hiện ra ở trước mặt đại gia đâu.

“Dĩ Ưu, chú ý phía sau em kia, có khách chờ đứng phải.” Liễu Hạnh Quyên hô to một tiếng.

“Vâng, Hạnh Quyên.” Ngải Dĩ Ưu lập tức quay đầu nhìn lại, là không có đứng vào khách, lại bỏ quên khay cà phê đá trên tay, cái ly trong nháy mắt rơi xuống cà phê đổ ra đầy đất.

“A! Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Cô hoảng sợ lập tức nói xin lỗi với khách, cũng ngồi chồm hổm xuống muốn nhặt miếng thủy tinh.

“Đừng nhặt đừng nhặt, sẽ bị thương.” Vốn là khách bị hoảng sợ vừa nhìn thấy lập tức ngăn cô lại, mặc dù thật bị hù dọa, nhưng vừa thấy được một mặt thanh thuần động lòng người của cô lại không biết làm sao lập tức liền mềm lòng.

“Thật xin lỗi, chúng tôi lập tức sẽ lại đưa cà phê đá lên, xin chờ một chút.” Liễu Hạnh Quyên lập tức cầm khăn lau và cây chổi nhỏ ra ngoài giao cho Ngải Dĩ Ưu. “Đừng để trong lòng, cẩn thận đừng để bị thương đấy.”

“Thật xin lỗi. . . . .” Mặt cô khóc không ra nước mắt, cũng đã một tuần lễ rồi, ngay cả chuyện khôn khéo trong giao tiếp cũng làm không được, như vậy chẳng phải phụ lòng tin cậy của Liễu Hạnh Quyên sao?

Nhờ có cô ấy một mình loại bỏ ý kiến của nhiều người, để cho cô ở lại quán cà phê làm việc, thế nhưng một tuần lễ, cô ném phá ly thì có năm cái, cà phê bữa ăn đưa sai đến mười lần, không cẩn thận đụng vào khách cũng có 7, 8 lần, hiện tại cô mới chính thức ý thức được mình quả thật vô dụng.

“Đứa ngốc, không có ai trách em đâu.” Liễu Hạnh Quyên sờ sờ đầu cô, động viên cô.

Mới một tuần lễ mà thôi, huống chi những tình trạng này sinh viên mới tới làm việc cũng sẽ xảy ra thôi, chỉ là tần số cô lặp lại sai lầm là gấp mười lần với sinh viên bình thường làm việc thôi.

Chỉ là, cô vốn đã chuẩn bị tâm lí làm việc gì cũng hỏng bét rồi, bây giờ đã rất khá!

“Em nhất định sẽ cố gắng hơn.” Ngải Dĩ Ưu ôm mặt cảm kích quyết tâm càng thêm kiên định.

“Chị tin.” Liễu Hạnh Quyên dịu dàng cười.

Tiền Thiên Dương tan việc về đến nhà, không ngoài ý lại nhìn thấy cô vợ nhỏ của anh cầm khay chén nước trên tay, ở nhà đi tới đi lui, trong miệng còn vẫn nói lầm bầm.

“Anh về rồi.” Ngải Dĩ Ưu vừa nhìn thấy anh, xấu hổ chào hỏi, bị anh nhìn đến bản thân đang luyện tập khiến cô cảm thấy ngượng ngùng.

“Còn không từ bỏ?” Đều qua một tuần lễ, cô lại còn ở nhà luyện tập bưng cái ly, có thể tưởng tượng ra được tình cảnh làm việc trong tiệm cà phê của cô.

“Mới không cần, Hạnh Quyên nói em có tiến bộ một chút xịu.” Cô thích mỗi ngày có chuyện làm, cảm giác phong phú có mục tiêu muốn đạt được.

“Em thích?” Chỉ cần cô đừng ở nhà ỉm ỉm với anh, cô muốn tiếp tục làm anh hoàn toàn không có ý kiến.

“Cực kỳ thích, em cảm thấy được mỗi ngày trôi qua đều rất tốt đó.” Một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh thần sáng láng, hoàn toàn không thấy mệt mỏi sau ngày thứ nhất ở trong tiệm rồi hơi.

“Tôi đi tắm.” Cô vui mừng là tốt rồi, hơn nữa anh rất thích vẻ ngây ngô sáng lạn trên mặt cô.

Ngải Dĩ Ưu nhìn bóng dáng của anh hơi mím môi.

Nửa năm rồi, lời của anh vẫn ít vẫn đơn giản như cũ, mặc dù đối với cô rất tốt, nhưng trừ thời gian trên giường ra, thái độ của anh đối với cô vẫn là ôn hòa lễ độ lại xa cách hơn.

Cái này so với cuộc sống hôn nhân cô hy vọng kém rất lớn, nhưng lại không thể trách anh, bởi vì trước khi kết hôn bọn họ không thân thiết, dĩ nhiên cũng không ngọt ngào như những cặp vợ chồng mới cưới.

Xua tan cảm giác mất mát trong lòng toát ra, cô cầm khay trên tay để lại phòng bếp, ngoan ngoãn trở về phòng, chờ đợi mỗi ngày làm theo phép.

Rất kỳ quái, anh rõ ràng không muốn đứa bé, mỗi một lần đều có làm các biện pháp đề phòng, nhưng mỗi buổi tối bọn họ nhất định sẽ ở trên giường lăn qua lăn lại.

Vừa bắt đầu cô rất hoang mang, tại sao có thể có người trong đêm tân hôn lại tránh thai, nếu không muốn đứa bé đừng làm là tốt rồi, thế nhưng đại gia cũng rất thích làm, hầu như mỗi ngày đều phải làm.

Đã lâu, cô cũng không muốn đi suy đoán, đàn ông không phải là thích làm chuyện này sao? Mà cô nếu là vợ của anh, đương nhiên phải phối hợp, huống chi, cái gì cô cũng không cần phải làm, chỉ cần ngoan ngoãn mặc cho anh định đoạt.

Nhưng trên thực tế, nguyên nhân chính cô không bài xích thật ra là mỗi một lần cô đều rất thoải mái, mà nhìn vẻ mặt hưởng thụ của anh cũng biết nói rõ anh rất vui vẻ, cho nên cô liền hào phóng để cho anh muốn làm gì thì làm.

“Mệt mỗi?” Anh tắm xong ra ngoài, liền nhìn thấy cô ngồi ngẩn người trên giường.

“À?” Hoàn hồn, theo thường lệ thấy dáng người cường tráng bần chắc của anh, ngang hông chỉ bọc một điều khăn lông.

“Mệt mỗi?” Hỏi lần nữa, nhưng mà anh đã lấy áo ngủ ra mặc vào. Nếu cô mệt mỗi, hôm nay coi như xong, mặc dù anh có hơi thất vọng.

“Không, anh không phải ngủ sao?” Trước kia một khi anh tắm xong ra ngoài sẽ yên lặng đến gần cô, cúi người hôn cô, sau đó lại là một đêm đẹp để hiếm có.

“Em ngủ trước đi, tôi đến thư phòng.” Làm chuyện không phải sở trường của cô, cô mệt mỗi cũng là tất nhiên.

“Ồ.” Khuôn mặt mờ mịt mang theo cảm giác mất mát, nhìn người chồng đáng lẽ ra nên ôm cô rời khỏi phòng ngủ.

Trừ lúc anh đi công tác ban đêm không ở nhà, đây là lần đầu tiên cô không làm gì cả sau đó một mình ngủ trước, như vậy mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển khiến cô nhất thời không thể thích ứng, Ngải Dĩ Ưu mang theo nồng nặc mất mát trượt vào chăn, vẻ khó hiểu trên mặt nhìn chằm chằm trần nhà.

Tiền Thiên Dương vừa vào đến thư phòng mới thoáng đề xuống lửa dục bụng dưới của anh, nếu không rời khỏi phòng ngủ thoáng mùi hương ngọt ngào của cô, anh nhất định sẽ không kìm hãm được mạnh mẽ muốn cô.

Nhưng cô mệt mỗi, cho nên hôm nay hay là bỏ đi.

Đối mặt với sự đòi hỏi vô độ khác thường của anh với cô, anh cũng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì anh cũng không phải một người đàn ông háo sắc, trước kia cũng thuần túy là sự phát dục tất yếu mà thôi.

Nhưng bây giờ mỗi buổi tối về đến nhà liền không nhận được muốn ôm lấy thân thể nhỏ nhắn làm người khác hài lòng của cô vợ nhỏ, hành động này không cách nào nắm trong tay khiến anh cũng cảm thấy mình không thể tưởng tượng nổi.

Cố ý ở lại thư phòng tiếp tục công việc cho đến đêm khuya một chút, anh xoa xoa mi tâm chuẩn bị trở về phòng, trong lòng suy nghĩ cô cũng đã ngủ say rồi.

Lặng lặng trở về phòng, nhìn cô đang ngủ say, anh nâng lên nụ cười cưng chiều ngay cả mình cũng không phát giác, nhẹ nhàng vén chăn bông lên chỉ sợ đánh thức cô.

Nằm lên giường, hơi thở ấm áp của cô vợ nhỏ len vào mũi anh, cô theo bản năng lật người ôm lấy anh, anh cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân ngây thơ ngủ say như cũ, hít vào hương thơm tươi ngọt trên người cô, lập tức có phản ứng sinh lý.

Anh cố nén dục vọng muốn đoạt lấy cô. Ngày mai cô còn phải làm việc, anh không muốn cô mệt chết.

Anh hơi nhíu mày, nhắm mắt lại, trong lòng rõ ràng còn chưa được thỏa mãn tối nay anh đành nghỉ ngủ.

Một buổi sáng tỉnh mơ, Ngải Dĩ Ưu chậm rãi thức dậy, nhìn vị trí bên cạnh trống rỗng, cảm giác buồn bã như mất mát tối hôm qua lại dâng lên trong lòng.

Rõ ràng mỗi ngày khi cô thức dậy anh đã sớm không ở bên, nhưng hôm nay cũng là lần đầu tiên đối với tình huống như vậy cô cảm thấy không vui, chẳng lẽ là bởi vì ngày hôm qua anh không chạm vào cô giống như bình thường sao?

Mỗi ngày nhất định sẽ làm chuyện ấy, đột nhiên có một ngày không làm, chỉ cần là người đều sẽ cảm thấy kỳ quái, dù là Ngải Dĩ Ưu ngu ngốc cũng sẽ cảm thấy điều này, việc này làm cho cô cả ngày cũng không yên lòng.

“Dĩ Ưu, em làm sao vậy?” Liễu Hạnh Quyên nhìn chằm chằm gương mặt vô hồn của Ngải Dĩ Ưu. Sáng sớm Liễu Hạnh Quyên đến mở cửa tiệm chuẩn bị trước thì nhìn thấy bộ dáng này của Ngải Dĩ Ưu, vừa bắt đầu tưởng cô chỉ thiếu ngủ, nhưng tới buổi trưa rồi, vẫn bộ dạng này.

“Không có gì.” Cô vô lực trả lời, yên lặng lau cái bàn, nhưng cái bàn này đã lau năm phút đồng hồ rồi.

“Dĩ Ưu, dù sao thời gian bữa trưa cũng qua rồi, em đi vào nghỉ ngơi một chút đi, bên ngoài để Tiểu Hân với Tiểu Lam làm là được rồi.”

“Dạ.”

“Hong Trà và bánh ngọt?” Vừa đến buổi chiều, nhân viên trong tiệm đều có thời gian nghỉ ngơi ăn điểm tâm miễn phí.

“Được, cảm ơn.” Ngải Dĩ Ưu cười ngọt ngào. Cô thích nhất là bánh ngọt trong tiệm Hạnh Quyên.

“Em có tâm sự phải không hay là công việc không thích hợp sao?” Dù sao từ nhỏ cô cũng là thiên kim tiểu thư, hiện tại lại gả vào một Hào Môn làm quý phu nhân, có thể chống đỡ ba ngày cũng không tệ rồi, chứ đừng nói cô chống nổi gần hai tháng.

“Không phải, em rất thích làm việc ở đây.” Cô chỉ muốn ăn món ăn ngon này nọ, tâm tình buồn bực cũng sẽ trong nháy mắt chuyển tốt.

“Nhưng chị thấy hôm nay em là lạ, có chuyện gì không?” Liễu Hạnh Quyên uống một hớp Hong Trà. “Có muốn nói cho chị nghe một chút không, nói không chừng chị có thể giúp em đó.”

“Cái đó. . . . . Thật ra thì cũng không có gì đâu.” Cô hơi ửng đỏ mặt.

“Không sao, em giống như em gái của chị vậy, có chuyện gì không thể nói?” Liễu Hạnh Quyên cho là cô đang khách khí với mình. “Dù là khối băng lớn vạn năm khi dễ em, chị cũng sẽ không sợ anh ta, nhất định giúp em lấy lại công đạo.” Cô hoàn toàn không lo lắng tiền lương của chồng mình là do khối băng lớn vạn năm trả, ngộ nhỡ chọc giận anh sẽ có tình cảnh gì.

“Anh ấy sẽ không khi dễ em.” Ngải Dĩ Ưu chột lác đầu. “Anh ấy đối với em rất tốt.”

“Vậy rất tốt rồi, vậy rốt cuộc em đang lo chuyện gì, hôm nay lại buồn bã như vậy?” Hạnh Quyên đối với động tác dùng lực cầm xoay cổ tay của Dĩ Ưu cảm thấy không đúng, bọn họ là quan hệ thông gia công ty, lại không có nền tảng là tình cảm, Hạnh Quyên khối băng lớn sẽ đối xử tốt với Dĩ Ưu.

“Hạnh Quyên, chị và chồng chị sau khi kết hôn đối có kế hoạch sinh con không?” Cô biết Hạnh Quyên và trợ lý Lâm đã kết hôn hơn một năm, mới có tin vui.

“Không có, liền thuận theo tự nhiên thôi.” Liễu Hạnh Quyên nhún nhún vai. “Chỉ là, bởi vì anh ấy rất bận, chị cũng vậy rất bận, cho nên mặc dù không có ngừa thai không ngờ đến bây giờ mới mang thai, thành thật mà nói, chị mang thai đều cảm thấy rất thần kỳ.”

“Tại sao?”

“Bởi vì chị với anh ấy vừa về tới nhà đã mệt mỏi, nào có thể lực làm việc đó? Một tuần lễ có một lần là hay rồi.”

“Vậy sao, hoá ra là như vậy.” Vậy mỗi ngày bọn họ đều đi làm, có phải không chứng tỏ Tiền Thiên Dương và cô làm việc cũng không đủ cố gắng a.

“Nghe nói khối băng lớn không muốn cho em mang thai, em hỏi như vậy có phải muốn có con?” Nhìn khuôn mặt còn ngây thơ của Dĩ Ưu, đối với việc ngừa thai này của Hạnh Quyên tán thành cách làm của khối băng lớn.

“Cũng phải, nhưng ba mẹ em hi vọng em với anh ấy có thể sống chung một khoảng thời gian sau đó mới nói đến chuyện đó.” Cô lắc đầu một cái.

“Vậy em hỏi chị cái này làm gì?”

“Chỉ là muốn hiểu rõ hơn vợ chồng chung sống với nhau như thế nào thôi?” Vừa nghĩ tới mình và chồng mình một đêm không yêu thương nhau liền thất vọng, cô không khỏi cảm thấy đỏ mặt xấu hổ, bởi người khác không giống như bọn họ ngày ngày đều ở tại trên giường lăn lộn.

“Khối băng lớn lạnh nhạt với em à?” Liễu Hạnh Quyên thận trọng hỏi, lo lắng thương tổn tới cô.

“Không có không có, chúng ta mỗi ngày đều có, chỉ có ngày hôm qua không có mà thôi. . . . .” Cô vội vội vàng vàng giải thích giùm chồng mình nếu không lại rước lấy tiếng kêu của Liễu Hạnh Quyên.

“Mỗi ngày? ! Ôi trời ơi!!, thật không nghĩ tới nha!” Ánh mắt mập mờ chặt khóa lại nụ cười hồng nhuận của Ngải Dĩ Ưu.

“Chắc chắc chắc, thì ra là nhu cầu của khối băng lớn vạn năm lại nhiều như vậy nha?” Khó trách muốn ngừa thai rồi, mỗi ngày đều tới một lần, nếu không có ngừa thai, Dĩ Ưu sớm mang thai rồi.

“Hôm qua, ngày hôm qua không có rồi, chị không cần nhìn người ta như vậy á.” Cô mắc cỡ xoa xoa mặt mình.

“Không cần nói với chị, bởi vì ngày hôm qua không có làm việc nên em mới mất hồn chứ gì?”

“Bởi vì, bởi vì chưa từng xảy ra nha, em...em cảm thấy là lạ. . . . .” Lần này cô chẳng những che mặt còn cúi đầu xuống, xấu hổ không dám gặp người.

“Nhìn bộ dáng này, hai người ở trên giường rất hợp chứ sao.”

“Rất, rất kỳ lạ chứ?”

“Không đâu, không cần xấu hổ đâu, hai người cũng đã là vợ chồng rồi mà.” Liễu Hạnh Quyên kéo tay của cô xuống.

“Nhưng tụi em cũng chưa có như vậy a.”

“Điều này cũng đúng á..., mặc dù lúc mới kết hôn sẽ thường xuyên, nhưng chị cùng Tuấn Nam hẹn hò ba năm, việc nên làm đã sớm làm, hơn nữa công việc quá mệt mỏi, một chút hăng hái cũng sẽ không có, chỉ là hai người không giống nhau nha, vẫn còn thời kỳ mới mẻ thôi.”

“Sẽ chán à?” Cô rất thích cảm giác thoải mái anh mang lại, chưa từng nghĩ một ngày nào đó sẽ chán.

“Đã lâu ít nhiều gì cũng sẽ chán, mỗi một đôi vợ chồng đều là như vậy, nhưng phương pháp duy trì tình cảm hai người không nhất định toàn dựa vào chuyện trên giường này đâu.” Cô lên tiếng dạy em gái đơn thuần Ngải Dĩ Ưu. “Vợ chồng sống chung với nhau tin tưởng và bao dung lẫn nhau mới là quan trọng nhất.”

“Tin tưởng và bao dung?” Cô cảm thấy nghi ngờ, sống trong cuộc sống hôn nhân hơn nửa năm, chỉ biết là thế giới của cô có thêm người chồng cùng cô giành chần bông, những thứ khác đều giống như trước hôn nhân không có gì thay đổi.

“Ví dụ như hiểu rõ mỗi ngày chồng em đang làm việc gì, có phiền não gì không? Nghe anh ta kể khổ, oán trách sau đó khích lệ anh ta, cùng anh ta vượt qua cửa ải khó.” Liễu Hạnh Quyên mỉm cười nói đến quá trình những năm nay cô ở bên cạnh giúp đỡ Lâm Tuấn Nam. “Hoặc là anh ta có ghét thói xấu nào của em không, nhưng em vì yêu mà nguyên ý bao dung anh ta, quan sát anh ta thích ăn món nào, thích xem gì, thích loại vận động gì, trải qua mâu thuẫn và mài dũa, mới có thể sinh ra sự ăn ý chỉ có hai người mới có thể hiểu.”

Ngải Dĩ Ưu nghiêng đầu nghĩ, phát hiện cô đối với anh thật ra thì không biết gì cả.

“Mặc dù chị thật sự rất không coi trọng hôn nhân của em, dù sao không có nền tảng là tình yêu.” Liễu Hạnh Quyên vì cô cảm thấy nuối tiếc. “Nhưng đã kết hôn rồi, sẽ phải trải qua thật tốt, ít nhất ở trên giường tụi em còn rất hợp, hơn nữa khối băng lớn cũng xem trọng lời nói của em, cũng miễn cưỡng coi là bắt đầu tốt.”

“Chị cũng cảm thấy kết hôn phải có nền tảng là tình yêu sao?” Ngải Dĩ Ưu cắn môi dưới, có cảm giác tổn thương.

Đây chính là nguyên nhân cô không muốn chuyện xem mắt rồi kết hôn, nhưng tình trạng thực tế lại khiến cho cô phải cùng một người xa lạ trải qua một đời.

“Dĩ nhiên, hai người muốn sống chung cả đời, nhất định phải yêu, sau đó từ từ bồi dưỡng sự tin tưởng và bao dung.” Cô thật lòng hi vọng Dĩ Ưu có thể trải qua ngày tháng hạnh phúc, chỉ là chỗ bọn họ cần cố gắng không giống với vợ chồng bình thường.

Người khác là yêu trước mới kết hôn, mà bọn họ lại phải sau khi kết hôn từ từ bồi dưỡng tình cảm, đối mặt khối băng lớn vạn năm lạnh nhạt như vậy, thật không biết cuộc sống tương lai của Dĩ Ưu làm như thế nào trải qua.

“Bà xã, anh tới đây.” Gương mặt tuần tú ôn hòa của Lâm Tuấn Nam đột nhiên xuất hiện ở trước mặt họ.

“Anh đến thật rồi sao?” Liễu Hạnh Quyên vừa nhìn thấy chồng mình, tự nhiên nâng lên một nụ cười xán lạn má lúm đồng tiền.

“Trợ lý Lâm, làm sao anh biết thời gian này mà tới vậy?” Bây giờ còn đang giờ làm việc mà.

“Hôm nay phải khám thai, anh muốn đưa em đi.” Mặt anh thỏa mãn lại cứng chịu nhìn vẻ mặt vui vẻ của bà xã.

“Khối băng lớn lại có thể sẵn sàng để cho anh xin nghỉ, thật là trời sắp đổ mưa máu rồi.” Cô tính tự mình đi khoa phụ sản rồi.

“Nói giỡn, em là vợ yêu của anh, trong bụng lại có cốt nhục của anh, đương nhiên anh có quyền bảo vệ vợ mình đi khám thai rồi.” Anh ta cố ý nói xong lời lẽ nghiêm chỉnh, nét mặt thấy chết không sờn, chọc cho hai nữ nhân cười ha ha.

Một là thỏa mãn là lẽ đương nhiên, một là ham mê vẻ mặt mong mỏi.

Ngải Dĩ Ưu không khỏi nghĩ, lúc nào cô mới có thể có được sự thương yêu thật lòng giống như trợ lý Lâm đối với Hạnh Quyên, mà không phải giống như bây giờ, chỉ là lấy được đời sống vật chất cao cấp, cũng không quan tâm trong lòng cô thật tâm muốn có được tình yêu chân chính.

4. Chương 4

Cô muốn chủ động xuất kích!

Ngải Dĩ Ưu nghĩ đi nghĩ lại, đưa ra được kết luận này.

Mặc dù cô là vì ba mẹ mới đồng ý kết hôn với Tiền Thiên Dương mới gặp mặt có một lần, nhưng không có nghĩa là hôn nhân của cô nhất định phải bi thảm.

Áo cơm không thiếu, không ngại, không hề có tình cảm, cũng không ngại, cho cô tự do vô hạn, càng không ngại! Cô gả cho người đàn ông mà tất cả phụ nữ đều hâm mộ, cô nên thỏa mãn.

Nhưng là đối với cô mà nói, giữa bọn họ giống bạn cùng phòng, ngay cả người nhà đều chưa nói tới, chỉ có ở trên giường, bọn họ mới có bộ dáng vợ chồng ân ái, nhưng vừa rời đi giường, anh cũng chỉ là một người đàn ông cung cấp mức tiêu xài cho cô.

Anh cũng không có ngược đãi hoặc lạnh nhạt với cô, chỉ là không có thời gian cùng với cô mặt đối mặt tâm sự. Anh đối với cô rất có hứng thú, chỉ là tập trung biểu hiện ở trên giường.

Vậy mà khi thấy Hạnh Quyên và trợ lý Lâm ngọt ngào với nhau, lòng cô rất hâm mộ, trong lòng cũng đang mong đợi có một ngày cô và Tiền Thiên Dương cũng có thể có tình cảm như vậy, quan hệ của hai người không chỉ là như thế, cô tham lam muốn tiến thêm một bước nữa.

Bởi vì cô có lòng tham, cô muốn càng nhiều hơn. . . . .

Một ngôi nhà có tình yêu, mà không phải là một khoảng trống rỗng.

Một ngôi nhà có trẻ con, nghe thấy được sự sung sướng, cảm thụ được không khí gia đình ấm áp.

Mà bây giờ, cô muốn khiến tất cả trở thành sự thật!

Cho nên cô quyết định muốn bắt đầu bồi dưỡng tình cảm với anh không phải là trên giường, chuyên gia lưỡng tính trên tv không phải đã nói rồi sao? Sau khi kết hôn cũng muốn cùng chồng tiếp tục yêu thương, duy trì tình cảm mới không xảy ra chuyện ly hôn, cho nên hiện tại bọn họ coi như mới bắt đầu yêu thương cũng không gọi là muộn.

Có một câu nói, một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, cho nên kế hoạch yêu anh đầu tiên là bữa sáng trên bàn ăn.

“Em ở đây làm gì vậy?” Tiền Thiên Dương tỉnh dậy phát hiện cô vợ nhỏ của anh cũng không có ở trên giường, ngược lại nghe tiếng va chạm bình bình bâng bâng từ phòng bếp truyền đến cùng với tiếng kính hồ của cô, vội vàng tới quan tâm.

“Em làm điểm tâm cho anh ăn thôi.” Cô cười ngọt ngào lại một thân nhếch nhác, trong phòng bếp càng thêm thâm không dám nhìn.

“Phương quản gia đâu?” Bộ mặt anh kinh ngạc, chẳng những là vì lần đầu tiên cô muốn nấu bữa sáng cho anh ăn, càng là vì tình cảnh phòng bếp sau lưng cô rất bi thảm.

Bỏ qua màn biểu diễn đám cháy khét trong cái chảo trên tay cô không nói, trên tóc và quần áo cô đều là bột mì, trên đất cũng có.

Trong bồn rửa tay còn có vỏ trứng bị bóp vỡ, xem ra có vỏ trứng rơi vào đồ ăn rồi, ngoài ra còn có phần đầu và hạt trái cây đã bị cắt, cùng một đồng bột nhào vàng vàng.

Nhìn lại một chút tất cả ngăn kéo tủ bếp bốn phía cũng bị cô mở ra, bên trong bồn để chén đĩa bị lật lên ngổn ngang, còn cái nồi nhét không được cô dứt khoát để dưới đất.

Mà trên bàn ăn có trái cây và các món nguội được cô cắt gọn, nhưng nhìn một cái rõ ràng cũng biết, cô cắt quá nhiều thịt quả rồi, còn có mấy miếng xem ra giống như là bánh nướng xốp đen. . . . . Phải là bánh nướng xốp chứ?

Anh quay đầu lại nhìn nhìn mấy nướng bánh xốp trên bàn một chút, hơn nữa bột nhào vàng vàng khi này càng tăng thêm, hẳn không sai rồi.

“Sau này em cho cô ấy đến trễ một chút.” Cô vỗ vỗ bột dính trên quần áo, xấu hổ cười cười.

“Tại sao?” Tiền Thiên Dương liếc mắt nhìn qua cũng biết nha đầu này đang làm gì, nhưng anh phải ngăn lại, dù sao tình hình trước mắt chỉ có thể dùng từ “tai nạn” để hình dung, anh không tin ngày mai cô còn muốn tiếp tục làm.

“Bởi vì em muốn làm điểm tâm cho anh ăn.” Ngải Dĩ Ưu nháy nháy mắt to vô tội. “Mặc dù hôm nay làm rất thất bại nhưng còn có thể ăn được nha.” Cô thận trọng xúc cái cháy xém để vào đĩa sứ trắng.

“Tại sao phải làm chuyện như vậy?” Cô là thiên kim đại tiểu thư từ nhỏ được che chở cho đến lớn, thật sự không cần uất ức làm những chuyện này.

“Vợ vốn là phải nấu ăn cho chồng ăn nha.” Giọng điệu là đúng lý hợp tình, nhưng đồ ửng lại không cảm được leo lên gương mặt đẹp của cô.

Nhìn một cái cũng biết lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên làm những việc này, mà tất cả này chỉ là muốn khiến “Ông xã” ăn được thức ăn cô nấu!

Tiền Thiên Dương nghe, khóe miệng xuất hiện một nụ cười ảm áp đẩy chân thật cũng không phát hiện, cái đó bị anh chôn giấu ở sâu trong nội tâm, vẫn bé trai khát cầu yêu thương đang lặng lẽ vì được yêu thương như vậy mà vui mừng.

“Trên tay em là cái gì?” Anh thật sự tò mò diện mạo thực sự của thứ màu đen ồm ồm kia.

“Ách. . . . . Là trứng rán á!” Cô ngượng ngùng cười khúc khích. “Đừng nhìn thấy nó đen kịt như vậy, em đặc biệt nêm nếm gia vị đó, mùi vị hẳn là không tồi, em thử một chút liền biết mẹ của em nha!” Cô bốc lên một phần nhỏ trứng rán bỏ vào trong miệng, nhai hai cái lập tức phun ra.

“Đừng ăn. . . . .” Anh ngăn cản cũng còn chưa nói xong, chỉ thấy cô nhanh chóng đưa vào trong miệng lại phun ra càng nhanh chóng hơn. “Không có sao chứ?” Dù là ngu ngốc nhưng nhìn một cái cũng biết không thể ăn, cô gái nhỏ này lại ăn vào!

“Mặn quá a, em muốn uống nước, uống nước.”

Anh lập tức rót một ly nước cho cô. “Em cho thêm bao nhiêu muối?”

“Cũng không nhiều, mới có hai muống lớn mà thôi, em còn sợ không đủ mặn, làm sao có thể mặn thành ra như vậy à? Đầu lưỡi của em cũng đã tê rần rồi.”

“. . . . .” Hai muống lớn? Không mặn chết cô mới là lạ!

“Bây giờ em lập tức làm lại, anh chờ em đó.” Cô vội vã xoay người vào phòng bếp, tiện tay liền đem này bàn “Thức ăn” ném vào bồn rửa tay bên trong, chắc là xem bồn rửa tay làm thùng rác sử dụng.

“Để tôi làm.” Mặc dù rất muốn nói đi ra ngoài mua đồ về ăn, nhưng một người cho tới bây giờ chưa từng đi vào phòng bếp, chưa từng làm chuyện nhà, lại vì anh mà khiêu chiến chuyện không phải sở trường của mình, tâm ý như vậy anh không đành lòng xóa sạch, nhưng anh cũng không muốn ngược đãi dạ dày của bản thân, cho nên bữa ăn sáng hôm nay do anh xử lý thôi.

“Anh biết?” Ngải Dĩ Ưu từ tủ lạnh lấy thêm ba quả trứng gà, vừa nghe lời của anh nói, lập tức kinh ngạc quay đầu nhìn anh. “Anh thật biết làm sao? Không nên miễn cưỡng nha, nếu như anh lo lắng sẽ đi làm trễ, vậy chúng ta đi ra ngoài ăn là được rồi.”

Người miễn cưỡng là cô đấy!

“Em muốn ăn trứng rán?” Mặc dù anh chưa bao giờ có chân chính động thủ qua, nhưng từ nhỏ có vú nuôi Tiểu Bao ở bên cạnh thương yêu, đã thấy nhiều rồi nên cũng ít nhiều biết nên làm như thế nào, coi như không có mười phần thành công cũng có thể ở mép đạt tiêu chuẩn vậy.

“Vâng.” Cô gật đầu một cái, nhưng vẫn là vẻ mặt chần chờ. “Anh thật muốn làm sao? Sẽ đi làm không kịp đó!”

“Thử nhìn một chút thì biết.” Cứ như vậy, lần đầu tiên anh xuống bếp thử nghiệm cũng giống như hiến tặng cho cô.

Cuối cùng, hai vợ chồng nhìn trứng khô cứng dính trong đáy chảo mà mắt hờn.

“Vừa rồi hình như anh không có rót dầu đó?” Cô nháy mắt to hỏi ông xã mặt ngượng ngùng.

“Đi ra ngoài ăn đi.”

Sau khi Phương quản gia vào cửa mặt ngây ngô chính là đứng ở cửa phòng bếp. “Phu nhân làm nổ phòng bếp sao?”

Phương quản gia, cực khổ rồi!

Lâm Tuấn Nam vội vã cuống cuống đi tới đi tới, trong đầu đang miên mang suy nghĩ.

Rốt cuộc là thế nào?

Chuyện như vậy chưa từng xảy ra nha!

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? !

Lâm Tuấn Nam nâng lên gương mặt ngũ quan bị vo thành một nắm, lo lắng nhìn đồng hồ trên vách tường. Kim giờ chỉ vào số 9 không có sai, nhưng là kim chỉ phút lại chỉ vào 2, đây là chuyện chưa từng có nha!

Đồng hồ không có hư cũng không còn xảy ra hiện tượng kì quái, nhưng Tổng giám đốc thân ái của anh ta chưa từng có kỷ lục đến trễ, ngay cả ngày thứ hai sau khi kết hôn, Tổng giám đốc đúng chín giờ xuất hiện tại phòng làm việc.

Nhưng hôm nay anh lại còn không có tới? !

“Có cần báo cảnh sát không ta?” Lâm Tuấn Nam gãi đầu, hoảng sợ hỏi mình.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chính là. . . . . Tổng giám đốc!” Anh ta không nhịn được quay đầu đáp lời, lại nhìn thấy Tiền Thiên Dương mặt lạnh lùng khiến anh ta lo lắng não sắp trúng gió đứng ở trước mặt anh ta.

“Chuyện gì phải báo cảnh sát?”

“Không có gì, ông chủ. . . . .Hôm nay anh đi làm hơi trễ, đã xảy ra chuyện gì sao?” Vẫn là không nên nói thì tốt hơn, nếu không nhất định sẽ bị ánh mắt lạnh lẽo của ông chủ đâm tới khi tan việc.

Tội danh chính là bịa đặt hoàn toàn, gặp chuyện không đủ tỉnh táo, mất đi năng lực phán đoán bình thường, chuyện bé xé ra to. . . . .

“Không có việc gì.” Tiền Thiên Dương luôn là mang gương mặt lạnh lùng, đuôi lông mày lại xuất hiện từng tia biến hóa.

Mà Lâm Tuấn Nam luôn luôn tận trung cương vị làm việc dĩ nhiên không thể nào sẽ nhìn sai từng tia khác thường trên mặt ông chủ được, nhưng lại cũng làm cho anh ta cảm thấy đầu đầy dấu chấm hỏi.

Bởi vì trên mặt Tổng giám đốc anh ta nhìn thấy được một chút vui vẻ lại có một chút bối rối, thậm chí còn có. . . . .

Một chút xiu ngượng ngùng?

Tổng giám đốc Duy Ngã Độc Tôn của anh ta, luôn có khuôn mặt lạnh lùng đã xảy ra chuyện gì?

Ngải Dĩ Ưu vừa vào trong quán cà phê liền bắt đầu quán Liễn Hạnh Quyên.

“Dạy em làm điểm tâm cho khối băng lớn ăn?”

“Đúng vậy, không phải có người nói, muốn có được trái tim của người đàn ông trước tiên phải qua được dạ dày của người đàn ông đó sao?” Về mặt cô thành thật nhìn Liễn Hạnh Quyên, mong đợi mấy ngày nữa là có thể xua tan tình huống bị thăm sáng sớm hôm nay, làm ra bữa sáng hoàn mỹ cho chồng cô ăn rồi.

“Cho nên em muốn bắt được trái tim của khối băng lớn sao?” Liễn Hạnh Quyên kinh ngạc nhìn vẻ mặt non nớt của Ngải Dĩ Ưu, rốt cuộc có một phe chịu nhìn thẳng vào cuộc hôn nhân cách cổ xưa của hai người họ rồi, hơn nữa nguyện ý thay đổi.

Vốn chính là đây, dù là xem mắt, bây giờ người tốt hay xấu còn có thể gặp gỡ một chút, cho đến xác định là thật tâm muốn ở bên nhau cả đời, mới suy nghĩ có nên kết hôn hay không!

Ai như hai người họ vậy mới thấy mặt một lần liền kết hôn a, coi như cũng chỉ khá hơn cổ đại một chút mà thôi, ít nhất gặp mặt một lần.

“Ừ, dù sao em với anh ấy cũng đã kết hôn rồi, mặc dù coi như là sau khi cưới mới bắt đầu tìm hiểu lẫn nhau, nhưng sau khi cưới mới bắt đầu yêu cũng không coi là chậm, em muốn cố gắng thử một chút.”

“Dĩ Ưu chẳng lẽ em yêu anh ta à?” Bỏ qua bọn họ là xem mắt kết hôn, công ty kết thân không nói, trong đám đàn ông khối băng lớn cũng coi như thượng đẳng.

Chẳng những có tiền, còn nhiều đến hù chết người, hơn nữa bề ngoài tuần tú đẹp trai, theo như ông xã thân ái nói, anh ta căn bản là nhân vật hung ác già trẻ đều đã tiếp xúc qua!

Cũng không lằng nhằng, chỉ điểm này đã đủ để cho cô gơ hai tay hai chân vỗ tay cho anh ta, trên đời này trừ chồng cô, còn có người đàn ông nào làm được đến điều này? Hừ, một cũng không có!

Nhưng xấu chính là tính tình lạnh nhạt của khối băng lớn, cô thiên tính nhiệt tình hào phóng, cho nên chịu không nổi người như vậy, coi như anh ta đối với ông xã thân ái rất rộng rãi, tiền thưởng cũng cho rất nhiều rất nhiều, nhưng cô vẫn không thích tính cách của khối băng lớn.

“Em thừa nhận em thích anh ấy, bởi vì anh ấy đối với em rất tốt, sau khi cưới cũng không hạn chế tự do của em, em muốn làm cái gì thì làm cái đó, tin tức của anh ấy cùng với mấy người phụ nữ khác cũng chưa bao giờ truyền ra ngoài, ngay cả tạp chí Bát Quái cũng nói anh ấy là một người đàn ông tốt yêu gia đình, ba mẹ em cũng nói em đã gả cho một người chồng tốt, nhưng. . . . .”

Mặc dù bọn họ cũng không phải tự do yêu đương rồi kết hôn, nhưng cùng một người đàn ông anh tuần thành thực mỗi ngày cùng giường chung gối, dạy cô làm sao không động lòng với anh? Lại thêm anh trước hay sau cưới đều chính trực không ngoại tình, đáng được cô kính trọng, từ đáy lòng thích cô thích người đàn ông tốt này.

“Nếu là người chồng tốt còn nhưng nhị cái gì?” Nếu như bọn họ có thể yêu thương lẫn nhau, khối băng lớn vì Dĩ Ưu mà hòa tan, đó chính là hạnh phúc viên mãn rồi.

“Nhưng mà em lại có lòng tham, em muốn có một hôn nhân tình yêu, muốn một kết tinh của tình yêu chân chính, mà không phải chỉ vì nổi dõi tông đường mà thôi.”

Cho nên, hiện tại cô khát vọng người chồng tốt là anh, có thể chỉ yêu một mình cô.

“Dĩ Ưu, em không có lòng tham, đây mới là đúng! Kết hợp của một đôi vợ chồng nhất định phải có yêu mới được, nếu không đứa bé cũng sẽ không hạnh phúc.”

Cũng nói khối băng lớn chính là không nhất định lớn lên như vậy, bằng không, gương mặt tuần tú tại sao vĩnh viễn đều không chút thay đổi?

“Em muốn cố gắng để cho anh ấy thích em, cho nên xin chị hãy dạy em nấu bữa sáng mỹ vị nha.” Về mặt Ngải Dĩ Ưu thành thật, vì tình yêu mà sinh ra ý niệm kiên định, chậm rãi lan tràn trên khuôn mặt mềm mại đáng yêu và dí dỏm của, tăng thêm phong cách của người phụ nữ thành thực.

“Không thành vấn đề, cứ để chị lo đi, chị ủng hộ em 100% đó.” Liễu Hạnh Quyên vỗ ngực một cái, khí phách đáp lại.

“Hạnh Quyên, chị thật tốt!” Cô cảm động ôm lấy Hạnh Quyên.

“Được rồi được rồi, cẩn thận bụng của chị á.”

“Đúng há! Tiểu bảo bảo, dì không phải cố ý.” Cô lập tức buông Liễu Hạnh Quyên ra, cũng thận trọng sờ lên cái bụng nhô lên, nhẹ giọng lại lấy lòng. “Bởi vì trên cái thế giới này mẹ con là tốt nhất rồi, cho nên dì chỉ nhất thời vui mừng cũng không cố ý đề lên con, đừng tức giận với dì đó nha.”

“Đứa ngốc, mới bốn tháng, tiểu tử này làm sao nghe hiểu em nói gì chứ.”

“Thật sao? Nói không chừng trong lòng tiểu tử này đang chứa em rất nặng đó, làm gì đè trên người tiểu tử này.” Lời nói này của cô tuy xuất phát từ lòng thật, cũng tin tiểu tử kia nhất định nghe được.

“Nếu quả là như vậy, vậy sau khi đứa nhỏ sinh nhất định là một thiên tài, ở trong bụng mới bốn tháng liền biết mắng chửi người.” Liễu Hạnh Quyên cười lên.

“Cho nên chị cũng tin tiểu tử này biết mắng người đi, mọi người đều là người mà, làm sao có thể bị đè còn không có phản ứng chứ, có đúng hay không?”

“ . . . . . À?”

Liễu Hạnh Quyên bắt đầu lo lắng Dĩ Ưu ngày thơ lại ngu dần phải thế nào bắt được khối băng lớn khó trị rồi.

Tiền Thiên Dương cho là buổi sáng ngày đó Ngải Dĩ Ưu chỉ là tâm huyết nổi lên cử động, nhưng liên tiếp một tuần lễ, mỗi ngày cô đều dậy sớm giúp anh làm điểm tâm, hơn nữa càng làm càng tốt. . . . . Mặc dù vụn vụn chỉ với trứng rán. . . . .

Ngày thứ hai trên bàn ăn là một bàn trứng rán nám đen không có vị mặn kết hợp với hai mảnh bánh mì nướng cháy, hơn nữa còn có một trái cây lớn.

Trên căn bản tình huống bi thảm so với ngày thứ nhất không có gì khác biệt, nhưng anh cũng không đành lòng phá hỷ tốt của cô, chỉ là lần này anh phải nhịn cái khó chịu, nuốt toàn bộ bữa ăn sáng vào bụng.

Thật ra thì anh cũng thích cảm giác được vợ chăm sóc, đối với anh rất mới mẻ, trong lòng cũng vì vậy mà ấm áp hơn rất nhiều.

Ngày thứ ba trên bàn ăn cũng có một bàn trứng rán như cũ, nhưng ít đi nám đen nhiều chút vàng óng ánh trơn mềm, mặc dù không có mùi vị như cũ, trong mâm còn có thêm sự biểu diễn của hai cây than đen, chờ sau khi cô cắt ra mới biết thì ra là lạp xưởng Đức. . . . .

Ít nhất trứng rán so hai ngày trước tiến bộ hơn nhiều, nhưng ngày hôm qua ăn điểm tâm xong dạ dày của anh vẫn không thoải mái, cho đến khi uống xong thuốc bao tử của Tuấn Nam mới đỡ hơn nhiều sau đó anh lập tức quyết định phải kêu Tuấn Nam chuẩn bị thuốc bao tử đặt ở phòng làm việc mới được.

Ngày thứ tư trên bàn ăn vẫn có một bàn trứng rán vàng óng ánh dễ ăn cùng với một đĩa trái cây to, rốt cuộc trứng rán cũng có vị mặn, vị mặn vừa phải, chỉ là. . . . . Ngày hai khối hình tròn vừa cứng vừa đen vậy là cái gì?

Khi anh do dự có nên đưa vào trong miệng hay không thì anh nhìn thấy cô đang lúng túng rồi lại mong đợi nhìn anh và thức ăn trên tay anh. . . . ., cho nên anh chỉ nhắm mắt cắn một cái, cũng biết thì ra là vậy bề ngoài xốp giòn bên trong bánh nướng xốp.

Ngày thứ năm anh rời giường sớm hơn, bởi vì anh muốn xem cô giúp anh chuẩn bị bữa ăn sáng như thế nào, có giống như hồi nhỏ vú nuôi nấu bữa sáng cho anh ăn, trên mặt vui vẻ tươi cười, chuẩn bị tỉ mỉ lưu loát.

Chỉ là, mặc dù anh không thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc lại run run rẩy rẩy, so với khuôn mặt tươi cười của vú nuôi trong ấn tượng còn làm anh rung động hơn, làm anh cảm thấy được cảm giác ấm áp và được thương yêu.

Anh cảm nhận được cô đang cố gắng làm chuyện mà cô không thuần thục, cũng chỉ vì làm một bữa ăn sáng cho anh ăn.

Anh không biết là nguyên nhân gì khiến cô muốn làm như vậy, nhưng quả thật làm cho anh cảm nhận được tâm ý của cô và cảm giác rất chân thực “Cô là vợ của anh”.

Ngày thứ sáu anh cũng dậy sớm, nhưng đối lại là ngồi trước bàn ăn, làm bộ chuyên tâm nhìn tờ báo, bởi vì anh không hy vọng khiến cô cảm thấy áp lực, anh đoán được ngày hôm qua mình dậy sớm nên khiến cô cảm thấy hốt hoảng, bằng chứng là sở trường rán trứng của cô cư nhiên bị cháy xém rồi.

Sự xuất hiện của anh hoặc nhiều hoặc ít sẽ gây áp lực cho cô, cho nên mặc dù anh thích nhìn bộ dáng cô bận rộn vì anh, nhưng vẫn nên ngoan ngoãn ở phòng ăn đợi cô.

Ngày thứ bảy anh quyết định tặng một phần quà cho sự cố gắng làm điểm tâm của cô vợ nhỏ.

“Bữa sáng hôm nay được không?” Sáu ngày nay cô luôn hỏi câu này.

Cô rất rõ ràng tài nấu nướng của mình có nhiều lỗ hổng, nhưng anh một tiếng cũng không nói liền ăn hết vào bụng, càng như vậy cô lại càng muốn nấu khá hơn một chút, mới không làm dạ dày của anh và anh thất vọng.

“Trứng rán ăn rất ngon.” Tiền Thiên Dương vừa đem vàng óng ánh trứng trắng đưa vào trong miệng, vừa trở về tiêu chuẩn đáp án.

“Ném thử bánh rán hành đi.” Cô chỉ chỉ món rán khó có được vẻ xinh đẹp trên bàn.

“Tài nấu nướng của em càng ngày càng tốt rồi.” Tiền Thiên Dương hoàn toàn không có nhận thấy được anh đối mặt với cô thì trên mặt thỉnh thoảng toát ra nụ cười cùng ánh mắt thương yêu rõ ràng.

“Anh mau ăn thử xem có quen không?” Cô hoàn toàn không dám nhìn anh, bởi vì cô biết một mặt khác là nám đen, mới vừa lộn mặt phát hiện lại thất bại thì lòng cô quýnh lên, cho nên không biết có quen thuộc không.

Anh từ từ cắt ra mới phát hiện bên trong là nửa chín, mà cắt đến đáy cũng phát hiện màu đen đen phía sau, nhưng mặt anh cũng không biến sắc ăn một miếng, bởi vì đây là tâm ý của cô.

Chỉ là về sau trong nhà anh cũng phải chuẩn bị thuốc bao tử mới được.

“Có quen không?” Cô một lòng chỉ chú ý bánh rán hành có quen thuộc hay không.

Nếu như lúc này Ngải Dĩ Ưu có ngẩng đầu lên nhìn chăm chú Tiền Thiên Dương mấy lần, cô cũng biết được cô đã từ từ mở được trái tim của anh rồi.

“Chính em ăn thử xem thì không phải biết rồi sao?” Anh cắn không được vài miếng liền lập tức nuốt Cafe Đen vào.

Cô vừa nghe lập tức cũng cắt một miếng lớn dồn vào trong miệng, mà Tiền Thiên Dương thì bị miếng bánh to cô cắt dọa cho ngu, một đôi mắt hẹp dài thoáng chớp trợn to.

“... . . . . . Ác, căn bản không quen thuộc chứ sao.” Ngải Dĩ Ưu cắn không được vài miếng cũng lập tức uống nước ép cam vào.

“Nếu biết thì ới ra ngoài, làm gì còn cố nuốt xuống?” Mặt anh lo lắng cau mày nhìn cô.

“Anh không phải cũng nuốt xuống sao?” Cô không muốn lãng phí thức ăn, hướng chỉ đây chính là chính bữa sáng cô khổ tâm làm ra, khó ăn hơn cũng phải nuốt xuống. . . . .

Đột nhiên, cô nâng lên một đôi cặp mắt nghi hoặc, nhìn chăm chăm người đàn ông ngồi ở đối diện.

Chẳng lẽ? Không thể nào!

Nhưng. . . . . Chắc là vậy!

Có thật không?

“Tại sao nhìn tôi như vậy?” Chẳng lẽ dạ dày của cô với anh giống nhau bắt đầu không thoải mái sao?

Người đàn ông này được Hạnh Quyên nói là khối băng lớn vạn năm, cư nhiên xử lý hết đồ cô chê, còn ăn rất sạch sẽ.

Cái này có phải là chứng tỏ anh để ý đến lòng tốt của cô hay không?

“Dạ dày của anh không thoải mái sao? Con mắt của anh cũng nén lệ rồi, rất đau sao?” Đáng chết! Nên phải dữ trữ thuốc bao tử ở nhà mới phải.

Anh, thật sự là một người đàn ông tốt!

Ngải Dĩ Ưu hoàn toàn không có nghe được Tiền Thiên Dương nói gì, chỉ là trong mắt hàm chứa vui vẻ cảm động rơi nước mắt nhìn anh, đáy lòng lại tăng thêm vài phần yêu thích người chồng này hơn.

“Tôi đi gọi điện thoại kêu Tuấn Nam đưa thuốc bao tử tới đây.” Tiền Thiên Dương lo lắng đứng lên đi gọi điện thoại.

“Nhưng hôm nay là chủ nhật mà, nếu anh phải uống thuốc bao tử, em giúp anh mua nha.” Hôm nay là ngày nghỉ, còn phải nhờ trợ lý Lâm giúp làm việc không tốt lắm đâu.

“Không phải là của tôi cần, là em cần! Em không phải là đau bụng đến chảy nước mắt sao?” Vốn là muốn thừa dịp hôm nay dẫn cô đi dã ngoại một chút, coi như là quà tặng những ngày qua cực khổ cho cô.

Thật ra thì anh chưa bao giờ có ý nghĩ vui mừng lấy lòng phụ nữ, thậm chí ngay cả quà sinh nhật của bạn gái cũng giao do Tuấn Nam xử lý, đây là lần đầu tiên anh muốn lấy lòng một người phụ nữ, muốn thấy được cô cười vui vẻ vì anh.

Vốn là muốn mua đồ cho cô, nhưng ngày hôm qua ở công ty nghĩ đến đau đầu cũng nghĩ không ra thứ gì thích hợp với cô, mà anh cũng có thái độ khác thường hoàn toàn không muốn nhờ Tuấn Nam giúp, chỉ muốn tự mình nghĩ, cuối cùng lại để cho anh nghĩ tới được quà tặng thích hợp nhất với cô—— đi dã ngoại thả diều.

“Đau bụng?” Cô sờ sờ dạ dày bản thân, lắc đầu một cái. “Em không có a.”

“Vậy tại sao mặt em lại mất hồn nhìn tôi, mắt còn ướt ướt?” Cô thật sự không có cảm thấy không thoải mái sao? Anh khẽ nhún mày.

“Em không có a!” Cô chỉ là rất cảm động nha, chỉ là “Anh...anh chẳng lẽ đang lo lắng cho em?” Nhìn anh mới vừa vội vã muốn trợ lý giúp đưa thuốc tới đây, có phải chứng tỏ anh rất để ý đến tình trạng thân thể của cô hay không?

“Đương nhiên phải lo lắng, dù sao em cũng là tâm can bảo bối của nhạc phụ, mà ông ấy giao em cho tôi... thì tôi có trách nhiệm chăm sóc em thật tốt.” Anh không muốn thẳng thắn nói ra nội tâm nóng nảy và lo lắng của anh.

Anh đối với bất kì người phụ nữ nào cũng không có cảm giác như vậy, vừa xa lạ lại khiến anh không biết phải làm sao, còn có một chút xiu bài xích trong lòng.

“Ồ. . . . . Như vậy à.” Cũng chỉ có trách nhiệm sao?

Tâm trạng của cô vốn đang tung tăng bị lời nói của anh làm đông lại, cảm giác giống như sự cố gắng bấy ngày nay của cô bị vỡ tan vậy, ngay cả sự vui vẻ và cảm động cũng biến mất trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Cho nên em thật không có không thoải mái sao?” Chỉ muốn lần nữa xác nhận cô thật không có việc gì, bởi vì anh rất chờ mong dẫn cô đi dã ngoại, thấy nụ cười vui mừng của cô.

“Thật.” Cô nhẹ nhàng lắc đầu một cái, đáy lòng hiện lên sự mất mát và vô lực không nói ra được.

“Nhưng tôi thấy em không còn hơi sức, là không ăn no sao?” Tiền Thiên Dương nhìn qua bữa ăn sáng trên bàn ăn, lại nhìn nha đầu phờ phạc trước mặt, quyết định dẫn cô đi ăn chút thức ăn bình thường trước. “Đi thôi, tôi đưa em đi ra ngoài ăn điểm tâm, sau đó sẽ đưa em đi đến một chỗ.”

“Vậy bữa ăn sáng em nấu làm thế nào?”

“Chúng ta đem trứng rán ăn sạch, trái cây để vào tủ lạnh, về phần bánh rán hành liền ném thùng thức ăn dư trong bếp đi, mấy ngày nay em cũng cực khổ rồi, cho nên hôm nay tôi dẫn em đi ra ngoài ăn ngon, lại cùng đi dã ngoại thả diều.”

“Ồ. . . . .” Có chút khó tiếp tục, bởi vì nghe được anh muốn vứt bỏ thức ăn cô nấu. . . . . Điều? Cái gì! “Anh muốn đưa em đi thả diều?!” Tâm tình của cô trong nháy mắt từ thương tiếc bánh rán hành đến vui mừng.

“Coi như an ủi em mấy ngày nay cực khổ vì tôi làm bữa ăn sáng.” Cô cười, cho nên anh cũng cười theo.

“Có thật không, có thật không?!” Tất cả cảm giác vô lực biến mất trong nháy mắt rồi, thay vào đó là lòng tràn đầy vui sướng cùng mong đợi.

Nhìn mặt cô hưng phấn, anh không tự chủ được mỉm cười. Rõ ràng mới vừa rồi còn không còn hơi sức, hiện tại vừa nghe đến có thể đi chơi liền lại tràn đầy sức sống, căn bản là như đứa bé.

Ông trời thiên vị, tha đem tất cả vui vẻ ngày thơ, thiện lương đơn thuần đều tập trung vào một mình cô, cô giống như một thiên sứ.

Nhưng ông trời có bắt đầu cảm thấy rất có lỗi với anh hay không đây? Cho nên mới đưa thiên sứ này đến bên cạnh anh, an ủi anh mất đi tình cảm cùng trái tim âm áp đã lâu?

“Đi thôi, đừng ngại người ra đó, chúng ta nhanh lên một chút.” Thiên sứ thích đi chơi đang thúc giục rồi.

Ngắm nhìn cô vợ nhỏ giống như nhiệt lực của ánh mặt trời bắn ra bốn phía, chỗ sâu trong đáy lòng của Tiên Thiên Dương bắt đầu đang mong đợi cô có thể cho cứu anh.

Anh. . . . . Đột nhiên thật muốn biết cảm giác được cô yêu như thế nào!

“Hạnh Quyên, chị biết không? Thiên Dương cư nhiên không biết tiệm thức ăn nhanh MacDonald, cũng không biết phải chọn món ăn thế nào, nếu không phải là em giúp anh ấy, chúng ta có thể sẽ bị mấy chiếc xe xếp hàng phía sau ấn còi kháng nghị vì chọn món ăn quá lâu!” Vừa đến tiệm, Ngải Dĩ Ưu liền không kịp chờ đợi muốn cùng Hạnh Quyên chia sẻ diễn tích ngày hôm qua lần đầu tiên cùng ông xã đi chơi.

“Ồ —— Thiên Dương nha, bây giờ có thể gọi tự nhiên như vậy sao.” Liễu Hạnh Quyên giấu cợt. Trước kia Dĩ Ưu đều gọi anh này, anh nọ đấy.

“Sao có thể như vậy chứ..., kêu tên rất bình thường mà, em lại không giống như chồng chị ở trước mặt em gọi ông xã, chồng yêu này nọ.” Cô bĩu môi, mặc cỡ đồ bình mặt bác bỏ.

“Dĩ nhiên bình thường, lại không quá bình thường.” Liễu Hạnh Quyên mạnh dạn gật đầu, nhưng sau đó lại có ý xấu bổ sung một câu, “Chẳng qua chị cũng hi vọng em có thể không bình thường một chút, thí dụ như gọi ông xã yêu quý, bảo bối cái gì đó...”

“A! Em mới không dám đấy.” Cô sờ sờ lỗ tai, mặc cỡ đồ không dám nữa.

“Được rồi, không làm khó em, chỉ là ngày hôm qua cho em nghỉ một ngày thật đúng là hào phóng rồi, chị nghỉ em về sau ngày nghỉ cũng đừng đến đây, ở nhà cùng với Thiên Dương của em bồi dưỡng tình cảm cho tốt đi.”

“Nhưng ngày nghỉ trong tiệm rất bận.” Cô mới không phải người có sắc quên bạn đâu.

“Nhưng cùng anh ta bồi dưỡng tình cảm mới là chuyện quan trọng nhất!”

“Như vậy được không. . . . .” Cô thật không phải là người thấy sắc quên bạn! Nhưng tại sao đối với đề nghị của Hạnh Quyên lại không khỏi mong đợi.

“Chúng ta quyết định như vậy đi.” Thấy cô vẫn còn do dự, Liễu Hạnh Quyên trực tiếp hạ quyết định, lời nói xoay chuyển lại chuyển lên trên người khối băng lớn. “Nhưng khối băng lớn thật đặc biệt, thế nào không dẫn em đi dạo phố hoặc xem phim, cư nhiên dẫn em đi thả điều?”

“Không biết, em và anh ấy chơi rất vui vẻ, nhất là Thiên Dương, em thật sự không ngờ anh ấy ngốc như vậy, ngay cả điều cũng không buông, cuối cùng vẫn là em tự mình dạy anh ấy, kết quả anh ấy chơi còn điên cuồng hơn em nữa!”

Vừa nhắc tới ngày hôm qua cùng Tiên Thiên Dương thả điều, Ngải Dĩ Ưu đã nói không ngừng, không những khuây tាយ mệt chân, trên mặt còn tỏa ra ánh sáng vui sướng đầy tình yêu thương.

Khuôn mặt Liễu Hạnh Quyên vui vẻ nhìn cô, Dĩ Ưu là bạn tốt của cô, chỉ cần bạn tốt có thể hạnh phúc, Hạnh Quyên đương nhiên rất vui mừng.

5. Chương 5

Khuôn mặt Lâm Tuấn Nam vui mừng, Tổng giám đốc luôn rất lạnh nhạt, cho nên anh ta rất hy vọng có thể thấy nụ cười xuất hiện trên mặt của Tổng giám đốc, bởi vì tối thiểu công việc lúc mặt đối mặt sẽ thoải mái một chút.

Mà từ khi Tổng giám đốc cùng phu nhân kết hôn tới nay, biểu cảm trên mặt có rất nhiều rất nhiều, hiện tại là tốt rồi, anh ta có thể thấy rõ ràng khóe miệng Tổng giám đốc hơi gợn lên !

“Trợ lý Lâm, hôm nay tâm tình của Tổng giám đốc dường như đặc biệt tốt, hay là tôi bị hoa mắt nữa à, tôi thấy hình như Tổng giám đốc đang mỉm cười!” Vị quản lý tài vụ tuổi gần năm mươi tuổi vừa ra khỏi phòng tổng giám đốc, liền lập tức đi tới bên cạnh bàn của anh ta nhỏ giọng hỏi.

See! Không phải chỉ ông ta nhìn thấy mà thôi, đây đã là người thứ ba hôm nay hỏi Lâm Tuấn Nam như vậy.

“Giám đốc Trần, ông không có hoa mắt, hôm nay tâm tình của Tổng giám đốc thật rất tốt.” Lâm Tuấn Nam bình tĩnh vỗ vỗ bờ vai của ông ta, trời còn chưa sập xuống, mặt trời vẫn là là mọc từ phía đông thôi.

“Tổng giám đốc là vì chuyện gì mà vui vẻ đến ngay cả hộp cũng mỉm cười vậy?” Không phải ông yêu Bát Quái, mà là ông chưa bao giờ nhìn thấy Tổng giám đốc cười, một gương mặt thủy chung không nhìn ra hỉ nộ ái ố, thâm trầm đến nỗi khiến người ta đoán không ra anh đang nghĩ cái gì, cũng chính là bởi vì như thế mới có thể khiến mọi người kính sợ Tổng giám đốc như vậy.

“Tôi không rõ lắm.” Minh cũng tò mò muốn chết a, nhưng anh ta không dám trực tiếp đi hỏi ông chủ.

“Dù là trước kia khu đất ở Đài Trung giá trị liên thành bị chúng ta thu mua, ngay cả lão Lương có bối cảnh chánh trị cũng chịu thua chúng ta, chuyện vui to lớn như vậy cũng không thấy Tổng giám đốc cười, cho nên tôi thật sự cảm thấy rất kỳ lạ.”

Tuổi còn trẻ lại hết sức kín kẽ, tác phong làm việc lại sắc bén cứng rắn khiến đồng僚 hồ ly bên ngoài cửa giận đến nghiến răng, càng làm cho thành viên hội đồng quản trị khó tính trong công ty tin tưởng ủng hộ anh.

“Không biết nữa.” Vậy thì có cái gì? Ngay cả khi Tổng giám đốc kết hôn cũng không có cười, khu đất ở Đài Trung giá trị vàng hàng trăm tỉ tính là gì! Lâm Tuấn Nam xem thường, cũng chỉ có thể cười theo, nếu không vị Giám đốc Trần này nguyện ý hy sinh vì mọi người, mạo hiểm trở thành mối nguy cấp bách, đi hỏi nguyên nhân Tổng giám đốc thất thường?

Tiền Thiên Dương ngồi ngay ngắn ở bên trong phòng làm việc Tổng giám đốc rộng rãi, không biết anh đang bị thuộc hạ len lén khiến anh trở thành chủ đề nóng.

Trong đầu anh đều là nụ cười như chuông bạc của Ngải Dĩ Ưu, còn có cảnh tượng bọn họ vui vẻ thả diều.

Đó là lần đầu tiên từ lúc anh chào đời tới nay, cảm nhận được sự vui vẻ từ đáy lòng.

Đó là lần đầu tiên từ lúc anh chào đời tới nay, vui đùa đuổi theo làm càn như vậy.

Đó là lần đầu tiên từ lúc anh chào đời tới nay, phát hiện cười là chuyện thoải mái như vậy.

Cả ngày hôm qua, anh làm rất nhiều chuyện trước kia chưa từng làm hoặc từ nhỏ bị cấm, anh cảm thấy thỏa mãn vô cùng, mà tất cả này đều là bởi vì bên cạnh anh có cô.

Lần đầu tiên đến MacDonald, anh căn bản không biết gì còn có phục vụ không xuống xe, chỉ ngây ngốc theo chỉ thị của cô lái vào chọn món ăn, phía trước đã có một hàng xe lớn xếp hàng, những chiếc xe trước mặt từng chiếc một rời đi, lo lắng của anh cùng mờ mịt cũng theo đó tăng lên, bởi vì anh căn bản không biết nên làm như thế nào!

Sau đó, đến phiên bọn họ thì Dĩ Ưu đợi không được anh mở miệng chọn món ăn, mới vội vã nói với cô bán hàng bọn họ muốn ăn gì đó, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, cư nhiên anh lại cảm thấy mặt nóng lên!

Từ nhỏ chưa từng ăn, đại nhân cũng không cho anh đụng tới thức ăn nhanh, đối với anh mà nói rất mới mẻ, nhưng mà anh không thích thức ăn như vậy, nhưng nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của Dĩ Ưu ăn được đồ ngon, đột nhiên anh cảm thấy Hambueger trên tay rất ngon.

Đây cũng là lần đầu tiên anh đi thả diều, thật ra thì anh không có ý nghĩ phải cùng cô chơi đùa, chẳng qua là cảm thấy cô rất đáng yêu nên rất thích hợp đuổi theo diều chạy nhảy vui đùa, cho nên mới quyết định muốn dẫn cô đi thả diều, nhưng khi cô tràn đầy khát vọng nhìn anh, giống như rất chờ mong anh là cao thủ thả diều, anh cũng không biết cái gân nào của mình không đúng, lại nghĩ thầm, chơi diều có gì khó khăn? Vậy thả diều với cô thôi.

Ai biết diều của anh căn bản không bay được, nhiều lần thất bại làm cô cười đến chảy nước mắt rồi.

Kết quả anh đường đường là một đấng mày râu lại khiến một nha đầu dạy anh thả diều như thế nào, còn chơi đến điên nữa, cho đến khi thể lực của cô cạn kiệt ngồi trên cỏ, anh còn một mình thả diều rất vui vẻ.

Vừa nghĩ tới ngày hôm qua cô chơi đến nổi đứt khoát nằm ở trên cỏ ăn vạ không đứng lên, anh liền không nhìn được cười phá lên.

Nếu như lúc này có người xông vào phòng làm việc, nhìn thấy nụ cười trên mặt anh sẽ bị dọa sợ đến chạy mất thôi.

Bao lâu rồi, anh không có thả lỏng tự nhiên cười to như vậy?

Bao lâu rồi, anh cố giả bộ kiên cường giả trang chính mình là một người không có hỷ nộ ái ố?

Trong đầu anh dần dần hiện lên một bóng dáng rõ ràng, trong quá khứ cuộc đời anh chưa từng nghĩ tới sẽ xuất hiện một bóng dáng mỹ lệ—— cô vợ nhỏ của anh.

Anh muốn nhìn thấy cô, không chỉ là khát vọng nhu cầu sinh lý mà thôi, nội tâm cũng đang mong muốn nhìn thấy sự hoạt bát của cô, có thể ở chung với cô lâu một chút.

Anh bắt đầu không kềm chế được khát vọng của mình, giống như là một chàng trai mới nếm thử tư vị của tình yêu.

Hiện tại mới hơn ba giờ chiều, mà anh lại muốn về nhà!

Đúng sáu giờ chiều, trợ lý Tổng giám đốc Lâm Tuấn Nam tiên sinh của tập đoàn Kinh Thiên, đang mặt ngu si nhìn người đàn ông đứng trước bàn làm việc của anh ta.

“Tan việc.” Tiền Thiên Dương nhàn nhạt bỏ lại một câu, liền đi tới cửa thang máy.

“Tổng giám đốc? !” Lâm Tuấn Nam ngây ngô ánh mắt theo dõi bước đi của anh, cho đến khi ý thức được Tổng giám đốc thật sự chuẩn bị rời đi, mới vội vàng hấp tấp đuổi theo. “Thân thể sếp không thoải mái sao?”

“Không có.” Anh nhìn trợ lý của mình cảm thấy kì lạ. “Thế nào? Tôi không thể tan việc sớm một chút sao?”

“Dĩ nhiên không phải, chỉ là sếp chưa bao giờ tan việc sớm như vậy thôi!”

“Tôi không sao, nếu như không có chuyện gì cậu cũng tan việc sớm một chút đi.” Đúng vậy a, từ khi vào công ty tới nay, mỗi ngày bận rộn anh cảm giác thời gian vĩnh viễn không đủ dùng, cơ hồ không có tan sở đúng giờ.

Nhưng hôm nay thế nhưng anh lại nhìn chằm chằm vào đồng hồ đeo tay, cảm thấy thời gian trôi qua chậm hơn bình thường.

Anh biết, nguyên nhân là vì người phụ nữ đó, anh không kịp chờ đợi muốn gặp cô. Tiền Thiên Dương nâng lên ý cười, bấm nút thang máy, thang máy đến rất nhanh, ngay sau đó anh liền đi vào.

“Trời a, rốt cuộc Tổng giám đốc là thế nào? Hôm nay chẳng những mặt mày hồng hồng, còn tan ca sớm nữa?”

Nhìn cửa thang máy đóng lại, ánh mắt của Lâm Tuấn Nam đều muốn lòi ra, anh ta lại nhìn thấy Tổng giám đốc lộ ra nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Tiền Thiên Dương dĩ nhiên không biết ý nghĩ của trợ lý Lâm, chỉ lái xe thật nhanh rời khỏi công ty, đi đến nơi vợ mình làm việc.

Tiếng chuông gió treo ở cửa vang lên, ánh mắt của phái nữ cũng không nhịn được nhìn về phía cửa, ngay cả Liễu Hạnh Quyên cũng quên lên tiếng chào hỏi.

Cô khác thường dĩ nhiên không phải vì người đàn ông anh tuấn tiêu sái tới, mà bởi vì ông xã thân ái vô hại của cô giờ phút này vẫn còn ở công ty, hơn nữa người không nên xuất hiện ở chỗ này.

“Xin chào, tôi đón Dĩ Ưu tan việc.” Trên gương mặt của Tiền Thiên Dương là một mảnh hồ hững, nhưng kỳ thật nội tâm chính là bởi vì có thể thấy cô vợ nhỏ của anh mà kích động.

“Bây giờ?” Liễu Hạnh Quyên nhìn đồng hồ treo tường. Mới sáu giờ mười lăm hơn! Nếu anh ta đã rời khỏi công ty rồi, vậy ông xã đáng thương của cô cũng tan ca rồi hả?

“Dĩ Ưu đâu?”

“Dĩ Ưu, chồng em tới đón em tan việc kìa.” Tiểu Hân hưng phấn hướng về phía phòng bếp kêu to.

“Trời ạ, chồng của Dĩ Ưu đúng là công tử mặt lạnh hù chết người mà, đẹp trai hơn so với trên tạp chí nữa!” Tiểu Đình vừa mới tới phục vụ kinh ngạc kêu lên.

“Ồ, anh ta chẳng những diện mạo mê người, ngay cả thân hình cũng cao nữa!” Tiểu Tú thân cao 1m68 ái mộ nhìn anh.

“Làm sao có thể, anh ấy tới 10h mới về nhà, huống chi, anh ấy làm sao có thể sẽ đến đón em...Thiên? !” Ngải Dĩ Ưu ở phòng bếp học rửa rau chọn món ăn, nghe được tiếng kêu, khốn hoặc i từ bên trong đi ra, lúc nhìn thấy người đàn ông trước cửa mặt kinh ngạc .

Tiền Thiên Dương cau mày, chẳng lẽ anh thật sự không thể tan việc sớm một chút sao? Tại sao ngay cả cô cũng có vẻ mặt kinh ngạc đó?

“Sao anh lại đến đây?” Ngải Dĩ Ưu không thể tin được anh lại có thể biết mà tới đón cô tan việc.

“Anh muốn đưa em đi ăn tối.” Nụ cười anh nhạt nhòa rồi, thấy cô sẽ không tự chủ được trở nên dịu dàng.

Liễu Hạnh Quyên mở to mắt, không thể tin được khối băng lớn lại biết cười, còn cười đến dịu dàng như vậy!

Bên ngoài có ở trời mưa sao? Là mưa máu sao? !

Còn ngày mai là ngày tận thế?

“Nhưng giờ tan ca của em vẫn chưa đến.” Mặt cô vui vẻ cùng tiếu nuối nhìn anh.

“Dĩ Ưu, em tan việc trước đi, chị nghĩ ông xã của chị một chút cũng sẽ tới.” Liễu Hạnh Quyên liếc anh một cái, lại nói: “Tuần Nam sẽ giúp chị.”

“Tôi tan việc, Tuần Nam không cần đợi ở trong công ty.” Đối mặt người khác thì Tiền Thiên Dương lại khôi phục mặt lạnh nhạt.

Lúc này, chuông cửa lại vang lên.

“Bà xã anh nói cho em nghe. . . . . Tổng giám đốc? !” Vốn là vui vẻ, nghĩ nói cho bà xã đại Bát Quái của Lâm Tuần Nam nghe, vừa vào cửa liền lại ngớ ngẩn.

“Chúng ta đi thôi.” Nếu trợ lý tới, như vậy anh cũng có thể mang bà xã đi.

“Hạnh Quyên thật xin lỗi, em tan việc trước.” Ngải Dĩ Ưu vui vẻ đem món ăn trên tay cùng tạp dề trên người để lại phòng bếp, cầm túi xách của mình đi ra ngoài, đi đến bên cạnh chồng mình.

Tận mấy đôi mắt cứ nhìn bọn họ chằm chằm rồi đi như vậy, bước qua cửa, tiếng kính hô cũng bỗng nhiên vang lên.

“Trời ạ, Quý công tử hạng nhất của Đài Loan.” Người khách thứ nhất.

“Thật không nghĩ tới lại đây cũng nhìn thấy anh ta, rất đẹp trai đó.” Người khách thứ hai.

“Mới vừa rồi chính là bà xã của anh ta đó?” Người khách thứ ba, vị này là người khách già, đã từng được Ngải Dĩ Ưu phục vụ.

“Rất xứng với nhau a! tuần nam mỹ nữ.” Người khách thứ tư.

“Người con gái kia chân tay vụng về một chút, chỉ là nhìn cô ấy luôn là gương mặt vô tội, cũng không nỗ tâm mắng cô thôi.” Người khách thứ năm, một trong những người khách quen.

Tiếng thảo luận vang lên, ngay cả những người nữ phục vụ cũng hưng phấn thảo luận.

“Thì ra là tới đón phu nhân, chẳng lẽ hôm nay tính tình tốt bụng cũng là bởi vì phu nhân sao?” Lâm Tuấn Nam bình tĩnh hiểu ra.

“Anh ở đây nói nhỏ cái gì vậy?”

“Bà xã em biết không? Hôm nay tâm trạng của Tổng giám đốc cực kỳ tốt, tốt đến nỗi khi họp cũng cười, hừ chết nhiều Giám đốc. Hôm nay lại đột nhiên tan sở đúng giờ. . . . . Em biết Tổng giám đốc chúng ta chưa từng tan sở đúng giờ, chuyện này thật làm cho người ta rất không ngờ được, anh vội vã chạy tới tiệm chính là muốn nói cho em biết chuyện bất quá này.”

Mặt của Liễu Hạnh Quyên chẳng có biểu cảm gì ghê gớm lắc đầu, bởi vì chuyện cô muốn nói mới không ngờ được. “Dĩ Ưu nói, ngày hôm qua khối băng lớn đưa em ấy đi dã ngoại thả điều.”

“Thiệt hay giả? !” Cái này so với chuyện bất quá của anh còn kinh bạo hơn!

“Lừa anh có tiền sao? Dĩ Ưu tan việc, đổi lại anh giúp em thôi.” Cô nâng lên nụ cười thắng lợi, vỗ vỗ cánh tay của chồng.

“. . . . . Dạ, bà xã đại nhân.” Haizz, anh cho là hôm nay thật khó mới có thể về nhà sớm nghỉ ngơi.

Phòng tổng thống cao cấp nhất trong nhà hàng năm sao, Ngải Dĩ Ưu đang vuốt bụng nhỏ no, thỏa mãn khê híp mắt.

“Hôm nay sao anh tan việc sớm thế, còn tới đón em đi ăn tối?” Vừa chờ sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt, vừa hỏi người đàn ông trước mắt đang nhìn chăm chăm cô.

“Em không thích?” Anh chỉ thích sự tự nhiên không giả nai của cô, nhìn dáng vẻ vui vẻ khi ăn cơm của cô, thật giống như không có gì là không ngon.

“Thích nha, chỉ là mỗi ngày không thể đều như vậy.” Có tiền cũng không cần xài hoang phí như vậy.

Sau khi đến tiệm của Hạnh Quyên làm việc, cô mới biết có rất nhiều người khổ cực làm việc mới có cơm ăn, giống như Tiểu Hân chính là sinh viên một vừa học vừa làm.

Cũng biết được, trước kia mình có nhiều hạnh phúc, có nhiều sự xa xỉ, không phải trước kia cô cũng là sâu gạo đơn thuần mà thôi.

Một đôi giày cao gót hàng hiệu của cô bằng với một tháng tiền lương của Tiểu Hân, mà Tiểu Hân lại phải lấy số tiền kia trả tất cả chi tiêu hàng ngày còn phải đóng học phí nữa.

Khi lần đầu tiên cô biết được, thật sự là trợn tròn mắt, càng hiểu rõ hơn, cuộc sống lúc trước của cô có nhiều xa hoa đến nỗi khiến người khác đỏ mắt.

Cũng hiểu được, trên cái thế giới này chỉ có số ít người trải qua cuộc sống xài tiền như nước giống cô.

“Nếu như em thích, mỗi ngày anh đều đón em tan việc tới đây ăn tối.” Nếu cô thích, anh nguyện ý mỗi ngày đúng giờ tan sở ở bên cạnh cô.

“Không thể, Hạnh Quyên sẽ rất bận.” Cô không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp từ chối, một đôi mắt đang nhìn chăm chăm phục vụ đưa đá tuyết tới.

Khuôn mặt tươi cười của Tiền Thiên Dương vì lời nói của cô mà nhất thời cứng đờ, trong nháy mắt nhiệt độ của khuôn mặt từ 50o xuống còn 0o nhìn chăm chăm người phụ nữ đang ngồi ăn đá tuyết.

“Hơn nữa như vậy rất tốn tiền, em biết anh rất có tiền á..., nhưng cũng không thể xài như vậy, về sau thỉnh thoảng chúng ta đi ra ngoài ăn là được rồi, nhưng anh phải nhớ cho em biết trước, Hạnh Quyên mới có thể sắp xếp nhân viên được, thời gian ăn cơm trong tiệm của Hạnh Quyên rất bận. . . . . Ah? Anh không ăn sao?” Tốc độ rút đá tuyết trên tay cô rất nhanh, còn tham lam nhìn chăm chăm đá tuyết trước mặt anh.

Vốn là gương mặt của người đàn ông rất lạnh lẽo, nhưng sau khi nghe cô nói xong, rồi lại khôi phục nụ cười cứng chiều.

Anh nghĩ tới cô bây giờ giống như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt bộ dáng đáng yêu nhìn chăm chăm ly đậu đỏ ướp lạnh của anh, anh nhẹ nhàng đẩy ly đá tuyết tới trước mặt cô.

Mà cô lập tức vui vẻ đón lấy ăn một ít phần của anh, hoàn toàn không phát hiện vẻ mặt biến hóa của anh. “Thật ra thì chúng ta có thể ăn ở nhà là được rồi, nếu không ngày mai chúng ta sẽ ở nhà cùng ăn bữa tối, anh thấy có được không?”

Anh nên đối với nha đầu này như thế nào mới tốt đây?

Từng chữ từng câu cũng động tới tâm trạng của anh, cô từ chối khiến anh không vui, nhưng yêu cầu của cô lại khiến anh vui vẻ.

“Mỗi ngày tới nơi này ăn sẽ không hao phí nhiều tiền.” Bởi vì nơi này là nhà hàng cao cấp năm sao thuộc sự quản lý của tập đoàn Kinh Thiên.

“Chẳng lẽ nhà hàng này cũng là của anh sao?” Cô dừng một chút, mắt to nháy nháy nhìn anh.

“Ừ.” Anh thích khuôn mặt ngây thơ đơn thuần của cô khi nhìn anh, khiến anh thật muốn ôm lấy cô.

“Tại sao?” Cô lộ vẻ nghi ngờ. “Anh đã có nhiều tiền như vậy, Kinh Thiên lớn như vậy, tại sao ngay cả nhà hàng cũng muốn góp một chân?”

“Những công ty dưới chương của tập đoàn Kinh Thiên đều là nhân tài kiệt xuất trong các ngành nghề, không phải là anh muốn góp một chân, mà hoàn cảnh chính là như thế, Đại Công Ty hợp mua doanh nghiệp Bào ngư nhỏ có tương lai, có triển vọng là chuyện đương nhiên, anh chỉ là thuận theo mà làm thôi.” Tương lai, Ngành giấy Ngải thị cũng sẽ là một phần tử của tập đoàn Kinh Thiên.

“Khó trách anh bận như vậy, cũng để cho người khác kiếm một chút nha, như vậy anh mới có thời gian nghỉ ngơi, mỗi ngày anh quản lý nhiều công việc khác nhau như vậy sẽ không mệt sao?” Mặc dù ba cô cũng là ông chủ của một công ty, nhưng trước kia mỗi ngày ông đều sẽ về nhà ăn cơm tối với cô.

“Em đang quan tâm anh sao?” Ánh mắt của anh dịu dàng nhìn cô, đáy lòng được cô nhét vào đầy sự quan tâm.

“Đương nhiên rồi.” Cô cắn thìa không chút nghĩ ngợi gật đầu một cái.

“Tại sao?” Anh không biết mình làm gì hỏi vấn đề này, lại vì đáp án của cô mà khẩn trương lo lắng .

“Bởi vì chúng ta là người một nhà mà.” Cô nói như lẽ đương nhiên.

“Là như vậy?” Cảm giác hơi mất mát nhẹ nhàng đập vào tim của anh, đây không phải là đáp án anh muốn nghe.

Nhưng thực ra, anh cũng không biết mình nên mong đợi cô nói ra đáp án gì, hoặc là anh đang chờ mong một đáp án nào đó từ trong miệng cô nói ra.

“Dĩ nhiên, chúng ta kết hôn rồi, cho nên là người một nhà nha, người một nhà vốn là nên quan tâm lẫn nhau.”

Hơn nữa cô muốn cùng anh yêu thương nhau như vợ chồng.

Chỉ là những lời này cô không dám nói ra, sợ bị anh cười hoặc là. . . . . từ chối, vậy cô nhất định sẽ khổ sở muốn chết.

Kể từ lúc cô bắt đầu quyết định muốn giành lấy hạnh phúc của mình cho đến bây giờ, thật ra thì cũng xem là thuận lợi, tối thiểu anh từng đưa cô đi dã ngoại thả diều, hôm nay cũng lần đầu tiên cùng bữa tối, coi như là có chút tiến triển, cũng khiến cô mong đợi nhiều hơn.

“Dĩ Ưu.” Tiếng kêu lên dịu dàng, trầm thấp đầy từ tính.

“Hả?” Ngải Dĩ Ưu lần đầu nghe anh kêu tên mình, không khỏi cảm thấy có chút không được tự nhiên, ngực có một chút tê dại, thân thể vì không biết làm sao mà hơi xao động.

“Tại sao muốn làm điểm tâm cho anh ăn?” Tròng mắt đen kia giống như muốn nhìn thấu người khác đang gắt gao nhìn chăm chăm cô.

“Bởi vì em là vợ của anh mà.” Trời ạ, âm thanh của anh tại sao khiến cô cảm thấy đáy lòng càng ngày càng ngứa ngáy tê tê vậy chứ.

“Trong nhà có quần gia, thật ra thì em không cần khổ cực như vậy.” Có lẽ ở nhà người khác đây là chuyện rất bình thường, nhưng ở trong sự nhận thức của anh, trong môi trường anh lớn lên, vợ anh không cần phải làm những chuyện này.

Ít nhất, mẹ anh qua đời chưa từng làm qua những chuyện này.

“Anh không thích sao?” Nhưng anh đều ăn hết nha, còn làm cho cô cảm động, chẳng lẽ là cô hiểu lầm?

“Anh thích.” Không đành lòng nhìn cô thất vọng, anh giải thích. “Anh chỉ cảm thấy như vậy quá cực khổ cho em, dù sao em cũng mới làm, nấu ăn rất khó?”

“Thật sự rất khó khăn, nhưng vì anh, em đồng ý tiếp tục làm.” Cô ngại ngần gật đầu một cái, bởi vì cô biết mấy ngày nay làm bữa ăn sáng, mùi vị đều đáng sợ cực kì.

“Tại sao đồng ý?” Lời của cô khiến trong lòng Tiền Thiên Dương nổi lên từng cơn sóng.

“Bởi vì em là vợ của anh mà!”

“Cho nên?” Tại sao lại trở về điểm ban đầu rồi hả?

“Muốn bắt được anh . . . . .” Lúc sắp nói ra bởi vì ý thức được mình sắp tiết lộ bí mật mà đột nhiên dừng lại.

“Cái gì?” Anh kinh ngạc nhìn cô. Cô muốn bắt được cái gì?

Dạ dày của anh sao? Hay là trái tim . . . . . của anh?

“Không có, không có gì!”

“Em muốn bắt được cái gì của anh?” Anh không nhận được trong lòng rung động, chậm rãi xoa nhẹ lên gương mặt non nớt của cô, lần nữa nhẹ giọng hỏi.

Anh không tin tình yêu, nhưng anh tin tưởng cảm giác của mình, anh biết mình rất muốn người phụ nữ trước mắt, không chỉ là ham muốn trên thân thể, còn có trái tim của cô.

Anh không cách nào cho cô tình yêu, nhưng anh nguyện ý những ngày tháng sau này thương yêu cưng chiều cô, bởi vì cô làm anh cảm thấy mình thật sự tồn tại, là có người quan tâm.

“Em...em. . . . .” Ngải Dĩ Ưu khẩn trương bắt đầu cà lăm, nhất là bàn tay lớn của vuốt ve mặt cô thì càng làm cho cô xấu hổ đến mức hoàn toàn không dám động.

Mặc dù bọn họ ngày ngày đều gặp nhau, tiếp xúc da thịt, nhưng cô vẫn rất ngượng ngùng.

“Dạ dày của anh sao?” Nhìn cô khẩn trương cũng khuôn mặt đỏ ửng không biết làm sao, ánh mắt càng ngày càng dịu dàng, càng ngày càng sâu xa. “Hay là. . . . . em muốn trái tim của anh?”

“Làm sao anh biết?” Cô kinh ngạc nhìn anh, quên luôn sự e lệ lúc này, quên đó là mục tiêu bí mật của cô.

“Tại sao muốn trái tim của anh?” Tiền Thiên Dương yêu thương nhìn cô, đau lòng vì suy nghĩ của cô rồi lại mừng rỡ vì suy nghĩ của cô.

Đau lòng vì cô, là bởi vì anh không tin tình yêu, không cách nào cho cô thứ cô cần, nhưng lại không nhin được mà mừng rỡ vì trong trái tim cô có vị trí cho anh.

“Bởi vì chúng ta đã là vợ chồng, em hi vọng chúng ta có thể làm một đôi vợ chồng yêu nhau thật lòng.” Nếu anh thông minh như vậy đều biết hết rồi, vậy cũng không cần che giấu, đối với cô bí mật không giấu được, đây là một giải thoát.

“Em biết trên thế giới này có bao nhiêu cặp vợ chồng sớm đã không còn tình cảm, chỉ còn dư lại trách nhiệm và nghĩa vụ thôi?” Giống như cha mẹ anh, giống như cuộc hôn nhân thương mại giữa bọn họ, giống như cuộc sống vợ chồng bản cùng liều mạng chỉ vì ba bữa cơm ấm no.

“Làm sao có thể? Anh xem trợ lý Lâm và Hạnh Quyên cũng rất ân ái đó thôi.” Trong thế giới đơn thuần của Dĩ Ưu chỉ có yêu và hòa bình, cô nhìn thấy cha mẹ ân ái, tình cảm chân thành của vợ chồng Liễu Hạnh Quyên và Lâm Tuấn Nam.

“Em hi vọng chúng ta cũng giống bọn họ?” Đó là có tiền, có cuộc sống ổn định mới có thể có được, đối với anh mà nói tình yêu là nông cạn, mà tàn khốc, trên cái thế giới này khắp nơi tràn ngập những thứ nông cạn như vậy.

Trên cái thế giới này căn bản không có tình yêu thật lòng, đây chẳng qua là giống như thương nhân bọn anh thay cho cuộc sống ổn định giả tượng mà nam nữ tự tạo ra thôi.

“Đây là đương nhiên, em biết rõ chúng ta không phải yêu mà kết hôn, nhưng hôn nhân là cần kinh doanh nha, sau khi kết hôn cũng cần yêu, cho nên dù bây giờ chúng ta mới bắt đầu bồi dưỡng tình cảm cũng không coi là trễ.”

“Là ai nói?” Là ai thay cô đan ra những mộng đẹp không thiết thực như vậy?

“Em xem trên ti vi chuyên gia lương tính nói.”

Thật đúng là “Chuyên” môn thuyết phục người “Nhà” của chuyên gia, anh khinh thường nghĩ, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng đáng yêu vui vẻ của cô, anh thật sự không đành lòng đánh nát mộng đẹp của cô.

“Dĩ Ưu, quả thật tình cảm giữa chúng ta có thể bồi dưỡng.” Nhưng không phải là tình yêu. “Giống như em nói vì chúng ta kết hôn rồi, đúng là nên bồi dưỡng tình cảm, dù sao chúng ta phải cùng nhau sống chung cả đời.” Bởi vì ngoại trừ lúc còn bé duy nhất chỉ có vú nuôi mới khiến anh cảm thấy được quan tâm, cảm nhận được ấm áp.

“Cám ơn, đã tối rồi, vậy chúng ta có phải nên về nhà rồi không?” Nếu không bữa ăn sáng ngày mai phải làm sao đây? Cô cũng không thể mượn phòng bếp khách sạn đi? Vậy thì thật mất hết cả mặt mũi rồi!

“Không, hôm nay chúng ta ở đây luôn.” Anh cởi áo khoác xuống, tiếp theo là kéo lỏng cà vạt.

“Nhưng. . . . .” Như vậy cô không thể tự mình nấu bữa ăn sáng cho anh ăn.

“Em không phải là hi vọng chúng ta có thể bồi dưỡng tình cảm sao?” Anh kéo cô khỏi ghế sofa. “Như vậy thì kể từ bây giờ giờ khắc này bắt đầu đi.” Dục vọng muốn ôm cô, chưa bao giờ dừng lại, từ đêm tân hôn đến nay, vẫn không biết chán, chỉ cảm thấy vĩnh viễn muốn không đủ, vĩnh viễn chưa đủ.

“Anh muốn kéo em đi đâu?” Cô bị anh lôi kéo vào gian phòng bên trong.

“Tắm.” Anh quay đầu lại cười một tiếng, tràn đầy hấp dẫn cùng nhiệt tình, làm cho người ta không khỏi mất cỡ tim đập nhanh.

“Cái gì!” Tắm làm gì phải kéo cô đi cùng?

“Chúng ta muốn bồi dưỡng tình cảm, cho nên bắt đầu từ hôm nay chúng ta đều phải ăn chung bữa ăn sáng cùng bữa ăn tối, buổi tối dĩ nhiên cũng phải cùng nhau tắm rửa.” Nói vừa xong, bỗng chốc anh bế cô lên, tiếp tục đi về phía phòng tắm không cho cô kháng cự.

“Nhưng. . . . .”

“Đây cũng là một phương pháp bồi dưỡng tình cảm.”

Cửa đùng một tiếng, chuẩn bị bắt đầu trình diễn 18 cấm!

Ngải Dĩ Ưu khẽ nhếch môi, không hiểu vì sự tình gì sẽ diễn biến thành ra như vậy, cái này với “Vận động” mỗi tối ở nhà có gì khác biệt chứ!

Mặc dù là không thể thiếu á..., nhưng cái này cái này không phải là phương pháp cô muốn bồi dưỡng tình cảm nha!

“Cho nên em không thể tiếp tục làm ở chỗ chị?” Sau khi nghe xong, nhìn vẻ mặt mệt mỏi, đi làm trễ của Ngải Dĩ Ưu, Liễu Hạnh Quyên không nhịn được phá lên cười.

Cô không ngờ Dĩ Ưu thật sự có thể công phá tuyến phòng ngự trong lòng của khối băng lớn, tiến tới công chiếm trái tim của anh ta, thì ra là khối băng lớn thật sự có khả năng hòa tan !

“Chị cần gì mà cười khoa trương như vậy chứ?” Cô chưa từng nghĩ khi cô nói mình không thể tiếp tục làm thì phản ứng của Hạnh Quyên cư nhiên là cười điên cuồng không thôi.

“Chị đang vui vẻ thay em thôi, rốt cuộc cũng bắt được lòng của khối băng lớn nhá.”

“Nhưng sau này em cũng không thể nữa.” Cô bắt đầu có chút cảm giác tịch mịch, bởi vì cô ở đây rất vui vẻ, có thể học tập rất nhiều thứ mà trước kia cô không hề biết.

“Ai nói, em chỉ là không thể tiếp tục công việc mà thôi, lúc nào em cũng có thể tới hết.” Liễu Hạnh Quyên thương yêu nhìn cô. “Nhưng, trước kia em tới chị phải đưa tiền cho em, bắt đầu từ hôm nay, em tới sẽ phải được tiền uống cà phê ăn bánh ngọt cho chị nha.” Cố ý chống nạnh cười to ba tiếng.

“Cũng phải nha.” Ngải Dĩ Ưu suy nghĩ một chút, chỉ cần cô kịp làm bữa tối trước khi về đến nhà là được rồi mà. “Nhưng vẫn ngại quá, em nói sẽ tới, nói không làm liền không làm, gây thêm phiền toái cho chị rồi.”

“Đứa ngốc, ban đầu chị để em tới đây giúp một tay là vì để cho em linh hoạt, độc lập một chút, không phải như một con chim Hoàng Yến mơ hồ được nuôi dưỡng trong lồng tre, nhưng bây giờ em đã không giống như trước nữa rồi, em có rất nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm.”

Liễu Hạnh Quyên vui mừng nhìn Ngải Dĩ Ưu như em gái của mình, từ vị đại tiểu thư chuyện gì cũng không biết, đến bây giờ chẳng những đã biết làm phục vụ khôn khéo trong giao thiệp công việc, còn có thể làm những công việc đơn giản trong phòng bếp, thậm chí ngay cả làm điểm tâm cho chồng mình ăn cũng biết, mặc dù thỉnh thoảng sẽ phạm sai lầm hoặc làm không được hoàn mỹ, nhưng ít ra Dĩ Ưu đã trưởng thành, thay đổi Dĩ Ưu vốn là phương thức sống.

“Hạnh Quyên. . . . . Cám ơn chị đã đồng ý tiếp nhận người cái gì cũng không biết lại dễ dàng gây họa như em! Em thật sự vô cùng vui mừng khi quen biết được người bạn tốt như chị.” Hiện tại cô mới biết tại sao ban đầu Hạnh Quyên ủng hộ cô như vậy .

“Chị biết rõ em là một cô gái tốt lương thiện đơn thuần, ban đầu là em muốn thay đổi cách sống của mình, chị chỉ là giúp em một tay mà thôi.”

“Nhưng chị đã dạy em rất nhiều rất nhiều, làm cho em cảm nhận được nỗi khổ cực của những người khác trong cuộc sống, cho nên em cũng phải tận tâm sống hết cuộc đời của mình, sẽ bắt đầu từ việc bắt lấy hạnh phúc của chính mình.” Ngải Dĩ Ưu vui vẻ lập chí nguyện.

“Có mục tiêu là rất tốt, nhưng em cũng đừng cho là hiện tại khối băng lớn nguyện ý rộng mở trái tim của anh ta, em không cần tốn tâm tư tại trên người của anh ta, sau này mới là bắt đầu cho tình cảm chân chính, hôn nhân là cần kinh doanh, em nhất định phải nhớ những lời này, còn có tài nấu nướng của em cũng phải tiếp tục luyện tập, chị tin tưởng những chuyện này đã đủ khiến em bận rộn.”

“Ừ, cám ơn chị, em sẽ cố gắng! Em sẽ chăm chỉ rèn luyện tài nấu nướng của mình, về sau cũng sẽ thường xuyên tới đây thỉnh giáo bí quyết nấu ăn của chị đó.”

“Còn có bí quyết giữ lấy chồng nha!” Liễu Hạnh Quyên nháy mắt ra hiệu chen thêm một câu.

“Ừm hừm, Hạnh Quyên!” Ngải Dĩ Ưu bị xấu hổ thoáng chốc đỏ mặt.

Nhưng bây giờ niềm vui vẻ hạnh phúc trên mặt cô có thể thấy rõ nhất, không công kích được.

CHƯƠNG 6:

Lại khôi phục dạng không cần công việc, ở nhà hưởng thụ cuộc sống của quý phu nhân.

Nhưng là lần này, Ngải Dị Ưu không hề cảm thấy mờ mịt, bởi vì cô có chuyện rất quan trọng phải làm.

“Phu nhân, cô thật. . . . . tính làm cơm tối sao? Khó hơn so với làm bữa sáng đó!” Phương quản gia lo lắng nhìn khuôn mặt nhao nhao muốn thử làm của cô.

“Phương quản gia, dì không cần lo lắng đâu..., con còn muốn dì ở bên cạnh hiệp trợ con.” Cô nâng lên nụ cười lúm đồng tiền đáng yêu mê người, dĩ nhiên cô biết sau khi nhiều lần làm điểm tâm, Phương quản gia rất cực khổ giúp cô khắc phục hậu quả.

Lần này, có Phương quản gia ở bên cạnh giúp một tay, nhất định sẽ không thất bại nữa, cô cũng không hy vọng chồng mình sau khi đi làm cực khổ trở về nhà không được ăn bữa tối ngon miệng.

“Được rồi, tôi nhất định sẽ ở bên cạnh giúp phu nhân.” Phương quản gia hít một hơi thật sâu.

Đội Tiền Thiên Dương vừa về tới nhà, lập tức ngửi được mùi thơm của thức ăn thuộc về “trong phạm vi bình thường”, đi tới phòng bếp về mặt anh đầy kinh ngạc, liền nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của cô vợ nhỏ đang nghe chỉ thị của Phương quản gia, vừa chần chờ không dám đến gần, cái nồi trước mắt cô phát ra tiếng tât tât lạp lạp vang dội, đột nhiên có dầu văng ra ngoài, cô lập tức kêu lên nhanh chóng né người ra xa.

“Phu nhân, cá phải lật mặt, nếu không sẽ khét hết.” Phương quản gia không nhìn nổi, thật muốn đoạt lấy cái xẻng trực tiếp đem cá trở mặt, nhưng phu nhân rõ ràng rất sợ cũng rất kiên trì muốn tự mình làm.

“Con...con biết. . . . . Nhưng, nhưng dầu vẫn cứ văng ra ngoài!” Cô cũng muốn trở mặt cá nhanh lên một chút, nhưng cô vừa nghe đến tiếng dầu văng ra liền sợ chứ sao.

“Để tôi.” Đây là câu nói hôm nay Phương quản gia đã nói lần thứ N.

“Không được, cái này là con vì chồng mình đi làm cực khổ mà làm, tuyệt đối không thể nhờ người khác.” Đây cũng là lời từ chối lần thứ N của cô.

“Phu nhân nhanh, tôi ngửi thấy mùi khét rồi!” Phương quản gia tung hoành phòng bếp 30 năm, có một chút xú mùi là lạ cũng không chạy khỏi cái mũi của bà.

“Oa, làm thế nào, làm thế nào?” Ngải Dị Ưu cắn môi dưới, hơi lộ ra biểu tình khổ sở. “Không được không được! Con nhất định phải lật mặt con cá này.”

Bộ dáng khảng khái phò ngưỡn nghiêm túc chuẩn bị ra chiến trường đã chọc cười Phương quản gia, còn có hai người không chú ý đến, Tiền Thiên Dương đang đứng ở bên ngoài cửa bếp.

Vì dạ dày anh còn có trái tim. . . . . của anh, cô lại liều chết như thế, anh cảm động đồng thời nhưng lại cảm thấy nặng nề.

Anh biết điều cô cần chính là cái gì, nhưng...anh cho không được.

Không phải anh không muốn, mà căn bản anh không có thứ cô muốn.

Không chỉ là không tin, mà là anh chưa từng thử qua.

Hôn nhân, đối với anh mà nói là việc khi đến lúc thì nhất định phải làm, giống như đói bụng rồi muốn ăn cơm, thời tiết lạnh phải mặc áo ấm, chỉ là những chuyện tự nhiên.

Chỉ là anh chưa từng nghĩ tới anh sẽ dần dần bị cô vợ nhỏ của mình hấp dẫn, khát vọng của anh đối với cô mãnh liệt đến nỗi ngoài dự liệu của anh, muốn đoạt lấy cô ở bên cạnh anh cả đời, càng hy vọng càng khiến anh không thể tưởng tượng nổi.

Anh hoàn toàn không nghĩ sẽ buông tay cô, cũng không đồng ý với suy nghĩ một ngày nào đó cô sẽ vì tình yêu, vì tình yêu của người đàn ông khác mà rời xa anh giống như mẹ anh đã từng làm.

Cho dù mỗi ngày đều nhìn thấy, cũng đã quen với cách sống này, nhưng Ngải Dĩ Ưu ngồi ở trên giường chờ chồng mình tắm xong ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là không nhìn được đỏ lên, ánh mắt không cách nào dời khỏi lồng ngực bẽn lẽn và da thịt màu đồng mê người của anh.

Tròng mắt đen của Tiền Thiên Dương chặt khóa lên khuôn mặt thẹn thùng của vợ mình. Rõ ràng đã trần truồng vô số lần, nhưng mỗi ngày nhìn anh lơ đãng đến gần cô, nha đầu này vẫn cứ xấu hổ.

Anh chậm rãi hôn lên đôi môi anh đào mềm mại của cô, một đôi tay không nhanh không chậm vuốt ve thân thể cô làm cô khẽ run, đối với cô, anh luôn không kiềm chế được muốn thương yêu, không để ý làm qua loa chỉ lo mình thoải mái, anh thích nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ của cô vì anh mà lộ ra thần thái kiều mỵ.

Khi anh kéo ngăn kéo của tủ đầu giường ra thì Ngải Dĩ Ưu lấy dũng khí hỏi.

“Anh không phải muốn đứa trẻ sao? Chúng ta đã kết hôn gần một năm. . . .” Nhìn gương mặt anh vốn là dịu dàng đột nhiên biến sắc, mặt vô cảm rời khỏi người cô, cô nói không được nữa.

Anh chưa từng nghĩ cô sẽ chọn vào lúc này hỏi vấn đề nhạy cảm, lông mày hơi nhíu, cố gắng đè xuống dục hỏa đang dấy lên.

“Anh không phải thích đứa bé sao?” Nhìn gương mặt tuần tú vô cảm của anh, cô không hiểu nội tâm anh ẩn chứa ý nghĩ gì.

Chỉ là. . . . Cô nghĩ đến một chuyện khác, vẻ mặt của anh luôn là nhàn nhạt, nụ cười nhàn nhạt, cau mày cũng là nhàn nhạt, có phải là trên mặt không có biểu cảm gì quá lớn không, cho nên gương mặt của anh mới bóng loáng tỉ mỉ như phụ nữ, làm cho cô rất thích ngắm khuôn mặt của anh.

“Tôi không phải không cần đứa bé, chỉ là tạm thời không có ý định này.” Sau khi nói xong, liền nhìn sang vẻ mặt ngây ngô của vợ anh, anh thật không biết rốt cuộc là muốn biết chuyện sinh con hay là lại muốn sờ mặt anh.

Khi ở trên giường nha đầu này rất thích sờ mặt anh, giống như anh rất thích sờ soạng thân thể cô.

“Em còn muốn biết gì nữa?” Tốt nhất hỏi xong hết một lần.

“Em chỉ là cảm thấy có lẽ chúng ta có thể sinh một đứa bé.” Cô ngây ngốc căn bản không nghe được anh đã nói tạm thời, không cần đứa bé, còn nói những lời ngu ngốc này. “Nói không chừng có thể tăng thêm tình cảm giữa chúng ta.”

“Là ai nói cho em biết sinh con có thể tăng thêm tình cảm?” Đây là chuyện hoang đường gì vậy?

“Không có ai nói với em, là em tận mắt thấy, tình cảm tốt hơn ngọt hơn mật của trợ lý Lâm và Hạnh Quyên cũng bởi vì Hạnh Quyên mang thai mà có được, có một lần không phải anh ta xin nghỉ phép đưa Hạnh Quyên đi khám thai sao?”

“. . . .” Vậy cũng là bởi vì cô ta!

Nếu không phải bởi vì quan hệ công việc trước kia của cô trong quán cafe, vì muốn đền bù tổn thất hư hại ở quán cafe do cô tạo ra, anh làm sao có thể từ bi để cho Tuấn Nam xin vài giờ phép cùng vợ anh ta đi khám thai gì đó chứ!

“Em cho là tình cảm bây giờ của chúng ta chưa đủ tốt sao?” Tại sao nhất định phải có thêm đứa trẻ ở giữa bọn họ chứ? Đứa trẻ nhất định sẽ có, bởi vì đó là trách nhiệm của anh, nhưng không phải bây giờ.

“Không phải như vậy, em cảm thấy tình cảm của chúng ta càng ngày càng ổn định, cho nên mới muốn sinh một đứa bé để cho hôn nhân chúng ta càng mỹ mãn hơn.” Cô cười thật ngọt ngào.

“Tôi cho là bây giờ chúng ta đã rất mỹ mãn, đứa bé nhất định sẽ có, nhưng hiện tại tôi không muốn.” Sắc mặt của anh dần dần nổi lên vẻ mặt không tự nhiên.

Nếu như có thể, căn bản anh không tính có con nít, nhưng anh cũng hiểu đây là chuyện không thể, nhưng anh tình nguyện tiếp tục trì hoãn, cho đến khi không thể trì hoãn nữa.

“Nhưng cuộc sống của hai người yêu thương nhau, sau đó sinh một bảo bối đáng yêu, sống yêu thương nhau là chuyện rất bình thường nha.” Cô nói ra bức họa gia đình trong lòng.

“Em nói là truyện cổ tích, đó không phải là cuộc sống chân thật, ngoại trừ khiến cuộc sống ổn định, còn lại có hay không đều được đều không quan trọng, ngay cả em suốt ngày nói chuyện tình yêu cũng giống như vậy.” Rốt cuộc anh cũng mất đi hứng thú muốn ôm cô, thậm chí bật thốt lên ý nghĩ chân thật trong lòng.

Anh xuống giường cầm áo ngủ mặc vào. “Huống chi, tôi không có thời gian rảnh rỗi cùng em chơi trò con nít, tiền tài là chân thật nhất, tình yêu chỉ là lời nói dối của thương nhân đối với những người không kiếm được tiền thôi.” Lãnh đạm liếc nhìn cô một cái, sau đó xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Nghe câu trả lời lãnh khốc vô tình của anh, Ngải Dĩ Ưu hoàn toàn không biết phản ứng ra sao, chỉ ngu ngơ giật mình ngồi trên giường, trong đầu không ngừng lặp lại lời anh nói.

Không biết là cảm thấy thất vọng vì ý nghĩ ngây thơ của cô, hay là vì chưa thỏa mãn dục vọng, Tiền Thiên Dương đi vào thư phòng không có tâm trạng xử lý công việc.

Đối với anh mà nói, tình yêu không tồn tại, đó chỉ là lợi ích làm chủ mà người thương nhân tạo ra mà thôi, cuộc sống thật sự không phải như vậy.

Đứa bé đối với anh mà nói, càng không phải là kết tinh tình yêu gì đó, sự tồn tại của nó chỉ là vì trách nhiệm anh phải hoàn thành để kế thừa huyết mạch Tiền gia mà thôi, càng không thể nào là vì duy trì tình cảm vợ chồng, cái đó căn bản chỉ là nói nhảm.

Phụ nữ, căn bản không đáng để anh hao tổn sức lực để quan tâm.

Tình yêu, đối với anh mà nói chỉ là màn biểu diễn hài hước.

Đứa bé, trừ việc nói dối tông đường một chút ý nghĩa cũng không có.

Trong đầu anh dần dần hiện lên một người phụ nữ cao quý xinh đẹp, ra lệnh cho đứa bé sáu tuổi như anh

---

“Tiểu Dương, thu hồi nụ cười của mày lại!”

“Nụ cười là thứ dơ bẩn nhất trên thế giới này, vật đáng sợ nhất, nhìn xem ba mày còn có người phụ nữ bên cạnh kia.” Bà ta luôn bày ra vẻ mặt khinh bỉ với anh.

“Đều bởi vì mày, nếu như ban đầu tao kiên trì không mang thai là tốt rồi, trên bụng của tao cũng sẽ không có dấu vết khó coi này, cũng sẽ không bị ba mày gặt ở nhà, để cho ông ta có cơ hội ở bên ngoài làm loạn!” Người phụ nữ đó vẫn giữ vẻ mặt như cũ, dùng ngón tay lau đi vết sơn móng tay, chỉ về phía anh mắng chửi để giảm bớt nỗi khổ sở của bà ta.

Những chuyện trong quá khứ này không bởi vì người phụ nữ đó bị tai nạn xe đột ngột qua đời mà khiến anh quên, ngược lại càng khắc sâu vào tận đáy lòng anh, xua đi không được.

“Trò con nít? !” Liễu Hạnh Quyên hô to, “Đầu anh ta mới có vấn đề đấy.”

“Nhỏ, nói nhỏ thôi á.” Cho dù buổi chiều không có gì khách, nhưng chung quy vẫn có sinh viên làm công trong phòng bếp nha.

“Cho nên ý của anh ta là, anh ta tạo điều kiện cho em ăn ngon, ở sướng, mặc đẹp, buổi tối cùng anh vận động lên xuống, như vậy là cuộc sống vợ chồng, nếu muốn nói chuyện yêu đương, tin tưởng lẫn nhau bao dung lại là trò chơi con nít?”

“Ừ.” Ngải Dĩ Ưu gật đầu khó chịu lại không biết làm thế nào.

“Bệnh thần kinh! Đại Quái Vật lạnh lẽo, không có máu, không có lệ!” Liễu Hạnh Quyên tức giận miệng mắng to, “Em sao mà gả cho anh ta vậy, ba mẹ em cũng mù sao?”

“Nhưng ba mẹ em đều nói anh ấy rất tốt, sau khi cưới chẳng những sẽ chăm sóc cho em, còn không cần lo lắng anh ấy sẽ làm loạn ở bên ngoài, Khánh Khánh cũng nói anh ấy là cực phẩm trong đàn ông, muốn em yên tâm gả. . . . .”

“Cực phẩm?! Chị thấy là phế phẩm đầy tỳ vết thì có.” Liễu Hạnh Quyên khinh thường hừ lạnh. “Anh ta không tin tình yêu, chỉ coi phụ nữ là đường ống để thổ lộ, dĩ nhiên không cần lo lắng anh ta ở bên ngoài

làm loạn, dù sao trong nhà cũng có một người vợ để anh ta dễ dàng hưởng thụ mà, đâu cần phải đi ra bên ngoài tìm đâu.”

“Là như thế phải không?” Cô sống với anh gần một năm, vẫn hoàn toàn không biết anh là dạng đàn ông nào.

Chỉ biết là, anh đối với cô rất tốt, cho cô một môi trường tốt hơn so với ở nhà mẹ đẻ, còn có thể chịu được tài nấu nướng dở tệ của cô, người luôn lấy công việc làm đầu như anh cũng tan sở đúng giờ, chỉ vì cô nói với anh muốn bồi dưỡng tình cảm, thậm chí sau khi ăn cơm xong, còn nói chuyện với cô, cùng cô xem phim.

Cô chỉ là không hiểu chuyện, nhưng không phải ngu ngốc, làm sao có thể không biết công việc của anh quan trọng thế nào, rõ ràng là việc dời thời gian có chút khó khăn?

“Dĩ Ưu, chị không phải muốn em lo lắng, hoặc là muốn phá hư hôn nhân của em.” Liễu Hạnh Quyên nghiêm túc nhìn về mặt do dự của cô. “Em thật muốn cùng một người đàn ông coi tình yêu không là gì cả sống cả đời sao? Em không phải khát vọng tình yêu sao? Em không phải muốn được tình yêu của một người đàn ông yêu thương sao, trải qua cuộc sống vợ chồng đầy tình yêu thương sao?”

“Cám ơn chị, em biết rõ chị thật lòng tốt cho em, nhưng em không thể ly hôn, chuyện này xảy ra sẽ khiến ba mẹ em đau lòng.”

Huống chi, anh cũng chiều chuộng cô, hơn nữa còn đối xử với cô tốt hơn lúc chưa cưới nữa, lại cho cô tự do, bây giờ chỉ là anh nói không thể cho cô tình yêu. . . . . Đây là chuyện cô phải chấp nhận và từ bỏ trước khi kết hôn.

Nói cô không khó chịu là gạt người, đối mặt với một người đàn ông tốt với cô như vậy, muốn cô không động lòng thật rất khó, cũng vì vậy mà lòng tham càng lớn hơn, muốn chân tình của anh.

Liễu Hạnh Quyên thở dài. “Em phải suy nghĩ kỹ một chút, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc, nhưng chị cũng không hi vọng em vì những lời nói này của chị mà ray rứt không yên, chị chỉ hy vọng em có thể hạnh phúc.”

“Em hiểu, em không có trách chị, chỉ là em hoàn toàn không muốn rời khỏi anh ấy, mặc dù anh ấy không thể yêu em khiến em rất đau lòng, nhưng em vẫn không có ý nghĩ như vậy.” Ngải Dĩ Ưu cười khổ.

“Dĩ Ưu, em yêu anh ta sao?” Liễu Hạnh Quyên nhìn cô đầy quái lạ.

“Em biết rõ là em thích anh ấy, bởi vì anh ấy thật sự đối với em rất tốt, về phần em yêu anh ấy à. . . . . Em...em cũng không biết. . . . .” Lòng của cô như bị ngàn vạn tảng đá lớn ngăn chặn tựa như nặng nề co rút nhanh.

Cô yêu chồng cô rồi sao?

Nếu như đau đớn như vậy chính là cảm giác yêu, như vậy cô có cần hay không?

Nếu như yêu một người là đau như vậy, vậy cô có phải nên xóa bỏ cảm giác đau đớn đáng sợ đó không?

Bởi vì. . . . . Cô thật rất sợ. . . . . đau như vậy!

Ngắn ngủn 24h, khiến cuộc sống bọn họ hoàn toàn bị phá vỡ.

Lời nói đó của cô sẽ không khiến cho tình yêu của chồng cô bắt đầu mở ra, chuyện này đã trồng trong lòng cô một sự lo lắng không nhỏ.

“Dĩ Ưu, khối băng lớn không máu không nước mắt của nhà em không về nhà ngủ trên giường thoải mái thì thôi đi, cũng không cần lôi chồng người khác xuống nước chung chứ.” Bộ mặt sát khí của Liễu Hạnh lựa nhìn cô chăm chăm, vừa dùng sức muốn bóp nát ly cafe trước mặt.

“Cái gì?” Ngải Dĩ Ưu đã sớm lâm vào trạng thái hoảng loạn, bởi vì chồng cô một tuần lễ rồi vẫn chưa trở về nhà, cô cũng không biết anh muốn làm gì.

“Hai người lại cãi nhau thật sao?” Liễu Hạnh Quyên nhìn cô chăm chú, thở dài, biết mình không nên đốt cây đuốc bắt hạnh trên người cô.

So với tuần trước đáng vẻ của Dĩ Ưu càng tiều tụy hơn.

“Không có.” Con người không hiểu trọn to.

“Vậy chồng em sao lại không về nhà, mỗi ngày đều ngủ ở công ty à?”

“Thì ra là anh ấy ngủ ở công ty à. . . . .” Cô thế mới biết chồng mình ngủ ở công ty.

“Đúng vậy, trong phòng làm việc của anh ta có phòng ngủ, nhưng mà chồng chị lại không có, anh ta lại không cho phép chồng chị về nhà, chỉ có thể ngủ trên ghế sofa ở phòng họp, thật là khổ kiếp, máu lạnh vô tình!”

“. . . . .” Ngải Dĩ Ưu cười khổ. Kể từ đêm đó sau khi anh rời khỏi phòng ngủ, cô cũng không có nhìn thấy anh.

Từ ngày hôm đó anh không có tan sở đúng giờ, thậm chí không có về nhà ngủ, mỗi ngày cô đều vô tri vô giác, không biết mình làm cái gì, vừa giống như người máy, đến bốn giờ chiều liền bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối, nhưng đều đợi người đàn ông không về ăn cơm.

Cô không dám gọi điện thoại cho anh, sợ anh lại nói ra những lời vô tình như tối hôm đó, cũng không dám nói cho cha mẹ sợ bọn họ lo lắng, lại không dám nói cho Hạnh Quyên biết, sợ chị ấy kích động muốn đi tìm Thiên Dương lý luận.

Mỗi tối, cô đều đợi anh về nhà, nhưng chờ thế nào cũng chờ không được.

Lên giường, cô đều ôm gối của anh ngủ, bởi vì trên đó của mùi hương riêng biệt của anh.

Buổi sáng hôm sau, mắt cô đều rất khó mở ra, bởi vì cô luôn yên lặng rơi lệ, nước mắt làm mí mắt sưng lên. . . . . làm cho mắt cô mở không ra.

Màn đêm buông xuống, ở tầng cao nhất của tập đoàn Kinh Thiên, một đám trưởng phòng buồn bã mệt mỏi, khuôn mặt già nua có nếp nhăn càng lộ vẻ uể oải, liếc nhìn chỉ có thể dùng từ thể thâm không nỡ nhìn để hình dung.

Lâm Tuấn Nam vuốt cổ cứng ngắc, mặt ai oán nhìn ông chủ của anh ta.

“Tổng giám đốc, hôm nay còn muốn thức đêm để họp rồi ngủ ở công ty sao?”

“Không chịu nổi?” Mắt lạnh trùng mắt với người đàn ông tiều tụy lại quần áo xốc xếch trước mặt, đối phương vẫn vuốt cái cổ cứng ngắc.

“Không, không phải, nhưng dự án thiết kế cùng marketing nửa năm sau của chúng ta cũng đã định án rồi, có phải nên buông lỏng một chút không?” Hiện tại mới tháng ba.

“Còn có dự án thu mua Nam Bộ, phát triển chi nhánh công ty ở Thượng Hải, đất mở nhà xưởng, dự án mua đất ở Nghi Lan. . . . .” Cũng không nhìn anh ta cái nào, lạnh lùng nói ra hàng trăm hạng mục.

“Tôi...tôi biết.” Lâm Tuấn Nam giống như u hồn phiêu về phía cửa phòng họp.

“Bỏ đi, tất cả về hết đi.” U hồn đang sắp đóng cửa, nghe được lời tuyên cáo, lập tức muốn chạy đến dập đầu lạy.

“Cám ơn Tổng giám đốc.” Anh ta vui vẻ đến nỗi muốn rơi lệ, rốt cuộc có thể trở về nhà ôm bà xã rồi.

Ngoài cửa một đám quản lý tưởng là ông chủ sẽ cho tiếp tục mở hội nghị, vừa được biết Diêm Vương xá để, muốn cảm động đến rơi nước mắt, chen lấn vọt vào trong thang máy, chỉ sợ chạy trốn chậm một chút liền bị bắt trở về mở mãi mãi đối diện với cảnh hội nghị tối tăm.

Đối với tiếng kêu ngoài cửa anh chẳng hề để ý, Tiền Thiên Dương mắt lạnh nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, vị trí ở tầng cao nhất của công ty, nhà nhà đốt đèn khiến tầm mắt trên cao nhìn xuống đẹp không sao tả xiết, nhưng cái anh thật sự muốn xem cũng không phải cảnh đẹp trước mắt.

Nhiều ngày như vậy không về nhà, cô sẽ có phản ứng gì?

Nhìn thấy anh về nhà sẽ tức giận, hay là vui vẻ?

Trong lúc bất chợt, một cảm giác thấp thỏm, mong đợi thúc đẩy anh cầm áo khoác cùng cặp công văn đi ra ngoài.

“Tổng giám đốc?” Nhìn thấy anh đột nhiên đi ra, vẻ mặt Lâm Tuấn Nam sợ sệt, chỉ sợ anh muốn thay đổi tâm ý.

“Tan việc.” Anh bỏ lại ba chữ liền đi vào thang máy.

Lâm Tuấn Nam cảm động nhìn đồng hồ treo tường, đúng 19h, đây chính là lời nói anh ta muốn nghe nhất trong cả tuần.

Đến nhà, cửa thang máy vừa mở ra, bên ngoài đèn lập tức sáng lên, nhưng đi vào cửa, bên trong phòng tối đen như mực, rất rõ ràng, chủ của ngôi nhà này không ở đây.

Vì che giấu thất vọng trong lòng, anh mở tất cả đèn bên trong, vốn là muốn tắm hân hoan vừa bước vào phòng ngủ, mùi hương của phụ nữ trong nháy mắt kích thích giác quan của anh.

Anh khẽ kinh ngạc nhìn xuống bụng, chỉ nghĩ thấy trong không khí tràn ngập mùi hương thuộc về cô, chỉ có cô mới làm cho anh có cảm giác.

Anh đã đánh giá cao khả năng kiềm chế của mình, cũng đánh giá thấp sự ảnh hưởng của cô đối với anh.

Nhưng anh vẫn không muốn thừa nhận không về nhà là vì tránh né cô, tránh né muốn nhìn ngắm cô, chỉ là tự nói với mình bởi vì công ty có nhiều chuyện quan trọng, nhiều đến nỗi khiến anh không có thời gian về nhà.

Ở trong khí trời lạnh lẽo của tháng ba, anh lại vì đề nén cơ thể nóng ran mà tắm nước lạnh.

Trước đó không lâu thấy trợ lý Lâm nhếch nhác xuất hiện tại quán cà phê, cô mới biết được chồng cô đã tan việc Ngải Di Ưu lập tức chạy về nhà, vừa vào cửa đã nhìn thấy anh một đầu ướt sũng, trên người chỉ mặc áo ngủ màu đen ngồi nằm trên ghế sofa màu trắng, đang nhắm mắt trên mặt khẽ lộ ra vẻ mệt mỏi.

Cô đau lòng muốn gọi anh về phòng ngủ, lúc cô sắp chạm vào bờ vai của anh thì anh lập tức mở mắt ra, con ngươi đen như mực nhìn cô chăm chú, làm cho cô nhất thời đỏ mặt, không tự chủ được muốn né ra.

Tiền Thiên Dương luôn có thể đoán được tâm tư của cô, một phát bắt được hông của cô, dùng sức khiến cô ngã ngồi trên đùi anh, bàn tay nhỏ bé của cô hốt hoảng nắm chặt cổ áo ngủ của anh, mới nhẹ nhàng lộ ra cơ ngực rắn chắc màu đồng khiến người khác nhìn thấy muốn chảy nước miếng.

“Vội vã như vậy?” Anh nhíu mày.

“Em không. . . . .”

Còn chưa dứt lời, Tiền Thiên Dương liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, nụ hôn này làm anh không khỏi phát ra tiếng rên thỏa mãn trầm thấp, chỉ vì trong ngực đang ôm thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Cô vợ nhỏ bị anh ôm chặt hôn đến mức choáng váng, sải bước tiến vào phòng ngủ của bọn họ, nằm song song trên giường, cùng nhau đàn bản hoà tấu chỉ thuộc về bọn họ.

Một đêm này, Ngải Di Ưu vốn không ngủ ngon, Tiền Thiên Dương không hề tiết chế hết lần này đến lần khác đòi lấy, giống như muốn đem “bài tập” một tuần lễ làm hết một lần, làm mệt mỏi liến nằm ngủ, tỉnh làm tiếp, lặp lại tuần hoàn cho đến trời sáng.

Đau nhức toàn thân, cô nghe trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, ánh mặt mờ mịt ngồi ở trên giường.

Tiền Thiên Dương sáng khoái tinh thần từ phòng tắm ra ngoài, hoàn toàn không có bộ dạng mệt mỏi thể lực cạn kiệt hoặc cả đêm ngủ không ngon, anh nhìn cô vợ nhỏ thất thần, đáy mắt là tràn đầy cưng chiều.

“Hôm nay đừng ra ngoài.” Anh khiến cô mệt muốn chết rồi.

“. . . . .” Cô vô lực gật đầu một cái, thứ nhất là cô thật không có hơi sức, thứ hai là hành vi của anh khiến cô cảm thấy thì ra người đàn ông trước mặt chỉ đem cô làm thành đường ống thổ lộ áp lực.

Cô đối với anh mà nói, thật sự chỉ là cái để cho anh tùy ý muốn làm liền lập tức làm.

“Em ra ngoài rồi.” Nhìn thấy Ngải Dĩ Ưu hoảng hốt, căng chiêu trong mắt anh lan tràn đến khóe miệng.

Cô mất hồn nhìn chằm chằm cửa phòng đã đóng lại, đôi hôn nhân cô bắt đầu cảm thấy mờ mịt. Cuộc sống như thế thật sự thứ cô muốn sao?

Không có tình yêu chỉ có hôn nhân nhục dục, đây thật sự là cuộc sống cô muốn sao?

Trước kia cùng nhau ăn tối, cùng nhau xem phim, nói chuyện ngọt ngào với nhau, là chân thật hay chỉ là cô tưởng tượng?

Anh từng nói muốn cùng cô bồi dưỡng tình cảm, sống vui vẻ bên nhau, là anh nói sai hay là cô nghe lầm?

Tại sao tất cả lại thay đổi như vậy?

Đối với anh mà nói, cô thật. . . . . thật sự chỉ là một người vợ để cho anh giải quyết nhu cầu thôi sao? Không muốn bỏ ra chân tình, không muốn để cho cô có đứa bé. . . . .

Cô đối với anh mà nói, chẳng lẽ một chút ý nghĩa, một chút tình cảm cũng không có sao?

CHƯƠNG 7:

Cô thay đổi!

Anh cảm thấy cô vợ nhỏ của anh, nha đầu ngây thơ, đáng yêu đã thay đổi rồi.

Nụ cười của cô mang theo vẻ miễn cưỡng, khi anh đụng vào cô, cô cũng lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên và biểu hiện cự tuyệt rung động rõ ràng.

Dần dần, bọn họ không hề cùng nhau xem phim nữa, ăn cơm xong anh lập tức vào thư phòng, bởi vì anh nghĩ, để cô tự xem một mình cô sẽ thoải mái hơn nhiều.

Dần dần, bọn họ không hề ôm nhau ngủ nữa, anh luôn đợi đến khi cô ngủ mới đi ngủ, bởi vì anh nghĩ, như vậy anh mới có cơ hội đến gần cô mà không bị cự tuyệt.

Mặc dù khi bọn họ ở bên nhau không khí có chút ngượng, nhưng anh cũng đúng giờ tan sở về nhà, bởi vì anh biết rằng cô thay đổi là do trước đó bọn họ có một chút tranh chấp, lại thêm một tuần lễ anh chưa có về nhà.

Nếu như lần này anh lại vì vậy mà về muộn hoặc không trở về nhà, anh lo lắng. . . . . Có lẽ anh sẽ mất đi cô, cho nên coi như cảm thấy cô có chút miễn cưỡng và cự tuyệt, mỗi ngày anh vẫn tan sở đúng giờ, thấy cô vì anh mà bận rộn chuẩn bị bữa ăn tối, trong lòng của anh mới có cảm giác chân thật.

Trước kia Ngải Dĩ Ưu ở trên bàn cơm luôn cười nói không ngừng, hiện tại chỉ là yên lặng ăn xong bát cơm, một đôi mắt đẹp tươi cười đáng yêu, tinh khiết nhàn nhạt nổi lên u buồn, cô không dám ngồi bên cạnh Tiền Thiên Dương, cô thật sự rất sợ. . . . .

Thật sự rất sợ khuôn mặt lãnh như băng của anh nhìn cô.

Cô không dám nói lời nào, cũng không dám nói ra “Xem phim với em được không?” Cái này trước kia mỗi ngày cô đều làm nũng nói với anh những lời này.

“Tôi ăn no rồi.” Anh yên lặng đứng lên, đi về thư phòng.

Cô nhìn theo bóng lưng của anh, chỉ có lúc này cô mới dám. . . . . Mới dám nhìn anh. . . . . Cho đến khi anh đóng cửa thư phòng.

Cô không muốn ăn cơm còn dư trong chén nữa, trong lòng nhớ đến lúc trước anh nghe cô mà không ăn cơm quá nhanh, sẽ làm dạ dày không thoải mái, cho nên hiện tại cũng ngoan ngoãn ăn chậm lại.

Nhưng tại sao bây giờ anh ăn cơm rất nhanh, thật giống như không có chút nào muốn cùng cô ngồi chung một chỗ ăn cơm, khiến cô cảm thấy rất buồn, cảm thấy rất uất ức.

Nếu như vậy, cũng không cần trở về rồi! Anh có thể giống với lúc mới vừa kết hôn, mỗi ngày rất khuya mới về nhà, hoặc là giống như lần trước không về nhà nữa. . . . .

Nhưng hai tuần nay, mỗi ngày lúc đến giờ anh tan sở trong lòng cô lại có chút mong đợi lại có chút sợ hãi, nhưng chỉ cần nghe được tiếng mở cửa, cô vẫn thở phào nhẹ nhõm, trên mặt đều sẽ hiện lên nụ cười lúm đồng tiền vui vẻ.

Đột nhiên, điện thoại di động trên bàn uống trà ở phòng khách reo lên, cô vội vã bước đến lấy điện thoại, tránh làm phiền đến Tiền Thiên Dương đang làm việc trong thư phòng.

“4020, anh về Đài Loan rồi !” Bên đầu dây điện thoại kia là Tống Khánh Chân thật, anh vui vẻ kêu to.

“Khánh Khánh!” Cô vừa nghe đến âm thanh bạn tốt đã lâu không gặp, cũng vui vẻ kêu to, nhưng nghĩ đến chồng cô ở thư phòng, lập tức lại giảm âm lượng xuống.

“Cô dâu nhỏ, cuộc sống tân hôn trôi qua may mắn hạnh phúc không, có mỹ mãn không?”

“Khánh Khánh. . . . .” Vừa nghe đến âm thanh sáng sủa có chí tiến thủ, cũng biết anh ở Paris nhất định rất vui, không khỏi làm Ngải Dĩ Ưu vừa hâm mộ lại khổ sở. Cô vốn là cũng sống rất hạnh phúc rất mỹ mãn. “Em rất nhớ anh đó. . . . .”

“Anh biết rõ, cho nên vừa xuống máy bay liền lập tức gọi cho em.” Tống Khánh Chân vừa chú ý đến người tài xế nhà anh phải tới có để nhẹ hành lý của bảo bối anh không, vừa nói điện thoại. “Ngày mai chúng ta gặp mặt đi.”

“Được.” Khóe mắt cô khẽ tràn ra nước mắt, vui vẻ đáp lại, cô rất nhớ Khánh Khánh.

“Như vậy chúng ta trưa mai hẹn ở chỗ cũ. . . . . Wey wey Wey, cẩn thận một chút nha!” Tống Khánh Chân chợt kêu to kinh hô ở một đầu khác. “Trời ạ, những thứ này xú nam này! 4020 chúng ta ngày mai lại nói, hiện tại anh phải bảo vệ bảo bối của anh chớ bị những thứ này xú nam tứ chi phát triển làm hư, bye bye.” Vội vàng cúp điện thoại.

“Khánh Khánh?” Cô nhìn điện thoại di động, hiện lên khuôn mặt gần đã lâu không gặp. “Anh vẫn như xưa.”

Cô như nghĩ đến cái gì đó đột nhiên nhìn về cửa thư phòng, hình như một chút động tĩnh cũng không có, cô rất yên tâm.

“Thật may là không có phiền đến anh.”

Nhìn điện thoại di động, nhìn phòng khách an tĩnh không tiếng động, Ngải Dĩ Ưu khe khẽ thở dài một hơi.

“Khánh Khánh một chút cũng không thay đổi.” Nhưng cô lại thay đổi. . . . .

Bọn họ ngồi trong phòng ăn trang hoàng tràn đầy phong vị Hy Lạp, đầy hơi ẩm của ánh mặt trời, Tống Khánh Chân cảm thấy Ngải Dĩ Ưu đã lâu không gặp càng đẹp ra.

“4020 em cũng thay đổi rồi.” Đôi mắt của anh giống như ra-đa quét tới quét.

“Anh đừng nhìn em như vậy..., thật kỳ quái đó.” Bị anh nhìn chăm chú Ngải Dĩ Ưu gơ tay vung loạn xạ trước mặt anh.

“Ừ, thiếu một chút ngây thơ, nhiều hơn một chút mùi vị của phụ nữ.” Tống Khánh Chân giống như thần thám nhìn đông nhìn tây, lông mày khẽ nhíu lên. “Thiếu một chút tinh thần phấn chấn, nhiều hơn một chút u buồn, 4020 này, thiếu gia mặt lạnh đối với em tốt không, sao anh lại cảm thấy giống như có chút mùi vị hạnh phúc, rồi lại có chút ưu sầu?”

“Thiên Dương đối với em rất tốt, chỉ là gần đây có chút. . . . . em cũng không biết nói thế nào.” Cô nhấp một ngụm nước quả trà.

“4020 em hãy thành thật nói, hai người sau khi kết hôn, rốt cuộc anh ta đối với em có tốt không?” Sao lại thấy cô ử rữ, chán nản thế chứ?

“Rất tốt, thật rất tốt! Anh ấy rất thương em, cũng cho em rất nhiều tự do, còn có thể ăn tối cùng với em, ở nhà xem phim, nói chuyện phiếm, chỉ là gần đây. . . . . anh ấy bận một chút.” Cô tự thuyết phục mình anh vẫn đối với xử tốt với mình, chỉ là chuyện gần đây xảy ra giữa bọn họ, không nên nói với Khánh Khánh thì tốt hơn.

Dù sao, Khánh Khánh vừa mới trở về nước, nhất định có rất nhiều chuyện phải làm, cô không muốn làm phiền anh.

“Cho nên không có thời gian về nhà cùng em ăn bữa ăn tối hoặc xem phim?” Tống Khánh Chân nghe xong liền được trực giác mách bảo vấn đề xuất hiện từ

Cha mẹ cưng chiều cô, Tống Khánh Chân nghiêm mặt giáo dục, “4020 à, nhưng anh ta đang quản lý cả một tập đoàn Kinh Thiên rộng lớn, bận rộn là chuyện bình thường thôi, khi anh ta bận rộn như vậy em làm vợ phải biết thông cảm cho chồng mình chứ, đợi đến khi hết bận, anh ta sẽ ở bên em.” Xem ra 4020 gả đi cũng không tệ lắm, Tiền Thiên Dương cũng là người đàn ông hợp nhãn của Tống Khánh Chân, làm sao không yêu nhà yêu vợ được chứ.

“Không có, mỗi ngày anh ấy đều về nhà ăn tối với em.” Chỉ là bọn họ không còn cười nói như trước nữa rồi. “Ăn cơm xong liền vào thư phòng làm việc, em cũng không dám làm phiền anh ấy.” Ngay cả nhìn thẳng vào mắt anh cũng không dám.

“Đúng đúng đúng, đây mới là người vợ tốt!” Tống Khánh Chân gật đầu một cái. “Ngoan, qua một lần này anh ta không vội, em phải làm nũng với anh ta để anh ta ở bên cạnh em, để bù lại khoảng thời gian lạnh nhạt nha.”

“Đừng nói em, sao đột nhiên anh lại trở về nước? Không phải đi còn chưa đến một năm sao? Không quen à?” Cô nhẹ nhàng xoa đầu, hôm nay cô đã gặp được bạn thân nhiều tháng không gặp, cô phải bỏ qua hết những chuyện không vui qua một bên.

“Ai nha, không phải mẹ anh nhớ anh sao, anh sẽ ở Đài Loan ba tháng, sau đó anh còn phải về Paris, anh à. . . . .” Anh che miệng, bộ dáng thẹn thùng nói: “Hi hi. . . . . Anh đã có bạn trai rồi!”

“Thiệt hay giả? !” Nhìn Khánh Khánh hưng phấn gật đầu, cô vui vẻ la hét, “Chúc mừng anh nha, anh ta trông như thế nào? Rất tuấn tú sao?”

“Dĩ nhiên, ánh mắt chọn người của anh rất cao!” Tống Khánh Chân thẹn thùng lại rất kiêu ngạo. “Không có chút nào thua chồng em đâu.”

“Làm gì, làm gì lại nói đến chuyện của em rồi!” Ngải Dĩ Ưu vừa nghe, giống như không được tự nhiên. “Nói một chút về chuyện của hai người đi, làm sao hai người quen biết nhau?”

“Thế nào? Bây giờ quản nghiêm như vậy sao, ngay cả nói một chút về người chồng anh tuấn hoàn mỹ kia cũng không được, hẹp hòi.” Tống Khánh Chân hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui sướng của tình yêu mới, không hề phát hiện ra vẻ mặt khác lạ của cô. “Em cũng biết Paris là một nơi lãng mạn, anh cùng Eric đó, người yêu của anh tên là Eric, có một ngày a. . . . .” Há miệng bắt đầu không ngừng nói về chuyện mình chiếm hữu được người đàn ông Eric kia như thế nào.

Ngải Dĩ Ưu bị Tống Khánh Chân chọc cười không ngừng, nghe sự tích ngọt ngào giữa bọn họ mà động lòng không thôi, trên mặt viết đầy sự cảm động và hâm mộ, hoàn toàn không chú ý tới tròng mắt đen thật sâu đang nhìn cô chăm chú.

Đi vào phòng ăn Tiền Thiên Dương không nghĩ sẽ gặp phải cô vợ nhỏ của anh, càng không nghĩ tới sẽ được nhìn thấy nụ cười vui vẻ đã biến mất từ lâu của Dĩ Ưu.

Anh ngẩn người, bây giờ mới biết mình có rất nhiều khát vọng muốn nhìn thấy cô cười lần nữa.

Nhưng là, một giây kế tiếp hần vốn là không có biểu cảm gì mặt lạnh lại âm Thảm xuống, bởi vì hần thấy nàng cư nhiên dùng Khuynh Mộ ánh mắt nhìn nam nhân khác!

“Tổng giám đốc, anh làm sao vậy?” Đứng bên cạnh anh là cô gái có dáng vẻ yếu điệu xinh đẹp.

“Không có gì.” Tiền Thiên Dương liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh, hít một hơi thật sâu, khiến cảm xúc hỗn loạn hoàn xuống, mặc dù mặt vẫn vô cùng thối.

Anh nhận ra người đàn ông kia, là nhị thiếu gia của nghiệp xe Khai Dương Tống Khánh Chân, nhưng là anh nhớ sau khi Dĩ Ưu gả cho anh, Tống Khánh Chân đã ra nước ngoài, tại sao bây giờ lại ở chỗ này?

Còn đáng chết nắm tay của Dĩ Ưu!

Mà cô cứ nhiên cười đến rức rờ như vậy.

Nhan Như Mị không hiểu người đàn ông trước mắt vì sao cứng đờ. Khuôn mặt lạnh kia khiến người khác không nhìn ra biến hóa dù rất nhỏ, nhưng đối với cô việc đợi Tiền Thiên Dương ba năm, cũng ái mộ anh ba năm, còn từng lui tới mà nói, cũng thấy rất rõ ràng, cô biết anh đang tức giận, nhưng cô không rõ tức giận là vì cái gì. . . . .

Đến khi Nhan Như Mị nhìn theo ánh mắt của anh, mới nhìn liền khiến cô ghen tị với người phụ nữ ngồi gần của sổ sát đất, còn không biết xấu hổ cùng với người đàn ông khác cười cười nói nói đến run rẩy hết cả người .

“Là phu nhân, chúng ta không phải nên đi chào hỏi một tiếng sao, chỉ là. . . . .” Nhan Như Mị cố ý ngừng lại.

“Bây giờ hình như không quá thỏa đáng lắm.”

Cô nhìn thấy người đàn ông kia nhẹ nhàng gạt tóc của Ngải Di Ưu ra phía sau tai, hai người thân mật đến nỗi dễ bị người khác hiểu sai.

“Ngồi xuống đi, cô không phải là dói bụng sao, ăn ít đồ ăn trước đi.” Điều thuốc cũng gần bị cháy đến đỉnh đầu, Tiền Thiên Dương vẫn còn cố giữ vững tinh thần.

Tiền Thiên Dương không ngừng tự nhủ, so đo với người đồng tính luyện ái cái gì!

Dù sao, trước hôn nhân bọn họ vẫn lui tới. . . . . Nhưng cử chỉ không cần thân mật như vậy đâu!

“Có thể không? Không đi chào hỏi hình như không lễ phép, không bằng để em đi qua chào phu nhân một tiếng.” Nói gì? Hừ, đương nhiên là phải nhắc nhở người phụ nữ không biết điều đó, gian tình đã bị phát hiện, cô muốn nhìn xem người vợ bị đá ra khỏi nhà họ Tiền.

“Không cần.” Tiền Thiên Dương ngăn cản Nhan Như Mị muốn đi qua. “Để tôi tự mình đi là được rồi.”

“Nhưng. . . . .” Cô muốn xem người phụ nữ kia lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Tiền Thiên Dương thẳng mặt hồ hững đi thẳng đến bàn của Ngải Di Ưu, mà Nhan Như Mị căn bản không chịu bỏ qua cơ hội này, muốn xem chuyện cười, cũng vội vàng đi theo.

“4020. . . . . Em có nói với chồng em chúng ta gặp mặt ăn cơm không?” Tống Khánh Chân chú ý tới Tiền Thiên Dương.

Hết cách rồi, cho dù có bạn trai thân thiết, ánh mắt dò xét trai đẹp kia vẫn mở rộng, vô cùng chuẩn xác.

“Không có, thế nào?” Ngay cả nói cũng không nói, sao có thể báo cáo hành tung của mình chứ

“Chồng em đang đi về phía chúng ta kia.” Mặc dù trước kia Tiền Thiên Dương thì có danh hiệu công tử mặt lạnh, nhưng hiện tại gương mặt hình như càng lạnh hơn, làm anh không nhận được rung mình một cái.

“Cái gì?” Ngải Di Ưu không cách nào hiểu hết ý, cho đến. . . . .

“Di Ưu.” Âm thanh quen thuộc làm lòng cô tê dại bỗng nhiên vang lên.

“Thiên Dương! Làm sao anh biết ở chỗ này?” Cô kinh ngạc trợn to hai mắt.

Mà Tiền Thiên Dương ở phía sau Nhan Như Mị luống cuống tay chân, trong lòng lập tức rối như tơ vò.

“Tổng tiên sinh, chào cậu.” Tiền Thiên Dương lại thân thiện vươn tay nắm ngoài dự đoán của mọi người.

“A! trùng hợp thật, Tiền tiên sinh chào anh.” Tống Khánh Chân vui mừng giống như lấy được quà từ trên trời rơi xuống, lập tức nhanh chóng nắm lấy, một tay không đủ, còn phải nắm hai tay chết chặt.

“Khánh Khánh!” Chỉ có Ngải Di Ưu mới biết tâm trạng Tống Khánh Chân bây giờ, tựa như, mừng rỡ vì trúng thầu lớn, nhưng cô không mình chồng mình bị người khác ăn đậu hũ.

“Tiền tiên sinh cũng tới nơi này ăn cơm sao?” Cô vừa nói, Tống Khanh Chân mới hồi phục tinh thần bỏ tay của Tiền Thiên Dương ra.

“Đúng vậy, Tổng giám đốc biết tôi nhịn đói không được, cho nên đặc biệt dẫn tôi tới ăn cơm.” Nhan Như Mị thoải mái tự giới thiệu mình, “Phu nhân Xin chào, tôi là cố vấn pháp luật của tập đoàn Kinh Thiên, Nhan Như Mị.”

“Phải, chào cô.” Ngải Dĩ Ưu nhìn cô gái xinh đẹp động lòng người trước mắt, lại nhìn Tiền Thiên Dương anh tuấn, đột nhiên cảm thấy bọn họ đứng chung một chỗ rất. . . . . xứng đôi.

“Oa, tôi không biết Tiền tiên sinh bạn rộng như vậy, còn có thể cẩn thận chăm sóc nhân viên dưới mình nha.” Tống Khánh Chân nói. Đã nói Tiền Thiên Dương là một người đàn ông ngoài lạnh trong nóng mà, anh tin tưởng anh ta nhất định chăm sóc tốt cho 4020.

“Không ngại chúng ta ngồi chung đi.” Anh rất muốn biết, tại sao khi này vợ của anh cười vui vẻ như vậy, vui vẻ như vậy, bọn họ nói chuyện gì?

“Tổng giám đốc?” Nhan Như Mị còn tưởng rằng anh sẽ lạnh lẽo khiển trách người không biết điều, trước mặt mọi người giành vợ của mình về.

“Không phải đói quá cô sẽ đau bụng sao? Chúng ta ngồi xuống trước đã.” Anh biết Tống Khánh Chân không có bản lĩnh cướp vợ anh đi, nhưng anh ta cũng có bản lĩnh chộc cho vợ của người khác vui vẻ cười to, rồi lộ ra ánh mắt khinh bỉ với anh!

“Dạ, em biết rồi, em nghe anh là được rồi phải không.” Nhan Như Mị cố ý ngọt ngào cười một tiếng với Tiền Thiên Dương, một đôi mắt mập mờ nhìn về phía Ngải Dĩ Ưu, lời nói nói ra ai cũng có ý nghĩ khác nhau. “Chỉ cần đừng ép em ăn như trong nhà hàng bữa trước là được rồi.”

Ba người đều nghe, cảm giác không giống nhau.

Gương mặt Ngải Dĩ Ưu trong nháy mắt trầm xuống. Chồng cô thật đúng là thân thiết, chẳng những biết rõ ràng nhân viên bị bệnh bao tử, còn ở cùng phòng. . . . . Ăn cơm?

Cô không muốn nghĩ xấu, nhưng vẫn lo lắng, bọn họ thật sự chỉ đơn giản là ăn cơm thôi sao?

Tống Khánh Chân nghe xong, sắc mặt cũng không khá hơn chút nào. Giác quan thứ sáu nhạy cảm của anh biết được người phụ nữ hồ ly tin kia là cố ý..

Mà nguyên nhân nằm trên người đàn ông mặt lạnh đó, cô gái này khẳng định là thích chồng của 4020!

Tiền Thiên Dương hơi khẽ cau mày, nhưng anh lựa chọn không nói một câu, bởi vì anh rất muốn biết rõ cô vợ nhỏ của anh sẽ có phản ứng gì khi nghe thấy lời nói mập mờ như thế.

Là ghen tị? hay là không quan tâm, không sao cả?

Nhan Như Mị cười một tiếng, anh nói những lời mập mờ không rõ ràng với cô, không khỏi mừng rỡ.

Xem ra anh không quan tâm bị Ngải Dĩ Ưu hiểu lầm, cái này không phải nói rằng giữa bọn họ thật sự không có quyền can thiệp vào sao? Mặc dù anh tức giận khi nhìn thấy cô ở chung với người đàn ông khác, nhưng cũng là đương nhiên, có người đàn ông nào nguyện ý làm rùa rùa chứ!

Cô không quan tâm người tình của anh, dù sao chỉ cần để cho cô có cơ hội, một ngày nào đó, cô nhất định có thể phá bỏ hình ảnh thiên kim đại tiểu thư mềm yếu vô dụng.

“Hai người ăn đi, em với Khánh Khánh ăn no rồi.” Không có cách tiếp tục cùng bọn họ ngồi chung một chỗ, Ngải Dĩ Ưu cầm túi xách lên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại. “Khánh Khánh chúng ta đi thôi, anh không phải là nói còn muốn đi dạo Công Ty Bách Hóa kế bên sao?”

Tiền Thiên Dương nhìn thức ăn còn dư lại một nửa trong đĩa, anh biết căn bản bọn họ chưa ăn xong, chỉ là muốn nhanh chóng rời khỏi đây, là bởi vì anh sao? Hay là bởi vì những lời Như Mị nói?

“Đúng rồi.” Anh muốn nhìn thấy phản ứng của cô. “Buổi tối không cần nấu phần của tôi, tôi phải thảo luận công việc với Như Mị, có lẽ sẽ rất khuya, nếu như em mệt có thể ngủ trước.” Vừa nói xong anh lại cảm thấy không phải mình nữa rồi.

Sao lại buồn cười thế chứ!

Nhưng không tự chủ được muốn nói, muốn nhìn thấy phản ứng của cô.

“Thật sao? Em biết rồi.” Ngải Dĩ Ưu lạnh nhạt đáp lời. “Khánh Khánh, chúng ta đi thôi.” Không quay đầu lại đi về phí cổng nhà hàng.

“4020, chờ anh một chút.” Tống Khánh Chân cầm hóa đơn lên muốn đuổi theo.

“Tổng tiên sinh, để tôi tính tiền cho, hình như Dĩ Ưu không thể đợi được nữa, byebye.” Tiền Thiên Dương dõi theo nàng bóng lưng, dùng sức ngăn chặn ý nghĩ muốn ôm cô vào lòng để giải thích.

“À? Đó, được, cảm ơn anh.” Tống Khánh Chân lập tức đuổi theo.

“Tổng giám đốc, ngoại trừ dự án mua bán đang tiến hành, còn có chuyện gì muốn thảo luận với tôi sao?”

Có chuyện gì có thể khiến bọn họ thảo luận đến tối như vậy? Trừ phi. . . . . Là không liên quan đến công việc.

“Thật xin lỗi, cô ăn một mình đi, buổi chiều tôi sẽ để Tuấn Nam và giám đốc tài vụ thảo luận vấn đề mua bán chi tiết với cô.” Nói vừa xong cũng không đợi phục vụ chọn thức ăn, chân thon dài sải bước đi ra cửa.

“Tổng giám đốc?” Lòng mi dài lập tức đứng lên. “Tổng giám đốc!”

Tiền Thiên Dương ngoảnh mặt làm ngơ, cũng không quay đầu lại rời đi.

“Không phải nói muốn cùng mình thảo luận đến tối sao?” Cô tiếc hận nhìn bóng lưng Tiền Thiên Dương từ ngoài cửa biến mất. “ . . . . . Chẳng lẽ anh ta chỉ đem mình làm đạn khói, để người phụ nữ kia ăn giấm sao?”

Vốn là khuôn mặt trái xoan xinh đẹp trong nháy mắt trở nên xanh mét khó coi.

Căn bản anh rất lo lắng cho người phụ nữ gốc Ngải Dĩ Ưu đó!

“4020!” Tống Khánh Chân bắt được Ngải Dĩ Ưu đang chạy như điên phía trước, thở hổn hển nói “Đừng chạy nữa, qua khỏi Công Ty Bách Hóa.”

“Khánh Khánh. . . . .” Đôi mắt đầy nước mắt của cô cũng không giấu được nỗi uất ức của mình.

“Đừng khóc đừng khóc, nói cho anh biết rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì? Sao lại không giống với lời em nói lúc này.”

Anh ôm cô vào trong ngực an ủi, “Ngay cả anh cũng cảm giác được người phụ nữ kia đang gây hấn với em, mà chồng em lại không giải thích nửa câu!

“Chẳng lẽ anh ta có người phụ nữ khác ở bên ngoài rồi sao? Hơn nữa, chính là cô gái lúc này? !” Tống Khánh Chân kêu to, không muốn tin tưởng chuyện này là sự thật, nếu không anh nhất định sẽ thất vọng đối với cái thế giới này.

Anh Tống Khánh Chân là đàn ông duy nhất được nhận định là tốt nhất, trong đám đàn ông cực phẩm cư nhiên cũng là người tồi tệ nhất? !

Trời ạ, anh làm sao tiếp nhận đáng sợ sự thật như vậy đây.

“Em không biết. . . . . Nhưng sẽ không, trước ngày hôm qua anh ấy đều tan sở đúng giờ.” Cô lắc đầu, không muốn tin tưởng trạng thái thật sự có người phụ nữ bên ngoài.

Hay là vì bọn họ không ân ái, cho nên anh mới đi ra bên ngoài. . . . . Giải quyết?

“4020, hai người thật không có vấn đề gì sao?” Mới vừa nhìn thấy cảnh tượng như vậy căn bản cũng không đúng nha, không giống như là phản ứng của một đôi vợ chồng đang yêu thương nhau.

“Anh ấy nói. . . . . anh ấy nói với em. . . . .” Ngải Dĩ Ưu khó chịu nói. “Anh ấy không tin tình yêu, cho nên anh ấy không có cách làm một đôi vợ chồng thật sự với em. . . . .” Yên lặng chảy nước mắt, nói ra sự thật uất ức khiến cô đau lòng. “Em cảm thấy đối với anh ấy, em chỉ là một công cụ hợp pháp dễ dàng cho anh ấy giải quyết nhu cầu sinh lý thôi, ngay cả sinh con cũng phải qua sự đồng ý của anh ấy. . . . .” Cô khó chịu đứng ở bên đường, rốt cuộc khóc thành tiếng.

Đây là lần đầu tiên cô vì hôn nhân mà khóc rống lên, lần đầu tiên khóc ra uất ức của cô.

“Cái gì? !” Tống Khánh Chân không thể tin được những gì lỗ tai mình nghe được. “Tiền Thiên Dương cái người Đại Biến Thái đó! Lại không tin tình yêu? Tình yêu là thứ tuyệt vời nhất trên đời này, anh ta bị bệnh à! Vậy ban đầu anh ta cưới em làm gì, cưới người vợ hiền và thuần khiết như em phải yêu thương thật nhiều, chứ không phải dùng phương thức ác liệt như thế mà đối đãi với em! Muốn giải quyết nhu cầu sinh lý? Bản thân anh ta không phải còn có thập cô nương sao? !”

Anh giận đến nổi trận lôi đình, ngay cả tiếng Pháp thô tục mới vừa học nói rất chuẩn.

“Anh. . . . . Mới vừa nói. . . . . là tiếng nước nào thế?” Ngải Dĩ Ưu thút thít hỏi, thật không phải là cô không đủ đau lòng, mà là tiếng chửi lớn của Khánh Khánh cô không thể không nghe, mới không nhận được lòng hiếu kỳ.

“Tiếng chửi tục của nước Pháp ấy!” Lườm cô một cái, không thể tin được cô còn có ý định quở lời nói khi gió của anh là tiếng nước nào. “Như vậy không được, chúng ta đi tìm Tiền Thiên Dương lý luận đi.”

“Không được!” Cô chột ngắc đầu, lớn tiếng cự tuyệt.

“Tại sao không được?” Anh nhất định phải thay 4020 đòi lại công đạo.

“Em không thể ly hôn.” Cha mẹ cô sẽ rất đau lòng!

Huống chi, cô không muốn khỏi anh chút nào!

“Anh nào có muốn em ly hôn đâu.” Đó là cách sau cùng sau cùng, được không!

“Nhưng bọn em đi theo con đường này, nếu có thể đạt được thỏa thuận, không phải là ly hôn rồi sao?” Cô bắt đầu dĩ nhiên anh.

Cùng với một người không tin tình yêu tranh luận về tình yêu có tác dụng gì?

“Vậy là em muốn nhẫn nhịn sao, em thật sự có thể tiếp nhận được hôn nhân không có hạnh phúc này à?”

“Khánh Khánh.” Cô giống như đang cười nhạo chính mình.

“Làm gì?” Về mặt Tống Khánh Chân phiền não không kiên nhẫn. Anh đối với cái thế giới này thật sự tuyệt vọng rồi.

“Anh quên rồi sao? Chúng ta quen biết nhau như thế nào?”

“Làm sao quên! Xem mắt đó, em nói chuyện đó làm gì vậy 4020!” Đầu tiên anh tức giận thu hồi miệng lại, lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó.

“Đúng vậy, em sớm đã từ bỏ tình yêu rồi không phải sao?” Về mặt vốn ngây thơ của Ngải Dĩ Ưu không còn nữa thấy, hiện tại trên mặt của cô chỉ có sầu bi cùng với buồn bã vì không chiếm được tình yêu của chồng mình.

“Không sai, ban đầu em đúng là bỏ việc tìm kiếm tình yêu thật sự mới gả cho Tiền Thiên Dương, nhưng em không phải nói ngay cả đứa bé anh ta cũng không muốn cho em sao?” Coi như bỏ qua tình yêu nam nữ, vậy tình cảm mẹ con thì sao, cô cứ muốn từ bỏ sao?

“Trên thực tế, bọn em cũng là bởi vì chuyện đứa nhỏ mới có tình hình như bây giờ.” Cô rất nhớ những ngày vui vẻ trước đây của họ. “Nếu như khi đó em không nói ra chuyện đứa nhỏ, nói không chừng bây giờ Khánh Khánh sẽ nhìn hôn nhân mỹ mãn của em rồi.”

“Chó má, đây chẳng qua là giả!”

“Hôn nhân của em vốn là giả, nhưng những ngày em chung sống anh ấy thật sự rất vui.”

Những ngày đó ở bên nhau làm cô tưởng rằng. . . . . tưởng rằng anh đối với cô là có tình cảm thật sự.

Giống như cô đối với anh cũng có tình cảm. . . . .

“Hiện tại anh bắt đầu hoài nghi ban đầu ba em ép buộc em xem mắt rốt cuộc là vì muốn tốt cho em, hay là muốn sắp đặt em.”

“Ít ra có thể bảo đảm tương lai của em sẽ không bị mất cả người cả của.” Cô không trách cha mẹ, cô biết bọn họ rất thương cô, sợ cô bị tổn thương, mới nghĩ ra cách này.

“Ai nói, Ngải thị tương lai cũng nhất định sẽ là của anh ta chứ!” Như vậy không phải cả người cả của mất hết sao, ừ cả người cả của mất hết?

Đột nhiên Tống Khánh Chân nghĩ đến cái gì đó, lại nhìn về mặt chán nản của cô.

“4020, em yêu anh ta đúng không?” Anh thận trọng hỏi.

Ngải Dĩ Ưu cắn môi dưới không trả lời anh, cuối cùng chỉ là dâng lên một nụ cười lúm đồng tiền thê lương thay cho câu trả lời.

CHƯƠNG 8:

Thật không biết ông trời đang giúp cô, hay là đang trêu chọc cô?

Giờ phút này Ngải Dĩ Ưu đang ngồi ở trên bồn cầu không biết làm sao nhìn que thử thai trên tay.

Cô mang thai!

Tại sao ngay lúc mấu chốt này, cô cứ nhiên lại mang thai!

Cô phải làm sao? Người đàn ông nói không cần tình yêu cũng không muốn có con?

Không! Nói không chừng anh sẽ bắt cô phá bỏ đứa bé này!

Nhưng cô có thể lừa gạt bao lâu? Một ngày nào đó bụng to lên cũng sẽ bị anh phát hiện .

Hiện tại, rốt cuộc cô nên làm cái gì?

Cô không biết làm sao chính là đi đến phòng khách, do dự một chút lại cầm điện thoại di động lên.

“Khánh Khánh, hôm nay chúng ta đừng đi xem phim, đi với em đến một chỗ có được hay không?”

Tống Khánh Chân trở lại gần một tháng, hầu như ngày ngày bọn họ cũng dính chung một chỗ, thậm chí dần dần giảm bớt số lần về nhà làm bữa tối, không hề ngoan ngoãn chờ chồng mình về nhà ăn cơm.

Anh rất nhanh đồng ý với cô, hai người cùng đến quán của Liễu Hạnh Quyên.

Nhưng tâm trạng của Ngải Dĩ Ưu vẫn hoảng loạn như cũ, đầu óc hoàn toàn không an tĩnh được, ùng ùng vang lên.

“Xin chào, thì ra đây là Khánh Khánh mà Dĩ Ưu thường nhắc tới sao, nhưng cậu không phải ở Paris sao?” Liễu Hạnh Quyên tươi cười rạng rỡ chào hỏi bọn họ.

Sau khi Dĩ Ưu nghỉ việc, vừa bắt đầu ngày ngày chạy tới chạy lui trong quán, mục đích là vì học nấu ăn, nhưng gần đây số lần Dĩ Ưu tới ít đi rất nhiều.

Chỉ là cô không có chút nào khổ sở, bởi vì biểu hiện tình cảm của Dĩ Ưu và khối băng lớn càng ngày càng tốt rồi, tốt đến nỗi không rãnh đến quán thăm cô.

Mặc dù lần trước bọn họ xảy ra chút vấn đề, hại chồng cô bị khối băng lớn nhốt ở công ty hai tuần lễ, chỉ là hình như tốt đẹp lại rất nhanh, cái này rất bình thường, dù sao trên đời này có đôi vợ chồng nào không cãi nhau chứ.

“Chào chị chào chị, Đúng vậy, em về hồi ba tuần trước, chắc hẳn chị chính là bà chủ đứng cầm đáng yêu nhất phải không, lại dám khiến 4020 làm việc trong quán, chị thật là dũng cảm nha!” Tống Khánh Chân căn bản không biết Ngải Dĩ Ưu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cho là hôm nay chỉ là dẫn anh tới để biết bạn mới. “4020 tổng cộng đã làm vỡ bao nhiêu ly vậy?”

“Đó thật đúng là đêm cũng đếm không xuể rồi, em nói có đúng hay không, Dĩ Ưu?”

Liễu Hạnh Quyên nói đùa dời chủ đề sang người cô, lại phát hiện một chút âm thanh kháng nghị cũng không có, hai người mới giật mình khuôn mặt hoảng thần của cô có cái gì đó không đúng lắm.

“Dĩ Ưu, em tức giận à? Chị chỉ đùa chút thôi.”

“4020, hôm nay em là lạ sao đó, sao vậy?”

“Em. . . . .” Cô không biết nói gì.

“Làm sao? Người kia lại khi dễ em?” Tống Khánh Chân khinh thường phải kêu tên tuổi của Tiền Thiên Dương.

“Người nào? Khối bằng lớn sao?” Liễu Hạnh Quyên có chút kinh ngạc, bọn họ không phải là hòa rồi sao? Gần đây Dĩ Ưu cũng không tới quán, cho nên cô nghĩ bọn họ đã không sao.

“Không phải, cái đó. . . . . Là em, em mang thai.” Ngải Dĩ Ưu ngẩng đầu lên, mặt không biết là lo lắng hay là hốt hoảng nhìn hai người bọn họ. “Chẳng qua em chưa đi bệnh viện xác nhận, là em tự mình thử.”

“Cái gì?” Tống Khánh Chân không thể tin được cô lại xui xẻo như vậy, cứ nhiên thời điểm máu chốt xảy ra chuyện như vậy.

“Trời ạ!” Liễu Hạnh Quyên không biết chuyện lại vui vẻ kêu to, “Chúc mừng em nha Dĩ Ưu, rốt cuộc em cũng chinh phục được khối bằng lớn rồi.”

“Có cái gì tốt để chúc mừng!” Tống Khánh Chân chất vấn Ngải Dĩ Ưu, “Không phải em nói là không muốn có con nít sao? Làm sao lại mang thai !”

“Cậu làm sao vậy hả, có con nít là vui chuyện, dù sao cậu cũng là bạn tốt của Dĩ Ưu mà.” Liễu Hạnh Quyên nghe giọng điệu anh không tốt, nhướn mặt không vui nhắc đi nhắc lại.

“Có con nít là chuyện vui không sai, nhưng xảy ra trên người 4020 thì không phải là chuyện vui mà là chuyện xấu.” Mặt anh bất đắc dĩ nhìn Dĩ Ưu. “Sao đột nhiên lại như vậy? Chẳng lẽ người kia thay đổi chủ ý?”

“Rốt cuộc thế nào?” Liễu Hạnh Quyên phát hiện vẻ mặt hai người cũng sầm uân thăm vù, không có một chút vui vẻ, làm cô bắt đầu hoài nghi có phải cô không biết chuyện xảy ra không?

“Thiên Dương không có thay đổi chủ ý, đứa bé này không cần thận mà có.” Ngải Dĩ Ưu cúi đầu. Thật chẳng lẽ giống như Khánh Khánh nói, cô mang thai là chuyện xấu?

“Bây giờ ý hai người là khối bằng lớn không muốn Dĩ Ưu mang thai, nhưng Dĩ Ưu lại mang thai, là ý này sao?” Liễu Hạnh Quyên trừng lớn mắt hỏi.

“Đúng, chính là cái ý này, cho nên chị nghĩ đối với 4020 mà nói là vui chuyện sao?” Tống Khánh Chân dùng sức gật đầu.

“Trời ạ, Đại Quái Vật không có máu không có lệ, không nhân tính!” Trong lòng một cây đuốc bỗng chốc dâng lên, Liễu Hạnh Quyên kêu to.

Thật may bây giờ là thời gian chuẩn bị trước khi mở quán, trong tiệm không có khách, chỉ có đầu bếp và mấy người phục vụ.

“Bây giờ rốt cuộc chị cũng hiểu rõ rồi.” Nghĩ thầm, rốt cuộc có người có cùng ý nghĩ với anh. “Anh ta căn bản không phải người, là biến thái, là ma quỷ!”

“Đã bao lâu rồi?” Liễu Hạnh Quyên lo lắng hỏi, cô biết Dĩ Ưu tuyệt đối không thể không cần đứa bé này, ở bên cạnh nhìn Dĩ Ưu cố gắng lâu như vậy, làm sao không biết Dĩ Ưu yêu người đàn ông khốn kiếp đó được, cô sẽ không bóp chết đứa bé.

“Em cũng không biết, chỉ là gần đây em ăn không ngon miệng, sáng sớm dậy hoặc là lúc nấu ăn cũng sẽ muốn ói, thời kỳ sinh lý cũng chậm gần một tháng, em mới đi mua que thử thai. . . . .” Xem như cô không thông minh, cô cũng biết mang thai sẽ có triệu chứng gì, TV đều có nói.

“Cô nàng này từ khi nào mà nhớ thời kỳ sinh lý vậy?” Mặt Tống Khánh Chân kinh ngạc nhìn cô.

Lúc bọn họ đi chơi cô cũng từng trải qua, nếu không phải là anh giúp cô khắc phục hậu quả đi mua đồ dùng vệ sinh và quần áo mới, còn có thể đi ra ngoài gặp người ta sao?

“Bởi vì sau khi kết hôn em cũng có chút xấu hổ. . . . .” Cô nhớ tân hôn không bao lâu, có một lần buổi sáng tỉnh dậy, Thiên Dương bị cô dọa đến sợ gần chết, còn có một lần Thiên Dương tắm xong, đang muốn cởi y phục của cô thì lại phát hiện trong đùi cô có màu hồng điểm điểm. . . . .

“Ôi trời ơi!!, đừng nói với anh người kia cũng bị em hù dọa nha?” Tống Khánh Chân không thể tin được nhìn cô chằm chằm, 4020 còn là phụ nữ sao?

“Có mấy lần á.” Qua mấy lần, cô đã ngoan ngoãn bắt đầu nhớ thời kỳ sinh lý của mình rồi.

“Tốt lắm tốt lắm, những thứ này đều không quan trọng!” Liễu Hạnh Quyên hoàn toàn không dám tưởng tượng sau khi một người đàn ông đột nhiên phát hiện nửa người dưới của vợ mình đều là máu, chắc bị dọa đến ngây người thôi, không cần nghĩ! “Dĩ Ưu, em định làm thế nào?”

“Em muốn sinh nó ra.” Ngải Dĩ Ưu ngập ngừng nói xong, bởi vì cô rất sợ không có ai ủng hộ cô.

“Đó là đương nhiên!” Tống Khánh Chân lại hùng hổ, thật giống như đứa bé là của anh.

“Nhất định phải sinh rồi!” Liễu Hạnh Quyên đã mang thai làm sao có thể không ủng hộ cô.

“Em thật sự có thể sinh?” Lòng cô thấp thỏm lo lắng rồi cuộc cũng bình tĩnh.

“Đây là con của em mà, coi như khối băng lớn anh ta thật sự không cần, em cũng có quyền lợi giữ lại đứa bé nha.” Chỉ là. . . . .

“Chị không hiểu, tình cảm của hai người không phải bồi dưỡng rất thuận lợi sao? Tại sao anh ta không cần đứa bé?”

“Bởi vì anh ta không biết yêu là gì!” Mặt Tống Khánh Chân đầy khinh thường.

Sớm biết, lúc trước anh nên giúp 4020 đào hôn hoặc là cho anh cưới cô, ít nhất cô sẽ không khổ sở như vậy, có con cũng run như cây sậy như vậy.

“Chị biết.” Liễu Hạnh Quyên than thở, thì ra vẫn là vấn đề cũ. “Nhưng Dĩ Ưu, chị nhớ em đã nói không muốn ly dị, như vậy chuyện đứa nhỏ em nhất định phải cho anh ta biết, bởi vì anh ta là cha của đứa bé mà.”

“Tôi không đồng ý, ngộ nhỡ anh ta quyết định bóp chết sinh mệnh nhỏ bé này rồi sao, 4020 nhất định sẽ bị thương tổn nghiêm trọng.”

Trong lòng cô đương nhiên biết rõ có thể sẽ có chuyện như vậy xảy ra, nhưng cha của đứa bé cũng có quyền biết sự tồn tại của tiểu bảo bảo, huống chi bọn họ còn là vợ chồng.

“Dĩ Ưu, chính em quyết định đi.” Cuối cùng Liễu Hạnh Quyên nói.

“Những lời hai người nói em đều biết, nhưng bây giờ em không biết làm sao mới hỏi hai người, chẳng lẽ không có cách thứ ba sao?” Ngải Dĩ Ưu mong đợi nhìn bọn họ, hy vọng bọn họ có thể nghĩ ra cách có thể khiến cô có con, cũng có thể có. . . . . hôn nhân.

Liễu Hạnh Quyên và Tống Khánh Chân nhìn nhau, không khỏi đau lòng vì cô.

Cô thật yêu Tiền Thiên Dương đến thăm rồi !

Tống Khánh Chân đi cùng Ngải Dĩ Ưu đến bệnh viện phụ sản, xác nhận sự thật và chu kỳ mang thai.

“4020 em ly hôn đi, anh sẽ chịu trách nhiệm với đứa bé trong bụng em.”

Cầm hình siêu âm, nhìn hình ảnh nho nhỏ trong đó, Ngải Dĩ Ưu căn bản không có ý định nghe anh nói.

Năm tuần . . . . . Đúng là ngày anh không kiểm chế nổi mà có! Cô nghĩ thăm .

“4020! Em nghe không?” Tống Khánh Chân đem hình rút đi, âm điệu không tự chủ càng ngày càng lớn.

“Anh biết em nhất định không bỏ được đứa bé, nếu sợ bị Tiền Thiên Dương khôn kiếp biết, mà bóp chết cái này sinh mệnh nhỏ bé này, không bằng ly hôn đi, dù sao đứa bé anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm đấy!” Tin tưởng người yêu Eric sẽ ủng hộ anh, đến lúc đó đứa bé sẽ có ba, còn có cả hai đấy.

Đứa bé? Khốn kiếp? Chịu trách nhiệm? !

Nhan Như Mị nghe được, mặt đầy kinh ngạc.

Trên tay cô cầm đơn thuốc đang chuẩn bị lấy thuốc thì đột nhiên thấy Ngải Dĩ Ưu cùng với người đàn ông lần trước từ phòng khám bệnh khoa phụ sản đang đi ra, không khỏi tò mò đuổi theo, không ngờ thật vẫn bị cô nghe được sự thật không thể tưởng tượng nổi lại.

Ngải Dĩ Ưu mang thai con của người khác! Mà bọn họ lại còn khiếm nhã ở trước công chúng, nói thẳng “khốn kiếp” Tiền Thiên Dương bị cấm sừng!

Người đàn ông kia càng buồn cười hơn, còn nói anh ta sẽ chịu trách nhiệm?

Hừ! Chờ Tiền Thiên Dương kiện bọn họ thông dâm xong, cô muốn xem người đàn ông kia làm sao chịu trách nhiệm với cái thai trong bụng Ngải Dĩ Ưu.

Cô không thể chờ lấy thuốc nữa rồi, xoay người đi về phía bãi đậu xe, cô phải nhanh lên một chút về công ty báo với Tiền Thiên Dương tin tốt. . . . . đó, không, là tin xấu.

“Anh nhỏ tiếng một chút..., người khác sẽ hiểu lầm.” Ngải Dĩ Ưu nhìn chung quanh, xin lỗi bước nhanh đi về phía trước. “Bảo bối của em có nhiều người ba thể làm gì, quá náo nhiệt rồi?”

“Ba? 4020 em chắc chắn phải nói cho người kia biết sao? Em không phải sợ anh ta không cần đứa bé này sao?” Tống Khánh Chân cũng không coi trọng.

“Thiên Dương đã từng nói đứa bé là nhất định sẽ có, nhưng không phải bây giờ, cho nên anh ấy vẫn sử dụng biện pháp ngừa thai. ” Lấy hình của cô trở về, vui vẻ vuốt nho nhỏ một chút. “Nhưng em mang thai, có lẽ nên đợi tới lúc đó thôi.”

Vốn là lo lắng, sợ hãi nhưng cũng bởi vì tấm hình này mà thay đổi hẳn, thậm chí cô bắt đầu mong đợi sau khi Thiên Dương nghe được sẽ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như thế nào.

Anh không cần tình yêu, nhưng không có nghĩa anh là người vô tình, trước kia anh đối với cô như thế nào, cô đều cảm nhận được.

Bây giờ anh không cần đứa bé, nhưng không có nghĩa là anh mãi mãi không cần đứa bé.

Cô biết khi nói cho anh biết thì anh nhất định sẽ không vui vẻ, nhưng cô đồng ý chờ anh, chờ anh tiếp nhận đứa bé.

Nhìn hình trên tay, cô tình nguyện tin tưởng nó có thể thay đổi tất cả, cũng có thể thay đổi anh.

Bởi vì nó khiến cô thay đổi, khiến cô không hề lo sợ nữa!

Tiền Thiên Dương nhìn cảnh tượng dưới lầu, người đi đường dường như rất vất vả, mà đáy lòng của anh cũng giống như bị từng con kiến leo lên xao động khó chịu.

Mà chủ nhân của tất cả đều là Ngải Dĩ Ưu.

Kể từ khi Tống Khánh Chân về Đài Loan, liền ngày ngày bá chiếm vợ của anh, lúc đầu cô còn về nhà làm cơm tối, nhưng dần dần, cô cư nhiên bắt đầu muốn anh tự mình giải quyết bữa tối.

Bởi vì cô muốn cùng tên kia đi xem phim, đi xem kịch, đi xem triển lãm tranh, cô cứ như vậy đi đông đi tây, cũng không nguyện ý về nhà chăm sóc anh!

Anh vô cùng mất hứng, nhưng ít ra ông trời cũng khiến cô từ từ khôi phục nụ cười y hệt ánh mặt trời, cho nên anh lựa chọn lặng yên không lên tiếng, dù sao Tống Khánh Chân là một hạng người có lòng dạ gì mọi người đều biết rõ.

Anh không lo lắng, ghen ghét cũng không phải!

Anh không lo lắng sẽ bị cấm sừng, chỉ hi vọng là cô cũng có thể dùng nụ cười ấm áp cười với anh!!

Cho nên anh không có chút nào ghen ghét tuyệt đối không phải là. . . . .

“Đợi chút, cô đừng xông vào. . . . .”

“Tổng giám đốc!” Nhan Như Mị không để ý đến sự ngăn cản của Lâm Tuấn Nam, cố ý muốn vào phòng làm việc.

“Nhan luật sư, cô như vậy không được đâu, Tổng giám đốc tôi không ngăn được. . . . .” Lâm Tuấn Nam lo lắng nhìn chằm chằm Tổng giám đốc, chờ anh trách cứ.

“Có chuyện lớn hơn, cũng không cần làm khó Tuấn Nam như vậy.” Khó có được anh không có tức giận, chỉ nhàn nhạt nhìn trợ lý một cái.

Lâm Tuấn Nam như trút được gánh nặng rời khỏi phòng làm việc.

“Thật xin lỗi, em biết rõ em rất lỗ mãng, nhưng có một việc em nhất định phải nói cho anh biết.” Nếu là bình thường, cô không dám làm ra chuyện không có quy củ như vậy, nhưng lần này là chuyện liên quan đến hạnh phúc của cô.

Nếu không có người phụ nữ Ngải Dĩ Ưu ngu xuẩn đó xuất hiện, vị trí bạn gái này đã là của cô rồi, có hi vọng trở thành phu nhân Tổng giám đốc tập đoàn Kinh Thiên.

“Gấp đến nỗi ngay cả chờ một chút cũng không được?” Lâm Tuấn Nam cho là cơn thịnh nộ sẽ tập trung ở trên người của Nhan Như Mị.

“Thiên Dương. . . . .” Có thể dừng dùng ánh mắt lạnh lẽo như vậy nhìn cô không. . . . .?

“Nhan luật sư, lúc trước tôi đã nói cái gì?” Gương mặt lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm nhìn chằm chằm cô.

Sau khi chia tay, bọn họ có quan hệ ông chủ - nhân viên, nếu cô vượt quá giới hạn, anh sẽ lập tức đuổi việc cô.

“Thật xin lỗi, nhưng em thật sự có chuyện rất quan trọng nhất định phải nói cho anh biết.” Nhan Như Mị cắn răng, đôi tay nắm quyền.

Đều là người phụ nữ kia làm hại!

Nhưng cô cũng là bạn gái ở bên cạnh Tiền Thiên Dương lâu nhất!

“Từ khi vào đến bây giờ, tôi có ngăn cản cô sao?” Ý là cô vẫn chưa nói chuyện quan trọng mà cô muốn nói.

“Hôm nay em đi khám bệnh.” Cô mang theo ánh mắt đau thương thật sâu ngắm nhìn anh.

Xem như trước kia khi bọn họ đi chung với nhau, cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng trên mặt anh, nhưng cũng không lạnh lẽo giống như bây giờ, bây giờ anh khiến cô cảm thấy bị tổn thương rất nặng.

Tiền Thiên Dương lạnh nhạt nhìn cô.

“Bác sĩ nói là loét dạ dày.” Tại sao anh không thể tỏ ra quan tâm một chút vậy!

Anh đi trở về chỗ ngồi xuống, bắt đầu nhìn công văn đặt trước mắt.

Đối với cô, anh đã rất hòa thuận rồi.

Ít nhất khi cô xông vào đã không cho Tuấn Nam gọi bảo vệ đưa cô ra ngoài là nể mặt cô lắm rồi.

“Em biết rõ anh không muốn nghe chuyện của em, nhưng ở bệnh viện em đã thấy phu nhân.” Khi cô muốn ra hai chữ phu nhân, động tác trên tay cầm bút của anh dừng lại.

Cho đến khi anh ngẩng đầu nhìn cô, cô mới nói tiếp, cô muốn nhìn thử xem người đàn ông trước mặt sau khi biết mình bị vợ cấm sừng sẽ có bộ dạng tức giận thế nào.

“Cô ấy ở cùng với người đàn ông lúc trước đuổi theo cô ấy ra khỏi nhà hàng, còn từ khoa phụ sản bước ra nữa.” Nhan Như Mị nhìn chằm chằm người đàn ông cô yêu ba năm trước mắt. “Người đàn ông đó còn nói sẽ chịu trách nhiệm với đứa bé trong bụng, còn nói không được cho anh biết, muốn cô ấy ly dị với tên khốn kiếp như anh nhanh một chút!”

Cô vui vẻ! cô mãn nguyện!

Cô nhìn thấy vẻ mặt không cảm xúc trong nháy mắt xám sẫm đông, bàn tay nắm cây bút nổi lên gân xanh, giống như muốn đem bút máy đắt giá mấy trăm ngàn bẻ gãy.

Anh là người đàn ông không ai bì nổi, bị người khác phát hiện vợ mình vụng trộm, bây giờ trong lòng anh nhất định tức giận tức giận đến muốn giết người!

Nếu cô không chiếm được hạnh phúc, Ngải Dĩ Ưu người phụ nữ không biết xấu hổ cũng đừng mơ tưởng có được, nếu cô không chiếm được tình yêu của Tiền Thiên Dương, cô ta cũng đừng mơ tưởng cuộc sống hôn nhân của cô ta sẽ sung sướng.

Tiền Thiên Dương ần nhẩn muốn bùng nổ lửa giận, ánh mắt anh hung hăng trừng mắt nhìn gương mặt hằm hè xấu xí của người phụ nữ trước mắt.

Anh không tin Ngải Dĩ Ưu sẽ mang thai, bởi vì anh đều dùng những biện pháp bảo vệ, càng không tin Tổng Khánh Chân người đồng tính luyến ái này có cách khiến Dĩ Ưu mang thai!

“Tuấn Nam.” Tiền Thiên Dương cắn răng nghiêng lợi gọi người đi vào.

“Dạ, ông chủ.” Trời ạ, tại sao sắc mặt ông chủ khó coi như vậy?

Bốn năm qua, anh chưa có nhìn thấy ông chủ tức giận như vậy, ngay cả anh mới vừa nhậm chức, ngay cả khi đám phóng viên day dưa bao quanh cửa chính công ty cũng không thấy ông chủ giận dữ như vậy!

“Nhan luật sư từ giờ trở đi không còn là luật sư đại diện của tập đoàn Kinh Thiên nữa.” Anh đuổi cô ra ngoài hết như đuổi một con chó.

“Tiền Thiên Dương!” Nhan Như Mị kêu to, “Làm sao anh có thể đối xử với tôi như thế?”

“Tuấn Nam.” Anh cúi đầu tiếp tục xem công văn, nhưng căn bản không có cách nào bình tĩnh.

“Nhan luật sư, xin theo tôi rời khỏi đây.” Cô ta làm chuyện tốt gì, chộc cho ông chủ nổi giận, đem cô đi xào?

“Là vợ anh đi ngoại tình, còn mang thai con của người khác, chuyện liên quan gì tới tôi! Anh lại đuổi tôi đi?” Vốn là gương mặt xinh đẹp thoáng chốc trở nên dữ tợn khó coi.

Trời ạ, Nhan luật sư là ở đó nói hươu nói vượn cái gì vậy! Lâm Tuấn Nam nghe được trong lòng run sợ.

“Có bản lãnh đi tìm công chúa Ngải thị ngu ngốc kia mà tính sổ, đuổi việc tôi làm gì!”

“Cô câm miệng cho tôi!” Anh vỗ bàn đứng lên rống giận, “Tôi không cho phép cô nói Dĩ Ưu là ngu ngốc!”

Nhan Như Mị cùng Lâm Tuấn Nam hai người cũng sợ choáng váng, Tổng giám đốc tập đoàn Kinh Thiên từ trước tới nay chưa có nổi giận như vậy lại lớn tiếng rống người, người ta gọi Tiền Thiên Dương là công tử mặt lạnh.

“Gọi cảnh vệ!” Hai tay anh nắm chặt, thân thể bởi vì tức giận mà khẽ run, chỉ sợ mình không nhịn được xông lên trước thưởng cô mấy bàn tay!

“Vâng” Lâm Tuấn Nam bước nhanh lên trước, cầm điện thoại lên gọi cảnh vệ.

“Tiền Thiên Dương, Nhan Như Mị tôi không sợ anh, tôi có thể kiện anh ác ý đuổi việc.” Dù sao cô cũng là một luật sư mà!

“Nhan luật sư, cô nên đi đi.” Anh bị hù chết rồi, chưa từng nghĩ người phụ nữ này lại còn dám uy hiếp ông chủ, cô thật không sợ bị chặt đứt đường lui sao?

“Tôi cũng có thể kiện cô ác ý phỉ báng danh dự của vợ con tôi.” Tiền Thiên Dương hơi híp mắt, bộ dáng kia giống như con cọp dọa người tức giận dùng dùng.

“Hừ! Phỉ báng?” Nhan Như Mị cười to, đây là chuyện tức cười nhất cô từng nghe. “Thật buồn cười, tôi tận mắt thấy cô ta từ khoa phụ sản đi ra còn cùng người đàn ông kia anh anh em em, anh muốn kiện tôi phỉ báng? Đi bệnh viện xác nhận trước đi rồi hãy nói, rồi hãy về xem ai nên kiện ai đi!” Cô không ngốc, chẳng lẽ sẽ đi đánh trận đấu không nắm chắc sao? “Vậy trừ phi anh chịu nhận nón xanh đội lên đầu nha.”

“Nhan luật sư!” Thấy cảnh vệ xông lên, Lâm Tuấn Nam kêu to, “Nhanh, mau đưa cô ta ra ngoài! Mau.”

“Buông tôi ra, tự tôi sẽ đi!” Cô gạt tay cánh vệ ra. “Anh chờ thư thừa kiện của tôi đi.”

Ngẩng đầu ưỡn ngực ngang nhiên đi ra.

“Ông chủ?” Mới vừa Nhan luật sư nói ông chủ sẽ tin sao? Lâm Tuấn Nam không dám hỏi, nhưng. . . . .
Phu nhân thật sẽ làm ra loại chuyện đó sao?

“Cậu đi bệnh viện một chuyến, xác nhận hôm nay Ngải Dĩ Ưu có đi khoa phụ sản hay không . . . .” Mất đi tỉnh táo, vẻ mặt anh bất đắc dĩ và sợ hãi.

Trước mặt của anh không có gương, nhưng ánh mắt của Lâm Tuấn Nam rõ ràng tỏa ra.

Dáng vẻ của ông chủ, nhìn anh ở trong mắt, kinh ở trong lòng.

Ngải Dĩ Ưu vẫn quyết định phải nói cho Tiền Thiên Dương nghe chuyện cô mang thai, chỉ cần anh không nói không cần đứa bé này, như vậy cô sẽ có cơ hội giữ lại đứa con của bọn họ.

Cô vừa nghĩ vừa ở nhà chờ anh tan việc.

Đã bao lâu? Bọn họ không ăn cơm chung rồi hả ?

Cô rất nhớ hơn một tháng trước bọn họ còn vui vẻ với nhau, khi đó bọn họ giống như vợ chồng son hạnh phúc bình thường , cùng nhau ăn cơm tối nói chuyện phiếm, cùng nhau vui ở ghế sa lon xem phim.

Thấy buồn cười, cô liền không để ý hình tượng mà cười to, mà anh luôn mỉm cười nhàn nhạt, chỉ biết dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

Thấy sợ, cô sẽ kéo cánh tay của anh che mắt lại, ngược lại anh vẫn say sưa ngon lành, hại cô thật ghen tỵ.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, trong lòng có chút lo lắng, hôm nay anh có về nhà đúng giờ không?

Những ngày này, cô đều bị Khánh Khánh kéo chạy khắp nơi, thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại muốn Tuấn Nam chuyển lời với anh, ngày đó cô không về nhà nấu cơm, muốn anh ăn no hãy trở về nhà.

Cô biết là Khánh Khánh cố ý, mà cô cũng rất muốn biết Thiên Dương có bởi vì như vậy mà ghen tức hay không? Cho nên cứ như vậy mà hồ đồ theo Khánh Khánh.

Nhưng anh lại không nói câu nào.

Giống như là “Không cho phép đi” hoặc là “Em là vợ của anh, sao có thể cùng người đàn ông khác đi khắp nơi” Hay là giống như “Ngoan ngoãn về nhà nấu cơm chờ anh về ăn.” đều chưa từng có.

Anh cứ như vậy mà để mặc cô và Khánh Khánh đi với nhau, cũng không có bất kì phản ứng nào!

Cô nghe tiếng mở khóa!

Ngải Dĩ Ưu đứng lên, chuẩn bị nghênh đón chồng của cô.

“Anh về rồi.”

“.....” Tiền Thiên Dương vẻ mặt phức tạp nhìn cô, tiện tay đem cặp công văn nhét trên ghế sofa, không nói một câu ngồi xuống bên cạnh.

“Hôm nay anh có mệt lắm không?” Nhìn sắc mặt anh không tốt lắm, Ngải Dĩ Ưu lo lắng lại đau lòng hỏi han: “Nếu không đi tắm trước đi, sau đó hãy ăn cơm, tắm xong sẽ thoải mái một chút.”

Sắc mặt anh dĩ nhiên không tốt, nghe những lời Tuấn Nam nói anh thật sự muốn điên lên rồi.

“Sao em lại muốn nói chuyện với tôi, không phải mấy hôm trước luôn tránh mặt tôi sao?”

“Cái đó, em có chuyện muốn nói với anh.” Vẻ mặt cô lúng túng, bởi vì cô đúng là trốn anh thật, bây giờ bị anh vạch trần cũng rất ngượng ngùng.

Nhưng trong mắt Tiền Thiên Dương chính là cô có tật giật mình.

“Em muốn nói cái gì?” Thật ra thì anh cũng không biết rốt cuộc mình muốn nghe cô nói gì?

Nói cô xin lỗi anh, xin anh thả cô đi để cho cô cùng với Tống Khánh Chân đó ở một chỗ? Hay là muốn nghe cô nói, cô đang mang thai đứa con của anh?

Nếu như lời nói buồn cười lại khôn kiếp như vậy, cô thật dám nói ra! Vậy anh .....

Anh có thể làm gì?

Anh lại đáng chết không buông cô ra!

“Thiên Dương, em...em mang thai.” Về mặt cô vừa mong đợi vừa sợ bị tổn thương nhìn anh.

Lòng của cô bình bịch cuồn cuộn, hy vọng có thể nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của anh.

Cô không nói gì nữa, cô nín thở đợi lời tuyên bố của anh.

Hiện tại anh mới biết mình quan tâm cô nhiều như thế nào, ngay cả cô có thể nói thích anh.

Bởi vì anh đáng chết hy vọng đứa bé trong bụng của cô là của anh!

Là con của Tiền Thiên Dương anh.

Chưa bao giờ anh chịu có con, lại vì giữ lại một người phụ nữ mà hy vọng đứa bé trong bụng cô mang huyết mạch của anh.

Đây là chuyện bi hài cỡ nào chứ!

“Đứa bé kia...” Anh cúi đầu, không muốn thấy trên mặt cô hiện lên vẻ hốt hoảng. “Là của tôi sao?”

“Thiên Dương?” Trong lòng Ngải Dĩ Ưu vốn là khẩn trương, cuồn cuộn sau khi nghe được câu này, bỗng chốc trở nên lạnh nhạt, nhảy chậm hơn chậm hơn.

Cô không thể tin được nhìn chằm chằm người đàn ông không muốn liếc nhìn mình, không ngờ cô lại nghe thấy lời nói đáng sợ không tình người từ chính miệng của anh.

Dần dần, tay chân cô bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo, máu hình như không cách nào chạy dọc hết toàn thân, thân thể giống như ở trong hầm băng, cho đến khi lòng cô cũng đông lạnh đến hoại tử mới thôi.

Cô cho là mình sẽ phải rơi lệ, nhưng cô không có, chỉ nhắm đôi mắt khô khốc lại.

Cô cho là mình sẽ tuyệt vọng vô lực, nhưng không có.... Cô dùng hết sức lực nắm chặt quả đấm.

“Chúng ta ly hôn!” Cô chợt gầm lên.

“Không thể nào!” Vừa nghe đến cô nói ly hôn, Tiền Thiên Dương lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Anh vốn cho là anh sẽ thấy vẻ mặt uất ức, cặp mắt đỏ vì khóc cầu xin tha thứ của Ngải Dĩ Ưu, lại không ngờ cô lại dùng ánh mắt bi phẫn nhìn anh chằm chằm.

“Em thật sự không thể tin được anh lại có thể biết hoài nghi đứa nhỏ trong bụng em không phải là của anh!” Cô tuyệt vọng nhìn anh chằm chằm, người đàn ông cô yêu lại làm tổn thương trái tim cô như thế. “Nếu anh đã không tin, chúng ta liền ly hôn đi, để cho em đi tìm cha của đứa bé.” Cô lần đầu tiên phát hiện, thì ra là cô cũng có thể nói ra lời nói giễu cợt ác liệt như vậy.

“Em muốn đi tìm Tống Khánh Chân?” Tiền Thiên Dương vừa nghe, lửa giận càng lớn hơn, anh rống lên. “Tôi không cho phép, tôi sẽ không ly dị!” Anh làm sao có thể buông tay người phụ nữ anh yêu đi chứ!

Đúng, bây giờ anh chịu thừa nhận.

Anh yêu cô!

Đã yêu mọc rễ, không cách nào tự kềm chế, thậm chí chỉ cần Dĩ Ưu kêu anh tin tưởng cô, anh liền nguyện ý cái gì cũng không biết. . . . . Tiếp nhận đứa bé kia.

“Khánh khánh?” Cô trừng lớn mắt, cảm thấy lời của anh thật là hoang đường. “Tiền Thiên Dương, anh thật sự rất đáng ghét lại thật đáng buồn!”

“Mặc kệ em nói thế nào, tôi sẽ không ly hôn với em, em nên bỏ cái ý niệm này.” Anh cắn răng, vẻ mặt không cảm xúc xoay người đưa lưng về phía cô, bị phản bội khiến anh nặng nề đóng chặt mắt lại. “Về phần đứa bé này em muốn bỏ hay giữ thì tùy em!”

“Giữ? Em còn tưởng rằng anh sẽ kêu em bỏ nó đi.” Cô không ngờ anh lại có thể để cho cô giữ lại đứa bé mà anh xem là con của người đàn ông khác “Anh thật đúng là rộng rãi nha!”

Bây giờ Ngải Dĩ Ưu không có năng lực đi phân tích nguyên nhân tại sao anh lại làm như thế.

Chỉ biết là người đàn ông cô yêu sâu đậm đang vũ nhục cô, đổ oan cho cô, còn làm tổn thương cô.

Cô bị đau thấu tâm, cũng chỉ có thể dùng ngôn ngữ phản kích.

“Nếu như em muốn giữ lại, tôi nói trước cho em biết, đứa bé này tuyệt đối không thể thừa kế một đồng một xu nào của tập đoàn Kinh Thiên!”

Tiền Thiên Dương cũng vì lời nói của cô mà khổ sở, anh hít sâu một cái, lời tự nhiên nói xong, liền quay đầu rời khỏi nhà cô, cái này giống như gương vỡ vụn, anh còn vọng tưởng gì nữa.

“Tiền Thiên Dương, tên khốn kiếp này!” Ngải Dĩ Ưu hướng về phía cửa chính kêu to.

CHƯƠNG 9:

Hành lý được để tùy tiện bên chân Ngải Dĩ Ưu, khắp khuôn mặt hiện lên nét u buồn cùng uất ức đứng ở phòng khách nhà mẹ đẻ, nhìn về mặt kính ngạc không thể giải thích được của mẹ mình, còn có khuôn mặt tái mét kính ngạc của ba.

“Dĩ Ưu, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Mẹ Ngải kinh ngạc, chỉ biết vợ chồng son bọn họ cực kì ân ái.

“Cái đó còn cần phải hỏi sao, nhất định là tiểu tử thối kia lại khi dễ con gái bảo bối của tôi rồi.” Lửa giận của cha Ngải nhanh chóng vọt lên.

“Dĩ Ưu, có gì uất ức cứ nói cho ba biết, ba nhất định sẽ chỉnh tiểu tử thối không biết điều đó, con yên tâm đi!” Một mặt đối với con gái bảo bối của mình, trong giọng nói rõ ràng mang theo cưng chiều và đau lòng.

“Có muốn gọi Thiên Dương đến không?” Mẹ Ngải nhìn con gái không có chút gì vui vẻ, trong lòng rất muốn tìm hiểu vợ chồng son bọn họ rốt cuộc thế nào rồi.

Tại sao trên mặt con gái hoạt bát đáng yêu của bà lại có nét đau lòng như vậy?

“Đương nhiên là phải.....” Cha Ngải tức giận nói xong, lại bị con gái cắt ngang.

“Không cần, con không muốn thấy anh ta.” Ngải Dĩ Ưu nóng nảy lắc đầu, không muốn ba mẹ lại phải chịu đựng thứ ô sính không thể xuyên thấu kia.

“Bọn con rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm con phải chạy về đây như vậy?” Mẹ Ngải lo lắng hỏi: “Dĩ Ưu à, con cũng lập gia đình rồi, chớ vì một chút hiểu lầm mà trở về nhà mẹ đẻ, mọi người đều nói vợ chồng gây gổ tốt nhất là chia phòng ngủ, phân lâu tình cảm cũng chia, huống chi bây giờ con còn về nhà mẹ.....”

Bà nói như vậy không phải là ưu ái con rể, mà bà hiểu rõ con gái mình hơn ai hết, bà cho là chỉ một chút hiểu lầm nhỏ thôi.

“A, được rồi được rồi, Dĩ Ưu cũng mệt rồi, để nó về phòng nghỉ trước đi, có gì mai nói tiếp.” Ông không đành lòng để con gái bị giáo huấn bằng lời nói, nhưng không dám mở miệng kháng nghị với bà xã đại nhân, chỉ có thể ôn tồn trước mặt nói lên đề nghị tốt nhất.

“Cũng phải, nếu không con về phòng nghỉ trước đi, ngày mai hãy nói.” Mẹ Ngải nhìn sắc mặt con gái không tốt, cũng không muốn nói tiếp nữa.

“Ngoan, mau lên phòng đi.” Cha Ngải cũng vội vàng thúc giục cô lên lầu.

“Ông xã, ông không bọn nó rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?” Mẹ Ngải nhìn con gái lê bước nặng nề chậm chạp bước lên lầu, không khỏi cau mày. “Nó đột nhiên chạy về nhà, chúng ta làm sao giao phó với Thiên Dương đây?”

“Giao phó với nó? Tôi muốn nhìn xem nó làm sao giao phó với chúng ta đây!” Cha Ngải một mực chắc chắn, ông ghét nhất là người chọc giận con gái bảo bối của ông.

Nhưng hai vợ chồng họ không nghĩ, bọn họ cho là hiểu lầm nhỏ nhưng sao có thể biết chuyện lại nghiêm trọng hơn họ tưởng.

Tiền Thiên Dương suốt đêm ngồi trong phòng làm việc của mình, một hộp một hộp điên cuồng nuốt rượu mạnh vào miệng.

Trong lòng anh rất khó chịu, không cách nào tiêu tan hết lửa giận trong lòng, nhưng không thể nào chấp nhận ly hôn, bởi vì làm như vậy, anh mãi mãi mất đi cô.

Làm anh không cách nào tha thứ được, sau khi ly hôn Tống Khánh Chân sẽ có được cô, cả đời độc chiếm cô.

Anh sẽ không để chuyện như vậy xảy ra!

Ngải Dĩ Ưu – thiên sứ của anh, mãi mãi chỉ thuộc về anh.

“Tổng giám đốc?”

Sáng sớm Lâm Tuấn Nam đến công ty, lại nghe thấy bên trong phòng Tổng giám đốc có tiếng vang, anh nhẹ nhàng mở cửa ra nhìn, nhìn thấy Tổng giám đốc thường ngày tỉnh táo, ưu nhã lại bày ra bộ dạng nhếch nhác, tiêu tụy đang uống rượu. “Tổng giám đốc! Đừng uống nữa.” Anh vọt vào đoạt lấy chai rượu trên tay Tiền Thiên Dương. “Oh my God, anh uống bao nhiêu rồi?”

Nhìn dưới đất toàn là chai rượu, có rượu đỏ, Whisky, thậm chí còn có rượu trắng..... Vậy, cũng may, rượu trắng còn cả bình.

“Tuấn Nam, sao tôi lại không biết cậu có anh em sinh đôi vậy?” Tiền Thiên Dương mở đôi mắt say lơ đãng, nhìn về phía trước. Đó là trợ lý của anh à? “Tại sao có cả ba luôn vậy?”

“Ôi trời ơi, Tổng giám đốc sao lại trở nên như vậy?”

Lâm Tuấn Nam về nhà thì đã nghe được bà xã nói đến chuyện kia, từ miệng của Liễu Hạnh Quyên mà biết được sự thật, nhìn thấy tình trạng thảm hại của Tổng giám đốc như thế, anh rất muốn nói tất cả cho Tổng giám đốc biết, nhưng bà xã uy hiếp không cho phép anh nói, còn nói muốn Tổng giám đốc nhìn thẳng vào tình cảm của mình.

Aiii, theo ý anh, dù gì cũng đã kết hôn rồi, Tổng giám đốc cũng đã thay đổi, bây giờ còn có con nữa, có thể không có tình cảm sao?

Phụ nữ đúng thật là phiền toái.

Nhưng Tổng giám đốc cũng thiệt là, thông minh một đời hồ đồ một lúc, lại đi tin lời đồn thứ thiệt mà không chịu dùng nhiều cách khác để chứng thực thì đã nhận định phu nhân có gian tình, còn khiến mình khổ thân.

Ngay cả học sinh cấp ba cũng biết, bao cao su cũng không thể ngừa thai 100%...

Lúc này, điện thoại Tiền Thiên Dương để trên bàn đột nhiên vang lên, Lâm Tuấn Nam nghiêng người nhìn, hiển thị là..... Mẹ Dĩ Ưu.

Trời ạ, chẳng lẽ là chuyện lớn ầm lên rồi sao?

“Tổng giám đốc, điện thoại, mau nghe điện thoại!” Tổng giám đốc đã gục xuống bàn.

Hình như Tiền Thiên Dương đã ngủ mê man rồi.

“Alo, xin chào, con là trợ lý của Tiền tổng, Lâm Tuấn Nam!” Bất đắc dĩ, anh vội quá nên nghe điện thoại thôi, chỉ sợ Tổng giám đốc lại bỏ lỡ điều gì đó.

Nhà mẹ của phu nhân chắc có chuyện gì quan trọng nên mới gọi điện thoại tới nha.

“À? Xin chào, bác là mẹ vợ của Thiên Dương, cho hỏi Thiên Dương có ở đó không?” Ở đầu dây bên kia, Ngải mẹ đặt dấu chấm hỏi.

Sao lại là người khác nghe điện thoại?

“Bây giờ Tổng giám đốc không tiện nghe, xin hỏi người có chuyện gì không? Người có thể nói cho con biết, sau đó con sẽ chuyển lời lại cho Tổng giám đốc.” Tiền Thiên Dương lại lão giả gục xuống bàn, nhưng hình như Tổng giám đốc không có phản ứng gì hết thật sự ngủ say như chết.

“Bác muốn kêu nó đến nhà bác một chuyến, bây giờ con có thể kêu nó nghe điện thoại không? Có mấy lời không tiện lắm...”

“Ách... Quả thật con không có gạt người, Tổng giám đốc đang uống say, cũng có thể gọi là bất tỉnh, nếu không người chờ Tổng giám đốc tỉnh dậy rồi gọi lại được không?”

“Uống say? Xã giao sao?” Trong lòng Ngải mẫu có chút không vui, một buổi tối con gái của bà không về nhà, làm chồng lại không có chút quan tâm đến an nguy của vợ mình, còn uống đến say bất tỉnh nhân sự thế?!

“Không phải, ngài ấy uống một mình....., phải là uống rượu giải sầu.....”

“Một mình? Ở nhà?” Bà cảm thấy kinh ngạc. Bọn nó làm gì mà chuyện lớn thế?

“Không phải Tổng giám đốc ở công ty, bây giờ ngài ấy đang nằm ngủ trên bàn làm việc.” Lâm Tuấn Nam liếc mắt nhìn quần áo nhăn nhúm trên người Tiền Thiên Dương, còn có râu ria vừa mới mọc.

“Trời ạ, hai đứa này đang xảy ra chuyện gì vậy?” Một người chạy về nhà mẹ, một người ở công ty uống đến say mềm.

“Con không phải một cá bể miệng người, nhưng có chuyện con muốn nói với người....” Không thể nói với Tổng giám đốc, vậy anh nói với mẹ của phu nhân cũng được mà.

“Mang thai?!” Ngải mẫu vừa mừng vừa sợ, sợ vì nghe tất cả những chuyện Lâm Tuấn Nam đã nói.

Dĩ nhiên bao gồm tin tức Tổng giám đốc nghe được hồi sáng.

“Hai đứa này thiệt là.... Bác biết rồi, cảm ơn con, cũng cảm ơn sự chăm sóc của Lâm phu nhân đối với Dĩ Ưu, chuyện này bác sẽ giải quyết, không cần nói cho Thiên Dương biết, bác sẽ xử lý.”

“À?” Anh làm như vậy có phải là giúp Tổng giám đốc không?

“Cảm ơn con, hẹn gặp lại.” Ngải mẫu vội vàng cúp điện thoại, xoay người đi lên lầu tìm con gái.

Ngải Dĩ Ưu nôn ọe, cả đầu cũng muốn vùi vào trong bồn cầu, thật lâu cô mới khó chịu ngẩng đầu lên, vẻ mặt mệt mỏi chờ đợi từ từ bò dậy, quay người liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của mẹ.

“Mẹ. . . . .” Cô biết lần này nhất định bị mẹ phát hiện cô mang thai, vừa nghĩ tới tới hôm qua bị uất ức, vành mắt lại không khỏi hồng hồng, tối hôm qua chuyện xảy ra đến bây giờ, lần đầu tiên nước mắt chảy xuống.

“Đứa bé ngốc này, nếu có chuyện gì nên về nhà tìm cha mẹ thương lượng, sao lại một mình chịu khổ thế?” Bà đau lòng nhìn con gái ngủ ngốc, cũng oán giận cách làm của con rể.

“Mẹ?” Ngải Dĩ Ưu mang theo đôi mắt đầm lệ, nhìn bà khó hiểu.

“Mẹ đều biết hết rồi, chuyện con mang thai, chuyện Thiên Dương nghi ngờ con.” Bà ôm con gái vào lòng dỗ dành cô.

“Con con nữa, vì yêu Thiên Dương mà cố gắng làm tất cả.....Dĩ Ưu vất vả cho con rồi!” Bà chưa từng nghĩ, lúc đầu hai đứa rất tốt sao lại có thể xảy ra nhiều chuyện như thế, càng không nghĩ đến con gái sợ cha mẹ lo lắng mà lúc về nhà một câu oán trách cũng không có.

“Mẹ.....mẹ tại sao anh ấy có thể nói như vậy với con!” Cô nằm trong lòng mẹ khóc lên. “Anh ấy tại sao có thể nghi ngờ con, nghi ngờ đứa bé trong bụng con....Mẹ, con rất khổ.”

“Dĩ Ưu.” Ngải mẫu đau lòng dùng sức ôm chặt con gái vào lòng. “Con yêu Thiên Dương sao?” Thật ra trong lòng bà đã biết rõ, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng, bà muốn Dĩ Ưu chính miệng nói ra.

“Dạ, con yêu anh ấy, con yêu anh ấy!” Ngải Dĩ Ưu liều mạng gạt đầu, nước mắt rơi lã chã nói ra lời nói tận đáy lòng của cô.

“Nhưng anh ấy không yêu con, anh ấy không yêu con!” Cô khó đến khàn cả giọng, nụ cười đáng yêu trên mặt dần trở nên tiêu tụy đầy nước mắt.

“Dĩ Ưu.” Vành mắt Ngải mẫu đỏ lên, không thôi nhìn con gái khóc đến đỏ cả mắt, càng thêm yêu thương cô, bà cầm bàn tay của bảo bối lên. “Con còn muốn tiếp tục sống với nó nữa không?”

“Con...” Cô nhớ tới việc tối hôm qua mình rống to nói muốn ly hôn, nhưng bây giờ cô không chắc nữa. “Con không biết.” Cô thật đành lòng rời khỏi người đàn ông đó sao?

Cô không biết, cái gì cô cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn núp trong lòng mẹ tìm kiếm sự an ủi.

“Nếu như con muốn ly hôn, cha mẹ sẽ ủng hộ con, không phải sợ, đừng cảm nói ra, cha mẹ sẽ thay con làm chủ.” Bà nhất định phải xác nhận ý nghĩ của con gái mới được.

“Nhưng đứa con của con...” Cô chưa từng nghĩ mẹ sẽ tán thành việc cô có bầu rồi ly hôn.

“Không phải nó nghi ngờ đứa bé này không phải của nó sao? Ngay cả tin tưởng cũng không có, như vậy thì sống với nhau không có ý nghĩa gì nữa, nếu không người chịu khổ thực sự là đứa bé trong bụng con.”

“Nhưng đứa bé trong bụng thật sự là của anh ấy.” Cô không hiểu, tại sao anh lại nghi ngờ sự trong sạch của cô.

“Mẹ hiểu rõ, mẹ đương nhiên tin tưởng con của mẹ không làm chuyện đó, chỉ cần xét nghiệm DNA thì có thể trả lại sự trong sạch cho con, nhưng Thiên Dương không tin tưởng con mới tạo ra tổn thương cho con, coi như xét nghiệm thì có sao?”

“Nhưng đứa bé cũng không ba.” Quan trọng hơn là cô không muốn rời khỏi anh.

“Cho nên ý con là, coi như Thiên Dương vô tình làm tổn thương con..... Con vẫn muốn vì đứa bé mà tiếp tục?”

“Mẹ, con rất ngoan phải không?” Đúng, cô muốn.

“Đã như vậy chúng ta tìm Thiên Dương nói rõ một lần, mẹ tin chắc Thiên Dương không phải là đứa bé vô tình.”

Không đúng vậy thì nó sẽ không vì Dĩ Ưu mà ở phòng làm việc uống đến say mềm.

“Mẹ, anh ấy từng nói con có thể giữ lại đứa bé này, tại sao? Tại sao anh ấy đồng ý giữ lại đứa bé mà anh ấy cho là của người khác chứ?” Cô chợt nhớ đến lời nói tối hôm qua anh nói với cô.

“Thật?” Ngải mẫu kinh ngạc. Bà còn tưởng rằng Thiên Dương muốn bỏ đi đứa bé của Dĩ Ưu, con gái mới đau lòng chạy về nhà mẹ. “Dĩ Ưu, Thiên Dương nói như vậy thì chứng tỏ trong lòng nó có con nha! Nếu không có người đàn ông nào chấp nhận đứa con của người khác chứ, còn để cho con sinh nó ra?”

“Là như vậy sao? Thật không?” Ngải Dĩ Ưu vừa mới cảm thấy vui vẻ, môi bắt giắc nâng lên nụ cười, nhưng giây tiếp theo, gương mặt cô lập tức trở về vẻ ưu buồn. “Nhưng con nói với anh ấy con muốn ly hôn...”

“Hôm đó Thiên Dương nói thế nào?” Không ngờ con gái nói trước mặt mình không muốn ly hôn, cũng là câu nói cấm kỵ nói trước mặt người mình yêu.

“Anh ấy nói không muốn, sau đó lập tức chạy đi, ngay sau đó con liền trở về nhà mẹ.” Cô nhú mày, làm thế nào đây?

Cô làm thế nào cũng không thể vấn hồi.

“Vậy sao, Thiên Dương nói không muốn à....” Ngải mẫu yên tâm, càng thêm chắc chắn suy đoán trong lòng, nhưng không quên dạy con gái. “Dĩ Ưu, nghe lời mẹ, sau này ngàn vạn lần không được đem chuyện ly hôn để ngoài miệng, như vậy sẽ làm tổn thương người con yêu, bây giờ con đã có con rồi, xem như vì đứa bé, con nhất định phải khôn ngoan giải quyết chuyện cãi vã giữa hai đứa, lên giường ngủ đi, mẹ có chuyện cũ muốn nói cho con nghe...”

Bà vui mừng nhìn con gái, vì con gái đã tìm được nơi vui vẻ, nhưng nơi này phải tự Dĩ Ưu tự mình khai phá bằng sự dịu dàng, thiện lương của cô mà giữ lấy.

“Có một người đàn ông có tiền phong lưu, phóng khoáng cưới được một cô gái xinh đẹp động lòng người, tất cả mọi người đều chúc phúc bọn họ, ai cũng cảm thấy đó là cuộc sống hiện thực giữa bạch mã hoàng tử và công chúa....”

Nhưng hoàng tử và công chúa cũng không trải qua được những ngày tháng vui vẻ, sau khi cưới không được mấy tháng hoàng tử liền ăn chơi đàng điếm ở bên ngoài, công chúa cũng vì ghen tuông mà đau lòng rồi cãi nhau với anh ta.

Rốt cuộc công chúa cũng mang thai, cô ấy cho là hoàng tử sẽ vì như vậy mà an phận một chút, lại không nghĩ rằng hoàng tử chỉ an phận một khoảng thời gian, cuối cùng cũng không nhịn được sự hấp dẫn mà để công chúa đang mang thai ở nhà, mãi cho đến ngày công chúa sinh con, anh ta vẫn còn vùi trong ngực của những người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp khác, sau khi công chúa biết như là nổi giận điên cuồng hét lên, thậm chí muốn bóp chết tiểu vương tử mình cực khổ sinh ra, chuyện này bị hoàng tử biết, anh ta càng kinh ngạc cho là lòng dạ công chúa vừa đáng sợ vừa xấu xa như vậy lại càng không muốn về nhà, từ đó nhốt công chúa ở nhà giống như vật trang trí.

“Trời ạ, người đàn ông này thật quá đáng, anh ta phải xinh lỗi vợ mình chứ.” Ngải Dĩ Ưu không thể tin nổi có người đàn ông ghê tởm như vậy. “Nhưng công chúa cũng không thể vì người đàn ông đó mà làm tổn thương đến đứa con của mình.”

“Đúng vậy, cuối cùng hoàng tử và công chúa như người lạ, nhưng vì bọn họ là hoàng tử và công chúa cao quý nên trường bối không cho phép bọn họ ly hôn...”

Bọn họ cứ như vậy trải qua những ngày tháng buồn bã, cũng không để mắt đến con của bọn họ, cứ để mặc cho tiểu vương tử tự sinh tự diệt, hoàng tử ở bên ngoài chơi gái, công chúa cũng ở bên ngoài chơi trai, mặc dù tiểu vương tử có tình yêu thương của người vú nuôi nhưng muốn được mẹ ruột yêu thương là thiên tính, coi như bị trách cứ la mắng vô số lần, nhưng tiểu vương tử vẫn muốn được mẹ yêu thương.

Nhưng mỗi lần gặp mặt, tiểu vương tử sẽ phải nghe những lời trách mắng thế giới này có nhiều thứ đen tối không thể tin của mẹ mình, đặc biệt là tình yêu, ngay cả cha của tiểu vương tử cũng bị hình dung là người xấu suốt ngày ở bên ngoài chơi gái, những người phụ nữ tươi cười đến dịu dàng xấu xa đến cỡ nào.

Một đứa bé mới bốn, năm tuổi đầu cái gì cũng không biết, cái đầu nho nhỏ cứ như vậy mà hấp thu hết những lời nói của mẹ mình.

Cứ như vậy mà hôn nhân giữa hoàng tử và công chúa vẫn tiếp tục, cho đến một ngày, công chúa và người tình hẹn nhau, khi xe chạy qua khúc cua quẹo vì tốc độ quá nhanh không thắng kịp nên đã lao ra ngoài đường núi, hàng rào không ngăn được tốc độ xe nên công chúa và người tình cứ như vậy mà ngã chết dưới vách núi.

“Vậy tiểu vương tử đâu, chắc nó đau lòng lắm!”

“Đúng vậy, năm đó cậu ấy mới sáu tuổi, xem như công chúa cũng không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, thậm chí còn trách mắng làm tổn thương cậu ấy, nhưng đối với tiểu vương tử mà nói bà ấy vẫn là mẹ mình.”

Sau đó, tiểu vương tử dần dần không hề cười nữa, mới đầu mọi người cho là vì mất mẹ đã kích quá lớn nên mới thành như vậy, cho nên cũng không xem trọng, ngay cả cha cậu ấy cũng cho là không phải chuyện lớn, đến khi cậu ấy từ từ trưởng thành, vẻ mặt càng trở nên lạnh lẽo, vô tình.

“Mẹ, có phải mẹ sợ con của con cũng sẽ trở thành như vậy, cho nên mới nói ra chuyện cũ đau lòng như vậy với con?”

“Dĩ Ưu, tiểu vương tử đó rất đáng thương đúng không?” Ngải mẫu triu mến vuốt tóc con gái.

“Dạ, nhưng mẹ yên tâm, con sẽ không để con con biến thành như vậy.”

“Mẹ tin con, vì con lớn lên trong tình yêu thương, cho nên...” Bà dừng một chút, nói ra sự thật kinh người. “Thiên Dương cũng cần con giúp nó tìm về tình yêu đã mất từ lâu.” Bả tin tưởng, trong giọng nói thổ lộ

tình cảm của con gái, không cần thời gian quá lâu đã có thể làm được.

“Mẹ?” Đây là ý gì? Có liên quan gì đến Thiên Dương?

“Thiên Dương chính là đứa bé đáng thương đó, cho nên nó không tin tình yêu, đối với người khác luôn là lạnh lẽo.”

“Cái gì?” Tiểu Vương Tử là. . . . . Thiên Dương? !

“Lúc ba con đến tìm ông thông gia, ông ấy liền nói chuyện này cho ba con biết, hơn nữa ông thông gia cho là con lớn lên đơn thuần lại đáng yêu rất thích hợp với Thiên Dương.” Bà thở dài một hơi, đối với tuổi thơ bị thâm đó cũng đau lòng theo. “Sau khi mẹ biết chuyện đó, mới đầu rất phản đối, bởi vì nếu như con không thay đổi được nó thì con phải sống cả đời với người đàn ông vô tình, lạnh lùng như vậy.”

“Nhưng...” Ngải Dĩ Ưu vẫn không thể tiêu hóa nỗi sự thật này.

Cho nên Thiên Dương biến thành như bây giờ đều là người mẹ đã qua đời của anh tạo ra sao?

Tại sao mẹ anh có thể vô tình như vậy, lại ích kỷ làm tổn thương máu mủ của mình?

Thiên Dương..... Thật đáng thương!

“Nhưng ba con thuyết phục mẹ, ông ấy nói mặc dù Thiên Dương lạnh mặc, nhưng vẫn là người đàn ông tốt, ba con đã điều tra cuộc sống riêng tư của nó, không có chút phong lưu giống ba nó.” Bà không dám nhìn Dĩ Ưu, dù sao cũng là vì bảo vệ cô, hơn nữa cũng không chọn thủ đoạn quấy nhiễu cô theo đuổi hạnh phúc. “Đối với chúng ta mà nói, so với người ở bên ngoài nói lời yêu thương đang phải nhận được tình cảm tổn thương và lừa gạt thì người không biết nói chữ yêu lại có thể chăm sóc tốt cho con tốt hơn nhiều.”

“Nhưng con cũng cần một người yêu con.” Cô biết tình yêu thương của ba mẹ đối với cô nhiều như thế nào, nhưng cô vẫn khát vọng có được tình yêu.

“Thật xin lỗi, đều là tại ba mẹ bảo vệ con quá mức, cũng quá sợ con sẽ bị tổn thương nên đã bắt con lấy người không yêu con.” Vành mắt Ngải mẫu hồng hồng, sợ con gái sẽ oán hận bọn họ.

Khó trách, tất cả cũng vì muốn tốt cho cô.

“Mẹ, không nên như vậy, thật ra con đã sớm biết dụng ý của hai người khi buộc con kết hôn, lần thứ hai xem mắt Khánh Khánh đã nói với con, cho nên sau đó con mới đồng ý cùng Thiên Dương kết hôn.” Cô sờ sờ mặt mẹ, cười khổ.

Được ba mẹ cưng chiều quá độ hoàn toàn không phải chịu bất kỳ tổn thương nào với một người từ nhỏ đã không biết thế nào là tình yêu thương của mẹ, hơn nữa cô và anh lớn lên ở hai hoàn cảnh khác nhau, không ngờ lại trở thành vợ chồng, nên nói vận mệnh trêu đùa hay là trời cao cố ý an bài đây?

Gần tối, trong phòng khách Ngải gia, người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng lại tiều tụy đang ngồi trên ghế sofa bằng da thật màu cà phê.

Mặc dù trong lòng anh rất lo lắng, nhưng sớm thành thói quen không để cho ý nghĩ trong lòng biểu hiện lên khuôn mặt anh, thái độ cứ hờ hững như vậy.

Mặc dù anh không muốn cha vợ đồng ý cho bọn họ ly hôn, để Dĩ Ưu và Tống Khánh Chân ở bên nhau, nhưng từ nhỏ bọn họ đã nâng Dĩ Ưu trên lòng bàn tay để yêu thương, khó đảm bảo sẽ không đồng ý yêu cầu ly hôn của cô.

“Sao cậu lại có ý nghĩ đáng sợ như thế, cứ nhiên lại vu oan cho con gái bảo bối của tôi!” Ngải phụ vừa biết chân tướng liền giận đến tím cả mặt, thật không thể tin lại có chuyện buồn cười như vậy.

Không tin tưởng con gái bảo bối của ông lại còn muốn ông tha thứ, cũng bởi vì ông biết rõ quá khứ của anh sao?

Coi như Dĩ Ưu đồng ý tha thứ cho anh, thì ông cũng muốn thừa dịp dạy dỗ tên tiểu tử không biết sống chết này một chút, để anh sau này không dám làm ra chuyện khốn kiếp như vậy.

“Chúng con luôn dùng biện pháp tránh thai.” Tiền Thiên Dương nhàn nhạt nói một câu, anh không muốn giải thích gì trước mặt Ngải phụ, chỉ đơn giản là nói ra sự thật.

Theo lý thuyết, bọn họ nên cảm kích anh, bởi vì anh đồng ý tiếp nhận đứa bé không phải của Tiền gia, càng sẽ không ly hôn khiến hai nhà mất thể diện, anh đã đồng ý nhượng bộ rồi, cho nên anh không cho là mình nên dừng bước trước mặt Ngải phụ.

“Làm sao con hồ đồ như vậy, có phải đứa bé là của con hay không thì chỉ cần đợi mấy tuần sau đi xét nghiệm DNA là biết ngay thôi mà, con còn nói ra mấy lời như vậy? Đầu phải ngừa thai là biện pháp an toàn 100%.” Ngải mẫu cau mày, Thiên Dương lại mang dáng vẻ không sao cả? Không phải nói cậu ta vì Dĩ Ưu mà buổi sáng còn say khướt ở trong công ty sao?

“Con không biết Dĩ Ưu nói với hai người như thế nào, nhưng chúng con vẫn luôn có biện pháp ngừa thai là sự thật, mấy ngày nay Dĩ Ưu luôn ở chung với Tống Khánh Chân là sự thật, bị người khác nghe thấy cuộc nói chuyện buồn cười của bọn họ cũng là sự thật, nhưng con tuyệt đối sẽ không ly hôn, cô ấy muốn giữ lại đứa bé con cũng có thể tiếp nhận.”

“Cậu bị điên à? Nói như thế là sao?” Để vợ mình giữ lại con của người khác? Đầu của tiểu tử này không hư thì chính là quá yêu con gái bảo bối của ông rồi, Ngải phụ nghe được tức giận cũng không bộc phát ra ngoài. “Nếu đứa bé trong bụng Dĩ Ưu thật không phải là của cậu, chúng tôi tuyệt đối sẽ không cần cậu chịu trách nhiệm....”

“Con nói rồi con không muốn ly hôn!” Tiền Thiên Dương cứng rắn cắt đứt lời của cha vợ, không chút nào phát hiện bộ dạng nóng nảy trên mặt mình.

Vợ chồng Ngải thị nhìn nhau, vui mừng trong lòng.

Đứa nhỏ này rốt cuộc cũng hiểu được thế nào là yêu rồi, chỉ là chính anh không nhận ra thôi...

“Tóm lại Dĩ Ưu chắc chắn không làm gì sai, mà sao cậu lại nghi ngờ Dĩ Ưu và Khánh Chân? Cậu rõ ràng biết Khánh Chân thích...” Đàn ông nha.

“Lúc đầu con ững không nghi ngờ để bọn họ lui tới với nhau, nhưng cái thai của Dĩ Ưu là thật, hơn nữa Tống Khánh Chân nói sẽ chịu trách nhiệm với đứa nhỏ trong bụng của Dĩ Ưu, còn muốn Dĩ Ưu ly hôn với con nhanh một chút để cùng cậu ta....” Lời còn chưa nói hết, Ngải Dĩ Ưu đột nhiên xuất hiện cắt đứt.

“Sao anh lại biết những chuyện này? Chẳng lẽ anh phái người theo dõi em?” Cô vẫn núp ở cầu thang nghe lén, vừa nghe đến đoạn này, không nhịn được liền vọt ra.

“Dĩ Ưu!” Đứa nhỏ này lại không nghe lời chạy ra ngoài.

“Là Nhan luật sư tận mắt thấy, chính tai nghe được.” Tiền Thiên Dương’ vừa xoay qua liền thấy đôi mắt sưng đỏ của cô.

Cô.....đã khóc sao?

“Anh cứ như vậy tin lời nói của cô gái đó?” Vốn muốn nói chuyện đàng hoàng với anh, nhưng vừa nghe anh nhắc đến người phụ nữ kia, cô tức giận rống lên.

“Em mang thai.” Hình như cô có chút tiều tụy.

“Vậy em cũng có thể nói anh có quan hệ mập mờ với cô ta.” Cô vừa nghĩ đến chuyện ở nhà hàng, liền không nhịn được giận dữ lên án.

“Dĩ Ưu, con nói bậy gì đó?” Ngải mẫu kinh ngạc hỏi, thế nào mà sóng trước chưa dứt sóng sau lại đến thế?

“Con không có nói bậy, bọn họ cùng nhau ăn cơm trong nhà hàng của khách sạn, là chính miệng Nhan luật sư nói, anh ấy cũng ở chỗ đó, anh ấy cũng không có phản bác.” Cô đau lòng cắn môi dưới.

“Thiên Dương, đây là thật sao?” Ngải mẫu chất vấn con rể, cô gái kia là người bị người khác đồn là phá hư hôn nhân của hai đứa nó sao?

“Con thừa nhận có đi cùng cô ta, nhưng trước khi kết hôn.” Anh thần nhiên nhìn Ngải phụ một cái.” Con tin cha cũng biết chuyện này.” Ngụ ý là anh biết cha vợ đã từng điều tra anh.

“Thì ra các người từng qua lại với nhau...” Ngải Dĩ Ưu trừng lớn mắt, không thể tin được anh và Nhan luật sư xinh đẹp kia từng có một thời gian yêu nhau.

“Đó là chuyện lúc trước, sau khi kết hôn với em, anh chưa từng có quan hệ với người phụ nữ khác.” Anh kiên định và nghiêm túc nhìn cô.

“Nhưng...” Cô dời ánh mắt sang chỗ khác vì không cách nào tiếp nhận ánh nhìn chăm chú của cô.

“Em có nhớ có một lần anh đến Đức công tác không? Cô ta cũng đi cùng nhưng trên đường đến công ty của đối tác, cô ta lại bị đau dạ dày, cho nên anh mới kêu cô ta ăn cơm, uống thuốc, chỉ sợ làm trễ thời gian ký hợp đồng, lúc đó Tuấn Nam cũng ở trong phòng, em có thể đi tìm cậu ta chứng thực.” Ánh mắt anh ngày càng dịu dàng thành khẩn, từng câu từng chữ từ từ giải thích.

Anh không muốn cô hiểu lầm anh, coi như cô đã phản bội anh, nhưng anh còn phải giữ cô bên cạnh cả đời, không buông tay.

“... ..” Ngải Dĩ Ưu bị ánh mắt dịu dàng của anh nhìn chăm chú.

Cho nên anh và Nhan luật sư không còn dây dưa gì nữa rồi!

“Nhưng cậu cũng không thể vì lời nói của cô ta, liền giảo định đứa bé không phải là của cậu, cậu nghi ngờ đối với Dĩ Ưu mà nói là tổn thương nghiêm trọng, cậu có biết hay không?” Ngải phụ cau mày. Ông đứng là biết Nhan Như Mị, là bạn gái cuối cùng bên cạnh Tiền Thiên Dương.

“Cho nên con đã kêu Tuấn Nam đến bệnh viện chứng thực, mà Dĩ Ưu thật sự có đến khoa phụ sản.” Con người đen thẳm của anh dịu dàng nhìn cô vợ nhỏ của mình. “Nếu như em muốn giữ lại đứa bé này anh sẽ để em giữ lại, nhưng còn chuyện ly hôn thì anh không cách nào đồng ý.”

“Anh dần sao? Tại sao phải nhường em mà muốn giữ lại đứa bé anh không thừa nhận.” Ngải Dĩ Ưu vừa nghe, tất cả hoài nghi, khổ sở, uất ức đối với anh toàn bộ xông lên não.

“.....Bởi vì em là vợ của anh.” Bởi vì anh yêu em, cho nên không muốn vì chuyện của đứa nhỏ mà mất đi em.

“Nhưng anh không thừa nhận nó, sau này nó sẽ rất đáng thương.” Cái tên đại ngốc nghếch này, tại sao đầu óc cứ cứng ngắc vậy chứ, chẳng lẽ anh quên lần kia anh không để cho cô ngủ sao, không ngừng đòi hỏi?

“Anh...” Tay anh nắm chặt hai quả đấm, không muốn sự ghen tỵ điên cuồng và khổ sở hiện lên khuôn mặt, nhưng anh không thể khống chế được, hiện tại vẻ mặt của anh, không chỉ khiến vợ chồng Ngải thị há hốc mồm, càng làm cho Ngải Dĩ Ưu muốn khóc lớn lên. “Anh sẽ thử tiếp nhận nó.”

“Anh yêu em đúng không?” Cô nén lệ, đi đến trước mặt anh. “Cho nên anh mới đồng ý bao dung đứa bé này, có đúng không?”

“....” Tiền Thiên Dương không nhúc nhích, hoàn toàn nói không ra lời.

Đối với một người cho tới bây giờ không có được tình yêu hoặc có được người mình yêu mà nói, một câu “anh yêu em” đơn giản rất khó để mở miệng thừa nhận.

“Nhưng anh thật sự rất ngốc đó, anh biết không?” Nước mắt theo hốc mắt của Ngải Dĩ Ưu chậm rãi chảy xuống, cô không thôi tức giận rống lên với anh: “Em với Khánh Khánh chỉ là chị em tốt, anh ấy chỉ là giải sầu cùng em mà thôi, hơn nữa anh quên rồi sao? Có một lần cả tuần lễ anh không có về nhà, vừa về nhà đã không cho em ngủ... anh quên rồi sao?”

Anh nghi hoặc nhìn cô. Cho nên? Chẳng lẽ đêm hôm đó anh có sơ sót?

Không, không thể nào, anh không thể nào quên, nhưng ngày đó, quả thật anh khát vọng cô rất nhiều lần, chẳng lẽ quên...?

“Bác sĩ muốn năm tuần rồi.” Trên mặt cô đầy nước mắt, cố ý tức giận cắn môi dưới, ngón trở nhỏ dài chọc chọc vào lồng ngực của anh. “Năm tuần ư!”

“.....” Tiền Thiên Dương kinh ngạc không thốt nên lời.

Ngải mẫu thấy không khí giữa hai người, liền kéo Ngải phụ đi lên lầu.

“Tôi...” Ông còn chưa giáo huấn tiểu tử này xong nha.

“Đi thôi.” Ngải mẫu nhìn chăm chăm chồng mình. “Không nhìn thấy hai đứa nó đã không sao rồi sao?”

Vấn đề còn lại cứ giao cho bọn trẻ xử lý đi.

“Khánh Khánh trở về mới ba tuần, anh còn muốn vu oan em nữa không?” Cô nũng nịu.

“Là của anh...” Tiền Thiên Dương không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, anh cư nhiên lại nghi ngờ máu mủ của mình. “Anh đúng là ngu mà!”

“Đúng là của anh.” Ngải Dĩ Ưu dùng sức biến mất nước mắt, hùng hổ nói lớn.

“Ông trời ơi... Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đúng...” Anh ôm cổ vợ mình, trong miệng không ngừng nói lời xin lỗi.

“Bây giờ, anh tin tưởng em rồi à?” Ngải Dĩ Ưu bị anh gắt gao ôm lấy vui vẻ hỏi.

“Thật xin lỗi”

“Không nghi ngờ nữa hả?” Thật sự tin tưởng sự trong sạch của cô rồi à?

“Thật xin lỗi.”

“Đứa bé có thể thừa kế tập đoàn Kinh Thiên rồi hả?” Anh ghê tởm nhất á.

“Dĩ Ưu...” Tiền Thiên Dương lúng túng không buông cô ra.

“Hả? Thật xin lỗi sao?” Cô chu đôi môi đỏ mọng.

“Thật xin lỗi.” Anh nhìn cô, nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô.

“Được rồi.” Ngải Dĩ Ưu bướng bỉnh gật đầu hài lòng.

“Không tức giận? Vậy chúng ta về nhà đi!”

“Ai nói muốn về nhà với anh?” Cô trợn to mắt. Khoảng thời gian này bị Khánh Khánh kéo chạy khắp nơi, nghe chỉ điểm của Khánh Khánh nhiều nên có chút tiến triển, biết có chút cơ hội phải đùa bỡn chút mới được.

“Dĩ Ưu?” Anh lo lắng nhìn cô.

“Anh nghi ngờ em, khiến em rất đau lòng, cho nên anh phải chịu phạt.”

“Phạt thế nào?” Lòng anh cam tâm tình nguyện, chỉ cần không phải ly hôn, bất kỳ xử phạt nào anh đều chấp nhận.

“Cách...” Lời mới nói ra miệng liền bị cắt ngang.

“Đừng!” Lòng anh kinh sợ lần nữa ôm chặt cô, chui vào cổ cô cự tuyệt nghe câu tiếp theo. “Anh không muốn ly hôn.”

Ngải Dĩ Ưu bị ôm vào ngực, vui vẻ cười trộm, cô ho một tiếng: “Khụ! Em muốn nói, cách ngày em sinh còn đến tám, chín tháng, khoảng thời gian này em muốn ở lại nhà mẹ.”

“Tại sao?”

“Nếu như có ngày anh bị gì lại vu oan đứa bé trong bụng em không phải là của anh thì phải làm thế nào? Cho nên em nghĩ cách tốt nhất là chờ sau khi em sinh đứa bé ra rồi xét nghiệm DNA, chúng ta không còn nghi ngờ gì nữa, em sẽ suy nghĩ chuyện chuyển về nhà.” Thật ra mang thai 16 tuần thì có thể xét nghiệm rồi, nói như vậy để có thể thuận tụy trừng phạt anh.

“Anh không nghi ngờ cho nên về nhà với anh đi!”

“Anh tự tính đi, hai hàng nước mắt của em phải tính thế nào đây?”

“Dĩ Ưu...” Tiền Thiên Dương’ cầu xin tha thứ, nước mắt phải bồi thường thế nào đây?

Muốn em về nhà cũng được.” Mặt cô mong đợi nhìn anh. “Nói cho em biết, anh có yêu em không?”

“À?” Anh ngây ngẩn cả người, không nghĩ cô sẽ hỏi thẳng như vậy.

“Hả? Cái gì? Anh có yêu em chút nào không?” Cô thật sự muốn nghe chính miệng anh nói.

Anh ôm chặt thiên sứ mà ông trời đã ban cho anh, trong lòng không ngừng reo hò tiếng yêu, nhưng miệng làm sao lại nói là không ra được.

“Nói đi, có không?” Vì động tác trực tiếp của anh nên nụ cười trên mặt Ngải Dĩ Ưu càng đậm, vết thương trong lòng cũng dần dần khép lại. “Không nói, em không về nhà với anh đâu!”

“ . . . . .” Trong lòng đã sớm kêu mấy ngàn mấy vạn lần rồi, nhưng không có cách nói ra khỏi miệng. . . . .

Làm sao cô không nhìn thấu lòng của người đàn ông ngu ngốc này chứ? Lúc anh ôm chặt lấy cô thì cô đã biết, nhưng cô vẫn muốn nghe anh nói ra

Nếu không cô không cùng anh về nhà đâu!

“Trời ạ, người đàn ông này thật quá đáng, anh ta phải xinh lỗi vợ mình chứ.” Ngải Dĩ Ưu không thể tin nổi có người đàn ông ghê tởm như vậy. “Nhưng công chúa cũng không thể vì người đàn ông đó mà làm tổn thương đến đứa con của mình.”

“Đúng vậy, cuối cùng hoàng tử và công chúa như người lạ, nhưng vì bọn họ là hoàng tử và công chúa cao quý nên trưởng bối không cho phép bọn họ ly hôn...”

Bọn họ cứ như vậy trải qua những ngày tháng buồn bã, cũng không để mắt đến con của bọn họ, cứ để mặc cho tiểu vương tử tự sinh tự diệt, hoàng tử ở bên ngoài chơi gái, công chúa cũng ở bên ngoài chơi trai, mặc dù tiểu vương tử có tình yêu thương của người vú nuôi nhưng muốn được mẹ ruột yêu thương là thiên tính, coi như bị trách cứ la mắng vô số lần, nhưng tiểu vương tử vẫn muốn được mẹ yêu thương.

Nhưng mỗi lần gặp mặt, tiểu vương tử sẽ phải nghe những lời trách mắng thế giới này có nhiều thứ đen tối không thể tin của mẹ mình, đặc biệt là tình yêu, ngay cả cha của tiểu vương tử cũng bị hình dung là người xấu suốt ngày ở bên ngoài chơi gái, những người phụ nữ tươi cười đến dụ dỗ xấu xa đến cỡ nào.

Một đứa bé mới bốn, năm tuổi đầu cái gì cũng không biết, cái đầu nho nhỏ cứ như vậy mà hấp thu hết những lời nói của mẹ mình.

Cứ như vậy mà hôn nhân giữa hoàng tử và công chúa vẫn tiếp tục, cho đến một ngày, công chúa và người tình hẹn nhau, khi xe chạy qua khúc cua quẹo vì tốc độ quá nhanh không thắng kịp nên đã lao ra ngoài đường núi, hàng rào không ngăn được tốc độ xe nên công chúa và người tình cứ như vậy mà ngã chết dưới vách núi.

“Vậy tiểu vương tử đâu, chắc nó đau lòng lắm!”

“Đúng vậy, năm đó cậu ấy mới sáu tuổi, xem như công chúa cũng không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, thậm chí còn trách mắng làm tổn thương cậu ấy, nhưng đối với tiểu vương tử mà nói bà ấy vẫn là mẹ mình.”

Sau đó, tiểu vương tử dần dần không hề cười nữa, mới đầu mọi người cho là vì mất mẹ đả kích quá lớn nên mới thành như vậy, cho nên cũng không xem trọng, ngay cả cha cậu ấy cũng cho là không phải chuyện lớn, đến khi cậu ấy từ từ trưởng thành, vẻ mặt càng trở nên lạnh lẽo, vô tình.

“Mẹ, có phải mẹ sợ con của con cũng sẽ trở thành như vậy, cho nên mới nói ra chuyện cũ đau lòng như vậy với con?”

“Dĩ Ưu, tiểu vương tử đó rất đáng thương đúng không?” Ngải mẫu triu mền vuốt tóc con gái.

“Dạ, nhưng mẹ yên tâm, con sẽ không để con con biến thành như vậy.”

“Mẹ tin con, vì con lớn lên trong tình yêu thương, cho nên...” Bà dừng một chút, nói ra sự thật kinh người. “Thiên Dương cũng cần con giúp nó tìm về tình yêu đã mất từ lâu.” Bả tin tưởng, trong giọng nói thổ lộ tình cảm của con gái, không cần thời gian quá lâu đã có thể làm được.

“Mẹ?” Đây là ý gì? Có liên quan gì đến Thiên Dương?

“Thiên Dương chính là đứa bé đáng thương đó, cho nên nó không tin tình yêu, đối với người khác luôn là lạnh lẽo.”

“Cái gì?” Tiểu Vương Tử là. . . . . Thiên Dương? !

“Lúc ba con đến tìm ông thông gia, ông ấy liền nói chuyện này cho ba con biết, hơn nữa ông thông gia cho là con lớn lên đơn thuần lại đáng yêu rất thích hợp với Thiên Dương.” Bà thở dài một hơi, đối với tuổi thơ bị thâm đó cũng đau lòng theo. “Sau khi mẹ biết chuyện đó, mới đầu rất phản đối, bởi vì nếu như con không thay đổi được nó thì con phải sống cả đời với người đàn ông vô tình, lạnh lùng như vậy.”

“Nhưng...” Ngải Dĩ Ưu vẫn không thể tiêu hóa nỗi sự thật này.

Cho nên Thiên Dương biến thành như bây giờ đều là người mẹ đã qua đời của anh tạo ra sao?

Tại sao mẹ anh có thể vô tình như vậy, lại ích kỷ làm tổn thương máu mủ của mình?

Thiên Dương..... Thật đáng thương!

“Nhưng ba con thuyết phục mẹ, ông ấy nói mặc dù Thiên Dương lạnh mặc, nhưng vẫn là người đàn ông tốt, ba con đã điều tra cuộc sống riêng tư của nó, không có chút phong lưu giống ba nó.” Bà không dám nhìn Dĩ Ưu, dù sao cũng là vì bảo vệ cô, hơn nữa cũng không chọn thủ đoạn quấy nhiễu cô theo đuổi hạnh phúc. “Đối với chúng ta mà nói, so với người ở bên ngoài nói lời yêu thương đang phải nhận được tình cảm tổn thương và lừa gạt thì người không biết nói chữ yêu lại có thể chăm sóc tốt cho con tốt hơn nhiều.”

“Nhưng con cũng cần một người yêu con.” Cô biết tình yêu thương của ba mẹ đối với cô nhiều như thế nào, nhưng cô vẫn khát vọng có được tình yêu.

“Thật xin lỗi, đều là tại ba mẹ bảo vệ con quá mức, cũng quá sợ con sẽ bị tổn thương nên đã bắt con lấy người không yêu con.” Vành mắt Ngải mẫu hồng hồng, sợ con gái sẽ oán hận bọn họ.

Khó trách, tất cả cũng vì muốn tốt cho cô.

“Mẹ, không nên như vậy, thật ra con đã sớm biết dụng ý của hai người khi buộc con kết hôn, lần thứ hai xem mắt Khánh Khánh đã nói với con, cho nên sau đó con mới đồng ý cùng Thiên Dương kết hôn.” Cô sờ sờ mặt mẹ, cười khổ.

Được ba mẹ cưng chiều quá độ hoàn toàn không phải chịu bất kỳ tổn thương nào với một người từ nhỏ đã không biết thế nào là tình yêu thương của mẹ, hơn nữa cô và anh lớn lên ở hai hoàn cảnh khác nhau, không ngờ lại trở thành vợ chồng, nên nói vận mệnh trên đùa hay là trời cao cố ý an bài đây?

Gần tối, trong phòng khách Ngải gia, người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng lại tiêu tụy đang ngồi trên ghế sofa bằng da thật màu cà phê.

Mặc dù trong lòng anh rất lo lắng, nhưng sớm thành thói quen không để cho ý nghĩ trong lòng biểu hiện lên khuôn mặt anh, thái độ cứ hờ hững như vậy.

Mặc dù anh không muốn cha vợ đồng ý cho bọn họ ly hôn, để Dĩ Ưu và Tống Khánh Chân ở bên nhau, nhưng từ nhỏ bọn họ đã nâng Dĩ Ưu trên lòng bàn tay để yêu thương, khó đảm bảo sẽ không đồng ý yêu cầu ly hôn của cô.

“Sao cậu lại có ý nghĩ đáng sợ như thế, cứ nhiên lại vu oan cho con gái bảo bối của tôi!” Ngải phụ vừa biết chân tướng liền giận đến tím cả mặt, thật không thể tin lại có chuyện buồn cười như vậy.

Không tin tưởng con gái bảo bối của ông lại còn muốn ông tha thứ, cũng bởi vì ông biết rõ quá khứ của anh sao?

Coi như Dĩ Ưu đồng ý tha thứ cho anh, thì ông cũng muốn thừa dịp dạy dỗ tên tiểu tử không biết sống chết này một chút, để anh sau này không dám làm ra chuyện khốn kiếp như vậy.

“Chúng con luôn dùng biện pháp tránh thai.” Tiền Thiên Dương nhàn nhạt nói một câu, anh không muốn giải thích gì trước mặt Ngải phụ, chỉ đơn giản là nói ra sự thật.

Theo lý thuyết, bọn họ nên cảm kích anh, bởi vì anh đồng ý tiếp nhận đứa bé không phải của Tiền gia, càng sẽ không ly hôn khiến hai nhà mất thể diện, anh đã đồng ý nhượng bộ rồi, cho nên anh không cho là mình nên dừng bước trước mặt Ngải phụ.

“Làm sao con hồ đồ như vậy, có phải đứa bé là của con hay không thì chỉ cần đợi mấy tuần sau đi xét nghiệm DNA là biết ngay thôi mà, con còn nói ra mấy lời như vậy? Đầu phải ngừa thai là biện pháp an toàn 100%.” Ngải mẫu cau mày, Thiên Dương lại mang dáng vẻ không sao cả? Không phải nói cậu ta vì Dĩ Ưu mà buổi sáng còn say khướt ở trong công ty sao?

“Con không biết Dĩ Ưu nói với hai người như thế nào, nhưng chúng con vẫn luôn có biện pháp ngừa thai là sự thật, mấy ngày nay Dĩ Ưu luôn ở chung với Tống Khánh Chân là sự thật, bị người khác nghe thấy cuộc nói chuyện buồn cười của bọn họ cũng là sự thật, nhưng con tuyệt đối sẽ không ly hôn, cô ấy muốn giữ lại đứa bé con cũng có thể tiếp nhận.”

“Cậu bị điên à? Nói như thế là sao?” Để vợ mình giữ lại con của người khác? Đầu của tiểu tử này không hư thì chính là quá yêu con gái bảo bối của ông rồi, Ngải phụ nghe được tức giận cũng không bực pháp ra ngoài. “Nếu đứa bé trong bụng Dĩ Ưu thật không phải là của cậu, chúng tôi tuyệt đối sẽ không cần cậu chịu trách nhiệm....”

“Con nói rồi con không muốn ly hôn!” Tiền Thiên Dương cứng rắn cắt đứt lời của cha vợ, không chút nào phát hiện bộ dạng nóng nảy trên mặt mình.

Vợ chồng Ngải thị nhìn nhau, vui mừng trong lòng.

Đứa nhỏ này rốt cuộc cũng hiểu được thế nào là yêu rồi, chỉ là chính anh không nhận ra thôi...

“Tóm lại Dĩ Ưu chắc chắn không làm gì sai, mà sao cậu lại nghi ngờ Dĩ Ưu và Khánh Chân? Cậu rõ ràng biết Khánh Chân thích...” Đàn ông nha.

“Lúc đầu con ững không nghi ngờ để bọn họ lui tới với nhau, nhưng cái thai của Dĩ Ưu là thật, hơn nữa Tống Khánh Chân nói sẽ chịu trách nhiệm với đứa nhỏ trong bụng của Dĩ Ưu, còn muốn Dĩ Ưu ly hôn với con nhanh một chút để cùng cậu ta....” Lời còn chưa nói hết, Ngải Dĩ Ưu đột nhiên xuất hiện cắt đứt.

“Sao anh lại biết những chuyện này? Chẳng lẽ anh phái người theo dõi em?” Cô vẫn núp ở cầu thang nghe lén, vừa nghe đến đoạn này, không nhịn được liền vọt ra.

“Dĩ Ưu!” Đứa nhỏ này lại không nghe lời chạy ra ngoài.

“Là Nhan luật sư tận mắt thấy, chính tai nghe được.” Tiền Thiên Dương’ vừa xoay qua liền thấy đôi mắt sưng đỏ của cô.

Cô.....đã khóc sao?

“Anh cứ như vậy tin lời nói của cô gái đó?” Vốn muốn nói chuyện đàng hoàng với anh, nhưng vừa nghe anh nhắc đến người phụ nữ kia, cô tức giận rống lên.

“Em mang thai.” Hình như cô có chút tiều tụy.

“Vậy em cũng có thể nói anh có quan hệ mập mờ với cô ta.” Cô vừa nghĩ đến chuyện ở nhà hàng, liền không nhịn được giận dữ lên án.

“Dĩ Ưu, con nói bậy gì đó?” Ngải mẫu kinh ngạc hỏi, thế nào mà sóng trước chưa dứt sóng sau lại đến thế?

“Con không có nói bậy, bọn họ cùng nhau ăn cơm trong nhà hàng của khách sạn, là chính miệng Nhan luật sư nói, anh ấy cũng ở chỗ đó, anh ấy cũng không có phản bác.” Cô đau lòng cắn môi dưới.

“Thiên Dương, đây là thật sao?” Ngải mẫu chất vấn con rể, cô gái kia là người bị người khác đồn là phá hư hôn nhân của hai đứa nó sao?

“Con thừa nhận có đi cùng cô ta, nhưng trước khi kết hôn.” Anh thần nhiên nhìn Ngải phụ một cái.” Con tin cha cũng biết chuyện này.” Ngụ ý là anh biết cha vợ đã từng điều tra anh.

“Thì ra các người từng qua lại với nhau...” Ngải Dĩ Ưu trừng lớn mắt, không thể tin được anh và Nhan luật sư xinh đẹp kia từng có một thời gian yêu nhau.

“Đó là chuyện lúc trước, sau khi kết hôn với em, anh chưa từng có quan hệ với người phụ nữ khác.” Anh kiên định và nghiêm túc nhìn cô.

“Nhưng...” Cô dời ánh mắt sang chỗ khác vì không cách nào tiếp nhận ánh nhìn chăm chú của cô.

“Em có nhớ có một lần anh đến Đức công tác không? Cô ta cũng đi cùng nhưng trên đường đến công ty của đối tác, cô ta lại bị đau dạ dày, cho nên anh mới kêu cô ta ăn cơm, uống thuốc, chỉ sợ làm trễ thời gian ký hợp đồng, lúc đó Tuấn Nam cũng ở trong phòng, em có thể đi tìm cậu ta chứng thực.” Ánh mắt anh ngày càng dịu dàng thành khẩn, từng câu từng chữ từ từ giải thích.

Anh không muốn cô hiểu lầm anh, coi như cô đã phản bội anh, nhưng anh còn phải giữ cô bên cạnh cả đời, không buông tay.

“... ..” Ngải Dĩ Ưu bị ánh mắt dịu dàng của anh nhìn chăm chú.

Cho nên anh và Nhan luật sư không còn dây dưa gì nữa rồi!

“Nhưng cậu cũng không thể vì lời nói của cô ta, liền giảo định đứa bé không phải là của cậu, cậu nghi ngờ đối với Dĩ Ưu mà nói là tổn thương nghiêm trọng, cậu có biết hay không?” Ngải phụ cau mày. Ông đứng là biết Nhan Như Mị, là bạn gái cuối cùng bên cạnh Tiền Thiên Dương.

“Cho nên con đã kêu Tuấn Nam đến bệnh viện chứng thực, mà Dĩ Ưu thật sự có đến khoa phụ sản.” Con người đen thẳm của anh dịu dàng nhìn cô vợ nhỏ của mình. “Nếu như em muốn giữ lại đứa bé này anh sẽ để em giữ lại, nhưng còn chuyện ly hôn thì anh không cách nào đồng ý.”

“Anh dần sao? Tại sao phải nhường em mà muốn giữ lại đứa bé anh không thừa nhận.” Ngải Dĩ Ưu vừa nghe, tất cả hoài nghi, khổ sở, uất ức đối với anh toàn bộ xông lên não.

“.....Bởi vì em là vợ của anh.” Bởi vì anh yêu em, cho nên không muốn vì chuyện của đứa nhỏ mà mất đi em.

“Nhưng anh không thừa nhận nó, sau này nó sẽ rất đáng thương.” Cái tên đại ngốc nghếch này, tại sao đầu óc cứ cứng ngắc vậy chứ, chẳng lẽ anh quên lần kia anh không để cho cô ngủ sao, không ngừng đòi hỏi?

“Anh...” Tay anh nắm chặt hai quả đấm, không muốn sự ghen tỵ điên cuồng và khổ sở hiện lên khuôn mặt, nhưng anh không thể khống chế được, hiện tại vẻ mặt của anh, không chỉ khiến vợ chồng Ngải thị há hốc mồm, càng làm cho Ngải Dĩ Ưu muốn khóc lớn lên. “Anh sẽ thử tiếp nhận nó.”

“Anh yêu em đúng không?” Cô nén lệ, đi đến trước mặt anh. “Cho nên anh mới đồng ý bao dung đứa bé này, có đúng không?”

“....” Tiền Thiên Dương không nhúc nhích, hoàn toàn nói không ra lời.

Đối với một người cho tới bây giờ không có được tình yêu hoặc có được người mình yêu mà nói, một câu “anh yêu em” đơn giản rất khó để mở miệng thừa nhận.

“Nhưng anh thật sự rất ngốc đó, anh biết không?” Nước mắt theo hốc mắt của Ngải Dĩ Ưu chậm rãi chảy xuống, cô không thôi tức giận rống lên với anh: “Em với Khánh Khánh chỉ là chị em tốt, anh ấy chỉ là giải sầu cùng em mà thôi, hơn nữa anh quên rồi sao? Có một lần cả tuần lễ anh không có về nhà, vừa về nhà đã không cho em ngủ... anh quên rồi sao?”

Anh nghi hoặc nhìn cô. Cho nên? Chẳng lẽ đêm hôm đó anh có sơ sót?

Không, không thể nào, anh không thể nào quên, nhưng ngày đó, quả thật anh khát vọng cô rất nhiều lần, chẳng lẽ quên...?

“Bác sĩ muốn năm tuần rồi.” Trên mặt cô đầy nước mắt, cố ý tức giận cắn môi dưới, ngón trở nhỏ dài chọc chọc vào lồng ngực của anh. “Năm tuần ư!”

“.....” Tiền Thiên Dương kinh ngạc không thốt nên lời.

Ngải mẫu thấy không khí giữa hai người, liền kéo Ngải phụ đi lên lầu.

“Tôi...” Ông còn chưa giáo huấn tiểu tử này xong nha.

“Đi thôi.” Ngải mẫu nhìn chăm chăm chồng mình. “Không nhìn thấy hai đứa nó đã không sao rồi sao?”

Vấn đề còn lại cứ giao cho bọn trẻ xử lý đi.

“Khánh Khánh trở về mới ba tuần, anh còn muốn vu oan em nữa không?” Cô nũng nịu.

“Là của anh...” Tiền Thiên Dương không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, anh cư nhiên lại nghi ngờ máu mủ của mình. “Anh đúng là ngu mà!”

“Đúng là của anh.” Ngải Dĩ Ưu dùng sức biến mắt nước mắt, hùng hổ nói lớn.

“Ông trời ơi... Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đúng...” Anh ôm cổ vợ mình, trong miệng không ngừng nói lời xin lỗi.

“Bây giờ, anh tin tưởng em rồi à?” Ngải Dĩ Ưu bị anh gắt gao ôm lấy vui vẻ hỏi.

“Thật xin lỗi”

“Không nghi ngờ nữa hả?” Thật sự tin tưởng sự trong sạch của cô rồi à?

“Thật xin lỗi.”

“Đứa bé có thể thừa kế tập đoàn Kinh Thiên rồi hả?” Anh ghê tởm nhất á.

“Dĩ Ưu...” Tiền Thiên Dương lúng túng không buông cô ra.

“Hả? Thật xin lỗi sao?” Cô chu đôi môi đỏ mọng.

“Thật xin lỗi.” Anh nhìn cô, nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô.

“Được rồi.” Ngải Dĩ Ưu bướng bỉnh gật đầu hài lòng.

“Không tức giận? Vậy chúng ta về nhà đi!”

“Ai nói muốn về nhà với anh?” Cô tròn to mắt. Khoảng thời gian này bị Khánh Khánh kéo chạy khắp nơi, nghe chỉ điểm của Khánh Khánh nhiều nên có chút tiến triển, biết có chút cơ hội phải đùa bỡn chút mới được.

“Dĩ Ưu?” Anh lo lắng nhìn cô.

“Anh nghi ngờ em, khiến em rất đau lòng, cho nên anh phải chịu phạt.”

“Phạt thế nào?” Lòng anh cam tâm tình nguyện, chỉ cần không phải ly hôn, bất kỳ xử phạt nào anh đều chấp nhận.

“Cách...” Lời mới nói ra miệng liền bị cắt ngang.

“Đừng!” Lòng anh kinh sợ lần nữa ôm chặt cô, chui vào cổ cô cự tuyệt nghe câu tiếp theo. “Anh không muốn ly hôn.”

Ngải Dĩ Ưu bị ôm vào ngực, vui vẻ cười trộm, cô ho một tiếng: “Khụ! Em muốn nói, cách ngày em sinh còn đến tám, chín tháng, khoảng thời gian này em muốn ở lại nhà mẹ.”

“Tại sao?”

“Nếu như có ngày anh bị gì lại vu oan đứa bé trong bụng em không phải là của anh thì phải làm thế nào? Cho nên em nghĩ cách tốt nhất là chờ sau khi em sinh đứa bé ra rồi xét nghiệm DNA, chúng ta không còn nghi ngờ gì nữa, em sẽ suy nghĩ chuyện chuyển về nhà.” Thật ra mang thai 16 tuần thì có thể xét nghiệm rồi, nói như vậy để có thể thuận tụy trừng phạt anh.

“Anh không nghi ngờ cho nên về nhà với anh đi!”

“Anh tự tính đi, hai hàng nước mắt của em phải tính thế nào đây?”

“Dĩ Ưu...” Tiền Thiên Dương’ cầu xin tha thứ, nước mắt phải bồi thường thế nào đây?

Muốn em về nhà cũng được.” Mặt cô mong đợi nhìn anh. “Nói cho em biết, anh có yêu em không?”

“À?” Anh ngây ngẩn cả người, không nghĩ cô sẽ hỏi thẳng như vậy.

“Hả? Cái gì? Anh có yêu em chút nào không?” Cô thật sự muốn nghe chính miệng anh nói.

Anh ôm chặt thiên sứ mà ông trời đã ban cho anh, trong lòng không ngừng reo hò tiếng yêu, nhưng miệng làm sao lại nói là không ra được.

“Nói đi, có không?” Vì động tác trực tiếp của anh nên nụ cười trên mặt Ngải Dĩ Ưu càng đậm, vết thương trong lòng cũng dần dần khép lại. “Không nói, em không về nhà với anh đâu!”

“ . . . . .” Trong lòng đã sớm kêu mấy ngàn mấy vạn lần rồi, nhưng không có cách nói ra khỏi miệng. . . . .

Làm sao cô không nhìn thấu lòng của người đàn ông ngu ngốc này chứ? Lúc anh ôm chặt lấy cô thì cô đã biết, nhưng cô vẫn muốn nghe anh nói ra

Nếu không cô không cùng anh về nhà đâu!

Hồi cuối

Sân bay Quốc tế Đào Viên.

“Khánh Khánh, lần sau khi nào thì về?” Gương mặt Ngải Dĩ Ưu khả ái nâng cao cái bụng chưa đến bốn tháng, một tay chống nạnh ra dáng một bà bầu, mà bên cạnh cô còn có Tiền Thiên Dương nóng lòng đứng hộ vợ.

“Anh nói nghe nè 4020, em không phải là mới mang thai hơn ba tháng sao?” Tống Khánh Chân ghê gớm mắt trợn trắng, có cần khoa trương thế không?

“Đúng vậy, thế nào? Chẳng lẽ lúc em sinh anh sẽ trở về với em sao?”

“Trở về? Anh gửi quà tặng em cũng như nhau mà, vé máy bay cũng rất đắt nha.”

“Ngại tiền vé máy bay đắt? Em là chị em tốt của anh nha.” Ngải Dĩ Ưu không tuân theo kháng nghị.

“Nếu không tôi giúp cậu.” Mặc dù Tiền Thiên Dương rất không muốn nhìn thấy anh ta, nhưng anh ta là bạn tốt của bà xã anh, coi như không thoải mái cũng không có cách diệt.

“Cảm ơn, không cần.” Mặc dù không tha thứ hiểu lầm ngu ngốc của anh ta và 4020, nhưng khi thấy nụ cười vui vẻ, tràn đầy hạnh phúc của 4020, anh cũng tha thứ cho anh ta một chút. “Bản thân tôi cũng rất giàu.”

“Khánh Khánh, anh không quay lại nhìn em sao?” Cô có chút khó chịu nhìn anh. Khoảng thời gian trước kia có anh làm bạn, ít nhất cô cũng sống không quá vô vọng, anh còn dạy cô rất nhiều tuyệt chiêu không chế chồng.

“Ừ hửm, người ta cũng rất nhớ Honey của người ta nha, lần này trở về ba tháng để cậu ta khó chịu một chút, lần sau khi anh trở về sẽ dẫn cậu ta cùng về.” Anh thề.

“Cái đó, nhất định rất lâu.....” Người nhà Khánh Khánh vô cùng bài xích giới tính thực của anh, để cho anh quang minh chính đại dẫn người yêu về ra mắt gia đình, không biết phải chờ đến năm thứ mấy.

“Chắc, nha đầu hư, không thể nói lời tốt lành tí hử?” Căn bản là nguyên rủa anh mà.

“Được rồi, được rồi, hy vọng tới lúc em sinh, anh có thể dẫn Eric cùng trở về.”

“Nói đến đây, anh cũng nên về nhà đi, muốn ở nhà mẹ vợ đóng đô bao lâu nữa?” Anh nhin không được chàm chọc chồng cô, hơn nữa sau khi biết những bí hiểm Tiền Thiên Dương trải qua, mặc dù vẫn không thể triệt tiêu anh ta khi bị hiểu lầm, bị vũ nhục a.

“Cảm ơn cậu, Tống tiên sinh.” Tiền Thiên Dương vừa nghe, quét sạch bất mãn của người nào đó.

“Bởi vì em không nghe được đáp án em muốn chứ sao?” Ngải Dĩ Ưu không tuân theo bĩu môi. Ai biểu người đàn ông bên cạnh không dám nói ba chữ đáng yêu kia chứ!

Cô... cũng rất muốn trở về bên cạnh anh, trở về nhà anh.

“Tôi nói nghe này Tiền tiên sinh, chỉ là chữ yêu thôi mà, rất khó phát âm sao? Có cần tôi dạy anh không?”

Chỉ là câu anh yêu em thôi mà!

“.....” Tiền Thiên Dương liếc nhìn về phía khác, không dám nhìn bà xã và Tống Khánh Chân.

“Đúng đó, anh ấy không chịu nói.” Ngải Dĩ Ưu nâng lên nụ cười ác. “Anh thấy có thể anh ta đang đợi đứa trẻ ra đời để xét nghiệm....” Ba chữ ‘DNA’ cấm kỵ còn chưa nói ra, cô liền bị anh hung hăng ôm vào ngực.

Tiền Thiên Dương vừa nghe cô muốn nói ra những câu đáng ghét kia, lập tức ôm chặt lấy bà xã bướng bỉnh.

“Thật không chịu nổi, tôi phải vào rồi, không để ý đến hai người nữa.” Nhìn cảnh ân ái lần thứ N của bọn họ, anh lại nhớ đến Eric...

“Khánh Khánh.” Cô tránh khỏi vòng tay của anh, đột nhiên nói với Tống Khánh Chân: “Đi đường bình an, nhất định phải trở về đó.”

“Đồ ngốc, sao anh lại không trở về, Đài Loan cũng là nhà của anh mà.” Tống Khánh Chân cười, chẳng lẽ bị phát hiện rồi? Anh cho là anh ẩn tàng rất tốt mà.

“Không lo chuyện của người khác làm sao bị nói, em mãi mãi ủng hộ anh, đứng về phía anh, cho nên nhất định phải trở về đó, em và Hạnh Quyên sẽ chờ anh về.” Coi như Khánh Khánh không nói, nhưng cô biết ba tháng này Khánh Khánh vì chuyện trở về Paris mà từ đầu đến cuối đều tranh chấp với người nhà không ngừng nghỉ, cho nên ngày nào cũng chạy lại nhà mẹ cô.

Cộng thêm bây giờ không có người nhà đến tiền, còn không lộ vẻ khó chịu sao?

“4020....” Tống Khánh Chân cảm động đến nỗi mũi cũng đỏ lên. “Anh thật sự muốn ôm em.” Nhìn người đàn ông trước mặt anh.

Về mặt Tiền Thiên Dương rất khó coi, nhưng nhìn ánh mắt khẩn cầu của vợ mình, vẫn không cưỡng lại được cô, bắt đầu dĩ lui ra sau.

“4020!” Anh bổ nhào lên ôm cô.

Một màn này khiến Tiền Thiên Dương run như cây sậy, chỉ sợ anh ta làm tổn thương đứa bé trong bụng cô vợ nhỏ của anh.

“Phải trở về đó, anh còn nhóm bạn tốt này nha!” Cô vỗ vỗ lưng anh, cho anh sự động viên.

“Ừ...” Một đấng mày râu cứ như vậy ôm một người phụ nữ mảnh mai, khóc nức nở nghẹn ngào.

“Ngoan nào ngoan nào..., phải chăm sóc tốt cho mình nha.”

“Được...”

“Tới Paris phải liên lạc với em đó.”

“Được...”

“Có khó khăn gì nhất định phải nói với em đó.”

“Được...”

“Đừng nói em không có năng lực, em còn có một ông xã lợi hại như siêu nhân vậy đó.”

“...Tốt.” Chậc!

Phòng chờ sinh trong bệnh viện, khắp nơi đều nghe tiếng kêu và tiếng chửi rửa của sản phụ.

“A.....Đau quá!”

“Đều tại tên đàn ông xấu xa này làm hại.”

“Tôi không muốn sinh, tôi không muốn sinh.”

Bởi vì đau bụng mà Ngải Dĩ Ưu được Tiền Thiên Dương vội vã đưa vào bệnh viện, nghe tiếng kêu thảm thiết kia, không khỏi sợ hãi.

“Trời ạ, sinh con lại có đáng vẻ đáng sợ như vậy sao?”

“.....” Sắc mặt Tiền Thiên Dương cũng có chút thay đổi, nhưng không muốn nói thêm khiến cô lo sợ.

Mà vợ chồng Ngải thị đi cùng, vẻ mặt cũng không đỡ hơn là bao.

“Đó cũng bởi vì tử cung co rúc lại còn quan hệ, Dĩ Ưu không cần sợ, mọi người đều ở bên cạnh con, một chút mẹ sẽ nói với bác sĩ tiêm thuốc giảm đau cho con, có thể giảm bớt khó chịu cho con.” Ngải mẫu có kinh nghiệm chỉ dạy con gái và con rể sắp bị dọa ngất đi.

“Nếu như không tiêm, con sẽ đau chết à?” Ngải Dĩ Ưu liếc xéo chồng mình đứng đối diện, giọng rống càng to.

“À?” Ngải mẫu cũng nhìn đến hoa mắt.

“Mẹ, con đi tìm y tá kêu tiêm thuốc giảm đau cho cô ấy.” Da đầu Tiền Thiên Dương tê dại, anh bước nhanh về phía y tá, thuận tiện muốn một phòng sinh yên tĩnh, chỉ có một người sinh.

Càng tiêm thuốc giảm đau, thời gian đau bụng sinh của Ngải Dĩ Ưu càng được rút ngắn, mặc dù tiêm thuốc giảm đau nhưng hiệu quả của mỗi người khác nhau, có người một chút cảm giác cũng không có, có người sẽ có một chút xiu cảm giác đau, còn có người một chút tác dụng cũng không có.

Mặc dù không đau đến nổi tức miệng mắng to, nhưng khiến cô bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Không khác biệt lắm, đưa vào phòng sinh.” Y tá sẽ cách một khoảng thời gian mà kiểm tra tình trạng, để biết có thích hợp đỡ đỡ hay không?

“Mẹ, con sợ!” Vừa nghe đến chuyện phải đưa vào phòng sinh, Ngải Dĩ Ưu bắt đầu khẩn trương lo lắng.

“Ngoan, con đã làm mẹ rồi, phải dũng cảm lên, biết không?” Ngải mẫu đau lòng cầm tay con gái khích lệ.

“Bà xã, không phải sợ, anh sẽ ở bên em.” Tiền Thiên Dương có ý định bồi sinh.

“Thiên Dương, con qua đây.” Mặt Ngải phụ hoảng sợ kêu con rể.

“Sao, cha?”

“Một chút con vào, phải nhớ nhất định không được nhìn quá trình sinh con, tuyệt đối không được đứng sau bác sĩ đó.” Lúc đó ông cũng không biết, còn ngu ngốc mà đi nhìn, sau đó suốt nửa năm cũng không dám ân ái với vợ mình.

“Cha?”

“Nếu không cha lo con sẽ.....sợ!” Bây giờ ông không thể nói ra hai chữ “bất lực”.

“Cha không cần lo lắng, con biết cha muốn nói gì!” Vì Dĩ Ưu và đứa bé trong bụng, nhưng anh đã đọc thuộc sách liên quan đến mang thai và sinh nở nên anh biết được đi chứng sau khi chồng ở bên cạnh vợ mình khi sinh. “Mặc kệ thế nào, con sẽ luôn nắm chặt tay Dĩ Ưu và luôn ở bên cạnh cô ấy.”

“Được được được, con biết là tốt rồi!”

“Tiền tiên sinh, xin đi theo chúng tôi.” Cô y tá ở cửa phòng sinh gọi Tiền Thiên Dương.

“Tiền phu nhân, cô không nên khẩn trương cũng không cần quá dùng sức, chờ chút sức để khi tôi kêu cô dùng sức cô hãy dùng sức, nếu không cô sẽ mệt rất nhanh.” Bác sĩ phụ trách đỡ đỡ mỉm cười an ủi cô.

“Tiền tiên sinh, anh nhìn lên dụng cụ trước mặt đi, đó là nhịp tim của đứa trẻ, còn cái kia là tần số đau bụng sinh của Tiền phu nhân, chỉ cần nó tăng lên, anh liền kêu cô ấy dùng sức, biết không?”

“A!” Dụng cụ đo chỉ số đột nhiên tăng cao.

“Giống như bây giờ vậy.” Bác sĩ cười nhìn vẻ mặt sợ hãi của Tiền Thiên Dương nói: “Đừng sợ, Tiền phu nhân chúng tôi sẽ giúp cô, hít sâu, giữ hơi, dùng sức!”

Ngải Dĩ Ưu dùng sức đến đỏ bừng cả khuôn mặt, sau đó rất nhanh mệt lả.

“Tốt, cô làm rất tốt, thả lỏng, chúng ta tiếp tục.”

“A!” Chỉ số lại tăng cao.

“Bà xã dùng sức.” Anh không muốn nhìn cô chịu khổ. “Dùng sức.”

“Tốt vô cùng, hít sâu, giữ hơi, dùng sức!” Bác sĩ nói.

“Thiên Dương!” Cô đã cả người mồ hôi.“Thật là đau!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Không thôi hồng vành mắt, mặc dù sớm đã biết rõ sinh con có nhiều đau nhiều khổ cực, nhưng là tận mắt thấy người phụ nữ anh yêu sâu đậm vì anh chịu khổ, anh đau không thôi.

“Em không muốn. . . . .” Đau bụng sinh qua đi, Ngải Dĩ Ưu lại mệt lả.

“Được, về sau không sinh nữa, chờ em sinh xong anh lập tức đi buộc ga-rô (ngăn sinh nở).” Anh không đành lòng nhìn cô chịu khổ.

“Em không có. . . . .”

“Em yên tâm, anh sẽ phụ trách thuyết phục ba anh.”

“Nhưng. . . . .”

“Anh biết rõ anh là con trai độc nhất, nhưng em đối với anh quan trọng hơn!”

“A! Tên khốn kiếp này!” Lại đau bụng sinh rồi.

“Anh nhất định phải đi buộc ga-rô (ngăn sinh nở)!” Bà xã rống to, Tiền Thiên Dương mất hết hồn vía nắm chặt tay của cô. “Lần này sinh xong về sau không sinh nữa, thật xin lỗi, thật xin lỗi a. . . . . bà xã!”

“Em không muốn nghe anh nói xin lỗi!”

“Bà xã?”

“Tiền phu nhân hít sâu, giữ hơi, dùng sức!” Hình như đã thấy nhiều bác sĩ đối với bọn họ hô to gọi nhỏ một chút phản ứng cũng không có, chỉ là nhắc nhở Ngải Dĩ Ưu dùng sức.

“Em không cần anh đi buộc ga-rô (ngăn sinh nở), người Đại Ngốc Nghếch này!” Vẻ mặt bởi vì dùng sức lại còn nói chuyện, trướng đến hồng đậm.“Em muốn nghe. . . . . A!” Trời ạ, đây là đau bụng sinh sao!

“Sắp ra rồi, Tiền phu nhân dùng sức, con của cô sắp ra rồi, cố gắng lên.”

“A!” Cô dùng hết hơi sức, dùng sức đem đứa bé ra ngoài. . . . .

Rất cuộc. . . . . Nghe được tiếng khóc vang dội của đứa bé rồi !

“Anh yêu em, Anh yêu em, Anh yêu em. . . . . Em làm được rồi! anh yêu em, anh yêu em. . . . .” Thấy như vậy một màn Tiền Thiên Dương không nhịn được chảy xuống nước mắt vui sướng lại cảm động, thiên sứ, ánh mặt trời của anh sinh cho anh một đứa bé, đó là kết tinh tình yêu lâu dài của bọn họ.

“Thiên Dương. . . . . em muốn nghe không phải là xin lỗi, mà là anh yêu em.” Cô yếu đuối nhìn anh, rất cuộc cũng đợi được chính miệng anh nói yêu cô rồi.

“Đúng. . . . . Không anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, về sau mỗi ngày đều sẽ nói cho em nghe, không lúc nào không nói cho em nghe, anh yêu em, cảm ơn em, ánh mặt trời thiên sứ của anh!”

Ngải Dĩ Ưu cười, rất cuộc cô có thể trở về nhà rồi, cô chờ rất lâu rồi!

6. Chương 6

Lại khôi phục dạng không cần công việc, ở nhà hưởng thụ cuộc sống của quý phu nhân.

Nhưng là lần này, Ngải Dĩ Ưu không hề cảm thấy mờ mịt, bởi vì cô có chuyện rất quan trọng phải làm.

“Phu nhân, cô thật. . . . . tính làm cơm tối sao? Khó hơn so với làm bữa sáng đó!” Phương quản gia lo lắng nhìn khuôn mặt nhao nhao muốn thử làm của cô.

“Phương quản gia, dì không cần lo lắng đâu..., con còn muốn dì ở bên cạnh hiệp trợ con.” Cô nâng lên nụ cười lúm đồng tiền đáng yêu mê người, dĩ nhiên cô biết sau khi nhiều lần làm điểm tâm, Phương quản gia rất cực khổ giúp cô khắc phục hậu quả.

Lần này, có Phương quản gia ở bên cạnh giúp một tay, nhất định sẽ không thất bại nữa, cô cũng không hy vọng chồng mình sau khi đi làm cực khổ trở về nhà không được ăn bữa tối ngon miệng.

“Được rồi, tôi nhất định sẽ ở bên cạnh giúp phu nhân.” Phương quản gia hít một hơi thật sâu.

Đội Tiền Thiên Dương vừa về tới nhà, lập tức ngửi được mùi thơm của thức ăn thuộc về “trong phạm vi bình thường”, đi tới phòng bếp về mặt anh đầy kinh ngạc, liền nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của cô vợ nhỏ đang nghe chỉ thị của Phương quản gia, vừa chần chờ không dám đến gần, cái nồi trước mắt cô phát ra tiếng tít tít lạp lạp vang dội, đột nhiên có dầu văng ra ngoài, cô lập tức kêu lên nhanh chóng né người ra xa.

“Phu nhân, cá phải lật mặt, nếu không sẽ khét hết.” Phương quản gia không nhìn nổi, thật muốn đoạt lấy cái xẻng trực tiếp đem cá trở mặt, nhưng phu nhân rõ ràng rất sợ cũng rất kiên trì muốn tự mình làm.

“Con...con biết. . . . . Nhưng, nhưng dầu vẫn cứ văng ra ngoài!” Cô cũng muốn trở mặt cá nhanh lên một chút, nhưng cô vừa nghe đến tiếng dầu văng ra liền sợ chứ sao.

“Để tôi.” Đây là câu nói hôm nay Phương quản gia đã nói lần thứ N.

“Không được, cái này là con vì chồng mình đi làm cực khổ mà làm, tuyệt đối không thể nhờ người khác.” Đây cũng là lời từ chối lần thứ N của cô.

“Phu nhân nhanh, tôi ngửi thấy mùi khét rồi!” Phương quản gia tung hoành phòng bếp 30 năm, có một chút xú mùi là lạ cũng không chạy khỏi cái mũi của bà.

“Oa, làm thế nào, làm thế nào?” Ngải Dĩ Ưu cắn môi dưới, hơi lộ ra biểu tình khổ sở. “Không được không được! Con nhất định phải lật mặt con cá này.”

Bộ dáng khảng khái phó ngỗ nghiêm túc chuẩn bị ra chiến trường đã chọc cười Phương quản gia, còn có hai người không chú ý đến, Tiền Thiên Dương đang đứng ở bên ngoài cửa bếp.

Vì dạ dày anh còn có trái tim. . . . . của anh, cô lại liều chết như thế, anh cảm động đồng thời nhưng lại cảm thấy nặng nề.

Anh biết điều cô cần chính là cái gì, nhưng...anh cho không được.

Không phải anh không muốn, mà căn bản anh không có thứ cô muốn.

Không chỉ là không tin, mà là anh chưa từng thử qua.

Hôn nhân, đối với anh mà nói là việc khi đến lúc thì nhất định phải làm, giống như đói bụng rồi muốn ăn cơm, thời tiết lạnh phải mặc áo ấm, chỉ là những chuyện tự nhiên.

Chỉ là anh chưa từng nghĩ tới anh sẽ dần dần bị cô vợ nhỏ của mình hấp dẫn, khát vọng của anh đối với cô mãnh liệt đến nỗi ngoài dự liệu của anh, muốn đoạt lấy cô ở bên cạnh anh cả đời, càng hy vọng càng khiến anh không thể tưởng tượng nổi.

Anh hoàn toàn không nghĩ sẽ buông tay cô, cũng không đồng ý với suy nghĩ một ngày nào đó cô sẽ vì tình yêu, vì tình yêu của người đàn ông khác mà rời xa anh giống như mẹ anh đã từng làm.

Cho dù mỗi ngày đều nhìn thấy, cũng đã quen với cách sống này, nhưng Ngải Dĩ Ưu ngồi ở trên giường chờ chồng mình tắm xong ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn là không nhìn được đồ lên, ánh mắt không cách nào dời khỏi lồng ngực bẽn lẽn và da thịt màu đồng mê người của anh.

Tròng mắt đen của Tiền Thiên Dương chặt khóa lên khuôn mặt thẹn thùng của vợ mình. Rõ ràng đã trần truồng vô số lần, nhưng mỗi ngày nhìn anh lơ đãng đến gần cô, nha đầu này vẫn cứ xấu hổ.

Anh chậm rãi hôn lên đôi môi anh đào mềm mại của cô, một đôi tay không nhanh không chậm vuốt ve thân thể cô làm cô khẽ run, đối với cô, anh luôn không kiềm chế được muốn thương yêu, không để ý làm qua loa chỉ lo mình thoải mái, anh thích nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ của cô vì anh mà lộ ra thần thái kiều mỵ.

Khi anh kéo ngăn kéo của tủ đầu giường ra thì Ngải Dĩ Ưu lấy dũng khí hỏi.

“Anh không phải muốn đứa trẻ sao? Chúng ta đã kết hôn gần một năm. . . .” Nhìn gương mặt anh vốn là dịu dàng đột nhiên biến sắc, mặt vô cảm rời khỏi người cô, cô nói không được nữa.

Anh chưa từng nghĩ cô sẽ chọn vào lúc này hỏi vấn đề nhạy cảm, lông mày hơi nhíu, cố gắng đè xuống dục hỏa đang dậy lên.

“Anh không phải thích đứa bé sao?” Nhìn gương mặt tuần tú vô cảm của anh, cô không hiểu nội tâm anh ẩn chứa ý nghĩ gì.

Chỉ là. . . . Cô nghĩ đến một chuyện khác, vẻ mặt của anh luôn là nhàn nhạt, nụ cười nhàn nhạt, cau mày cũng là nhàn nhạt, có phải là trên mặt không có biểu cảm gì quá lớn không, cho nên gương mặt của anh mới bóng loáng tỉ mỉ như phụ nữ, làm cho cô rất thích ngắm khuôn mặt của anh.

“Tôi không phải không cần đứa bé, chỉ là tạm thời không có ý định này.” Sau khi nói xong, liền nhìn sang vẻ mặt ngây ngô của vợ anh, anh thật không biết rốt cuộc là muốn biết chuyện sinh con hay là lại muốn sờ mặt anh.

Khi ở trên giường nha đầu này rất thích sờ mặt anh, giống như anh rất thích sờ soạng thân thể cô.

“Em còn muốn biết gì nữa?” Tốt nhất hỏi xong hết một lần.

“Em chỉ là cảm thấy có lẽ chúng ta có thể sinh một đứa bé.” Cô ngây ngốc căn bản không nghe được anh đã nói tạm thời, không cần đứa bé, còn nói những lời ngu ngốc này. “Nói không chừng có thể tăng thêm tình cảm giữa chúng ta.”

“Là ai nói cho em biết sinh con có thể tăng thêm tình cảm?” Đây là chuyện hoang đường gì vậy?

“Không có ai nói với em, là em tận mắt thấy, tình cảm tốt hơn ngọt hơn mật của trợ lý Lâm và Hạnh Quyên cũng bởi vì Hạnh Quyên mang thai mà có được, có một lần không phải anh ta xin nghỉ phép đưa Hạnh Quyên đi khám thai sao?”

“. . . .” Vậy cũng là bởi vì cô ta!

Nếu không phải bởi vì quan hệ công việc trước kia của cô trong quán cafe, vì muốn đền bù tổn thất hư hại ở quán cafe do cô tạo ra, anh làm sao có thể từ bi để cho Tuấn Nam xin vài giờ phép cùng vợ anh ta đi khám thai gì đó chứ!

“Em cho là tình cảm bây giờ của chúng ta chưa đủ tốt sao?” Tại sao nhất định phải có thêm đứa trẻ ở giữa bọn họ chứ? Đứa trẻ nhất định sẽ có, bởi vì đó là trách nhiệm của anh, nhưng không phải bây giờ.

“Không phải như vậy, em cảm thấy tình cảm của chúng ta càng ngày càng ổn định, cho nên mới muốn sinh một đứa bé để cho hôn nhân chúng ta càng mỹ mãn hơn.” Cô cười thật ngọt ngào.

“Tôi cho là bây giờ chúng ta đã rất mỹ mãn, đứa bé nhất định sẽ có, nhưng hiện tại tôi không muốn.” Sắc mặt của anh dần dần nổi lên vẻ mặt không tự nhiên.

Nếu như có thể, căn bản anh không tính có con nít, nhưng anh cũng hiểu đây là chuyện không thể, nhưng anh tình nguyện tiếp tục trì hoãn, cho đến khi không thể trì hoãn nữa.

“Nhưng cuộc sống của hai người yêu thương nhau, sau đó sinh một bảo bối đáng yêu, sống yêu thương nhau là chuyện rất bình thường nha.” Cô nói ra bức họa gia đình trong lòng.

“Em nói là truyện cổ tích, đó không phải là cuộc sống chân thật, ngoại trừ khiến cuộc sống ổn định, còn lại có hay không đều được đều không quan trọng, ngay cả em suốt ngày nói chuyện tình yêu cũng giống như vậy.” Rốt cuộc anh cũng mất đi hứng thú muốn ôm cô, thậm chí bật thốt lên ý nghĩ chân thật trong lòng.

Anh xuống giường cầm áo ngủ mặc vào. “Huống chi, tôi không có thời gian rảnh rỗi cùng em chơi trò con nít, tiền tài là chân thật nhất, tình yêu chỉ là lời nói dối của thương nhân đối với những người không kiếm được tiền thôi.” Lãnh đạm liếc nhìn cô một cái, sau đó xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Nghe câu trả lời lãnh khốc vô tình của anh, Ngải Dĩ Ưu hoàn toàn không biết phản ứng ra sao, chỉ ngu ngơ giật mình ngồi trên giường, trong đầu không ngừng lặp lại lời anh nói.

Không biết là cảm thấy thất vọng vì ý nghĩ ngây thơ của cô, hay là vì chưa thỏa mãn dục vọng, Tiền Thiên Dương đi vào thư phòng không có tâm trạng xử lý công việc.

Đối với anh mà nói, tình yêu không tồn tại, đó chỉ là lợi ích làm chủ mà người thương nhân tạo ra mà thôi, cuộc sống thật sự không phải như vậy.

Đứa bé đối với anh mà nói, càng không phải là kết tinh tình yêu gì đó, sự tồn tại của nó chỉ là vì trách nhiệm anh phải hoàn thành để kế thừa huyết mạch Tiền gia mà thôi, càng không thể nào là vì duy trì tình cảm vợ chồng, cái đó căn bản chỉ là nói nhảm.

Phụ nữ, căn bản không đáng để anh hao tổn sức lực để quan tâm.

Tình yêu, đối với anh mà nói chỉ là màn biểu diễn hài hước.

Đứa bé, trừ việc nói dối tông đường một chút ý nghĩa cũng không có.

Trong đầu anh dần dần hiện lên một người phụ nữ cao quý xinh đẹp, ra lệnh cho đứa bé sáu tuổi như anh

---

“Tiểu Dương, thu hồi nụ cười của mày lại!”

“Nụ cười là thứ dơ bẩn nhất trên thế giới này, vật đáng sợ nhất, nhìn xem ba mày còn có người phụ nữ bên cạnh kia.” Bà ta luôn bày ra vẻ mặt khinh bỉ với anh.

“Đều bởi vì mày, nếu như ban đầu tao kiên trì không mang thai là tốt rồi, trên bụng của tao cũng sẽ không có dấu vết khó coi này, cũng sẽ không bị ba mày gạt ở nhà, để cho ông ta có cơ hội ở bên ngoài làm loạn!” Người phụ nữ đó vẫn giữ vẻ mặt như cũ, dùng ngón tay lau đi vết sơn móng tay, chỉ về phía anh mắng chửi để giảm bớt nỗi khổ sở của bà ta.

Những chuyện trong quá khứ này không bởi vì người phụ nữ đó bị tai nạn xe đột ngột qua đời mà khiến anh quên, ngược lại càng khắc sâu vào tận đáy lòng anh, xua đi không được.

“Trò con nít? !” Liễu Hạnh Quyên hô to, “Đầu anh ta mới có vấn đề đấy.”

“Nhỏ, nói nhỏ thôi á.” Cho dù buổi chiều không có gì khách, nhưng chung quy vẫn có sinh viên làm công trong phòng bếp nha.

“Cho nên ý của anh ta là, anh ta tạo điều kiện cho em ăn ngon, ở sướng, mặc đẹp, buổi tối cùng anh vận động lên xuống, như vậy là cuộc sống vợ chồng, nếu muốn nói chuyện yêu đương, tin tưởng lẫn nhau bao dung lại là trò chơi con nít?”

“Ừ.” Ngải Dĩ Ưu gật đầu khó chịu lại không biết làm thế nào.

“Bệnh thần kinh! Đại Quái Vật lạnh lẽo, không có máu, không có lệ!” Liễu Hạnh Quyên tức giận miệng mắng to, “Em sao mà gả cho anh ta vậy, ba mẹ em cũng mù sao?”

“Nhưng ba mẹ em đều nói anh ấy rất tốt, sau khi cưới chẳng những sẽ chăm sóc cho em, còn không cần lo lắng anh ấy sẽ làm loạn ở bên ngoài, Khánh Khánh cũng nói anh ấy là cực phẩm trong đàn ông, muốn em yên tâm gả. . . . .”

“Cực phẩm?! Chị thấy là phế phẩm đầy tỳ vết thì có.” Liễu Hạnh Quyên khinh thường hừ lạnh. “Anh ta không tin tình yêu, chỉ coi phụ nữ là đường ống để thổ lộ, dĩ nhiên không cần lo lắng anh ta ở bên ngoài

lầm loạn, dù sao trong nhà cũng có một người vợ để anh ta dễ dàng hưởng thụ mà, đâu cần phải đi ra bên ngoài tìm đâu.”

“Là như thế phải không?” Cô sống với anh gần một năm, vẫn hoàn toàn không biết anh là dạng đàn ông nào.

Chỉ biết là, anh đối với cô rất tốt, cho cô một môi trường tốt hơn so với ở nhà mẹ đẻ, còn có thể chịu được tài nấu nướng dở tệ của cô, người luôn lấy công việc làm đầu như anh cũng tan sở đúng giờ, chỉ vì cô nói với anh muốn bồi dưỡng tình cảm, thậm chí sau khi ăn cơm xong, còn nói chuyện với cô, cùng cô xem phim.

Cô chỉ là không hiểu chuyện, nhưng không phải ngu ngốc, làm sao có thể không biết công việc của anh quan trọng thế nào, rõ ràng là việc dời thời gian có chút khó khăn?

“Dĩ Ưu, chị không phải muốn em lo lắng, hoặc là muốn phá hư hôn nhân của em.” Liễu Hạnh Quyên nghiêm túc nhìn về mặt do dự của cô. “Em thật muốn cùng một người đàn ông coi tình yêu không là gì cả sống cả đời sao? Em không phải khát vọng tình yêu sao? Em không phải muốn được tình yêu của một người đàn ông yêu thương sao, trải qua cuộc sống vợ chồng đầy tình yêu thương sao?”

“Cám ơn chị, em biết rõ chị thật lòng tốt cho em, nhưng em không thể ly hôn, chuyện này xảy ra sẽ khiến ba mẹ em đau lòng.”

Huống chi, anh cũng chiều chuộng cô, hơn nữa còn đối xử với cô tốt hơn lúc chưa cưới nữa, lại cho cô tự do, bây giờ chỉ là anh nói không thể cho cô tình yêu. . . . . Đây là chuyện cô phải chấp nhận và từ bỏ trước khi kết hôn.

Nói cô không khó chịu là gạt người, đối mặt với một người đàn ông tốt với cô như vậy, muốn cô không động lòng thật rất khó, cũng vì vậy mà lòng tham càng lớn hơn, muốn chân tình của anh.

Liễu Hạnh Quyên thở dài. “Em phải suy nghĩ kỹ một chút, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc, nhưng chị cũng không hi vọng em vì những lời nói này của chị mà ray rứt không yên, chị chỉ hy vọng em có thể hạnh phúc.”

“Em hiểu, em không có trách chị, chỉ là em hoàn toàn không muốn rời khỏi anh ấy, mặc dù anh ấy không thể yêu em khiến em rất đau lòng, nhưng em vẫn không có ý nghĩ như vậy.” Ngải Dĩ Ưu cười khổ.

“Dĩ Ưu, em yêu anh ta sao?” Liễu Hạnh Quyên nhìn cô đầy quái lạ.

“Em biết rõ là em thích anh ấy, bởi vì anh ấy thật sự đối với em rất tốt, về phần em yêu anh ấy à. . . . . Em...em cũng không biết. . . . .” Lòng của cô như bị ngàn vạn tảng đá lớn ngăn chặn tựa như nặng nề co rút nhanh.

Cô yêu chồng cô rồi sao?

Nếu như đau đớn như vậy chính là cảm giác yêu, như vậy cô có cần hay không?

Nếu như yêu một người là đau như vậy, vậy cô có phải nên xóa bỏ cảm giác đau đớn đáng sợ đó không?

Bởi vì. . . . . Cô thật rất sợ. . . . . đau như vậy!

Ngắn ngủn 24h, khiến cuộc sống bọn họ hoàn toàn bị phá vỡ.

Lời nói đó của cô sẽ không khiến cho tình yêu của chồng cô bắt đầu mở ra, chuyện này đã trồng trong lòng cô một sự lo lắng không nhỏ.

“Dĩ Ưu, khối băng lớn không máu không nước mắt của nhà em không về nhà ngủ trên giường thoải mái thì thôi đi, cũng không cần lôi chồng người khác xuống nước chung chứ.” Bộ mặt sát khí của Liễu Hạnh lựa nhìn cô chăm chăm, vừa dùng sức muốn bóp nát ly cafe trước mặt.

“Cái gì?” Ngải Dĩ Ưu đã sớm lâm vào trạng thái hoảng loạn, bởi vì chồng cô một tuần lễ rồi vẫn chưa trở về nhà, cô cũng không biết anh muốn làm gì.

“Hai người lại cãi nhau thật sao?” Liễu Hạnh Quyên nhìn cô chăm chú, thở dài, biết mình không nên đốt cây đuốc bắt hạnh trên người cô.

So với tuần trước dáng vẻ của Dĩ Ưu càng tiêu tụy hơn.

“Không có.” Con người không hiểu trợn to.

“Vậy chồng em sao lại không về nhà, mỗi ngày đều ngủ ở công ty à?”

“Thì ra là anh ấy ngủ ở công ty à. . . . .” Cô thế mới biết chồng mình ngủ ở công ty.

“Đúng vậy, trong phòng làm việc của anh ta có phòng ngủ, nhưng mà chồng chị lại không có, anh ta lại không cho phép chồng chị về nhà, chỉ có thể ngủ trên ghế sofa ở phòng họp, thật là khổ kiếp, máu lạnh vô tình!”

“. . . . .” Ngải Dĩ Ưu cười khổ. Kể từ đêm đó sau khi anh rời khỏi phòng ngủ, cô cũng không có nhìn thấy anh.

Từ ngày hôm đó anh không có tan sở đúng giờ, thậm chí không có về nhà ngủ, mỗi ngày cô đều vô tri vô giác, không biết mình làm cái gì, vừa giống như người máy, đến bốn giờ chiều liền bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối, nhưng đều đợi người đàn ông không về ăn cơm.

Cô không dám gọi điện thoại cho anh, sợ anh lại nói ra những lời vô tình như tối hôm đó, cũng không dám nói cho cha mẹ sợ bọn họ lo lắng, lại không dám nói cho Hạnh Quyên biết, sợ chị ấy kích động muốn đi tìm Thiên Dương lý luận.

Mỗi tối, cô đều đợi anh về nhà, nhưng chờ thế nào cũng chờ không được.

Lên giường, cô đều ôm gối của anh ngủ, bởi vì trên đó của mùi hương riêng biệt của anh.

Buổi sáng hôm sau, mắt cô đều rất khó mở ra, bởi vì cô luôn yên lặng rơi lệ, nước mắt làm mí mắt sưng lên. . . . . làm cho mắt cô mở không ra.

Màn đêm buông xuống, ở tầng cao nhất của tập đoàn Kinh Thiên, một đám trường phòng buồn bã mệt mỏi, khuôn mặt già nua có nếp nhăn càng lộ vẻ uể oải, liếc nhìn chỉ có thể dùng từ thể thâm không nở nhìn để hình dung.

Lâm Tuấn Nam vuốt cổ cứng ngắc, mặt ai oán nhìn ông chủ của anh ta.

“Tổng giám đốc, hôm nay còn muốn thức đêm để họp rồi ngủ ở công ty sao?”

“Không chịu nổi?” Mắt lạnh trùng mắt với người đàn ông tiêu tụy lại quần áo xốc xếch trước mặt, đối phương vẫn vuốt cái cổ cứng ngắc.

“Không, không phải, nhưng dự án thiết kế cùng marketing nửa năm sau của chúng ta cũng đã định án rồi, có phải nên buông lỏng một chút không?” Hiện tại mới tháng ba.

“Còn có dự án thu mua Nam Bộ, phát triển chi nhánh công ty ở Thượng Hải, đất mở nhà xưởng, dự án mua đất ở Nghi Lan. . . . .” Cũng không nhìn anh ta cái nào, lạnh lùng nói ra hàng trăm hạng mục.

“Tôi...tôi biết.” Lâm Tuấn Nam giống như u hồn phiêu về phía cửa phòng họp.

“Bỏ đi, tất cả về hết đi.” U hồn đang sắp đóng cửa, nghe được lời tuyên cáo, lập tức muốn chạy đến dập đầu lạy.

“Cám ơn Tổng giám đốc.” Anh ta vui vẻ đến nỗi muốn rơi lệ, rốt cuộc có thể trở về nhà ôm bà xã rồi.

Ngoài cửa một đám quản lý tưởng là ông chủ sẽ cho tiếp tục mở hội nghị, vừa được biết Diêm Vương xá để, muốn cảm động đến rơi nước mắt, chen lấn vọt vào trong thang máy, chỉ sợ chạy trốn chậm một chút liền bị bắt trở về mở mãi mãi đối diện với cảnh hội nghị tối tăm.

Đối với tiếng kêu ngoài cửa anh chẳng hề để ý, Tiền Thiên Dương mắt lạnh nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, vị trí ở tầng cao nhất của công ty, nhà nhà đốt đèn khiến tầm mắt trên cao nhìn xuống đẹp không sao tả xiết, nhưng cái anh thật sự muốn xem cũng không phải cảnh đẹp trước mắt.

Nhiều ngày như vậy không về nhà, cô sẽ có phản ứng gì?

Nhìn thấy anh về nhà sẽ tức giận, hay là vui vẻ?

Trong lúc bất chợt, một cảm giác thấp thỏm, mong đợi thúc đẩy anh cầm áo khoác cùng cặp công văn đi ra ngoài.

“Tổng giám đốc?” Nhìn thấy anh đột nhiên đi ra, vẻ mặt Lâm Tuấn Nam sợ sệt, chỉ sợ anh muốn thay đổi tâm ý.

“Tan việc.” Anh bỏ lại ba chữ liền đi vào thang máy.

Lâm Tuấn Nam cảm động nhìn đồng hồ treo tường, đúng 19h, đây chính là lời nói anh ta muốn nghe nhất trong cả tuần.

Đến nhà, cửa thang máy vừa mở ra, bên ngoài đèn lập tức sáng lên, nhưng đi vào cửa, bên trong phòng tối đen như mực, rất rõ ràng, chủ của ngôi nhà này không ở đây.

Vì che giấu thất vọng trong lòng, anh mở tất cả đèn bên trong, vốn là muốn tắm hân hoan vừa bước vào phòng ngủ, mùi hương của phụ nữ trong nháy mắt kích thích giác quan của anh.

Anh khê kinh ngạc nhìn xuống bụng, chỉ nghĩ thấy trong không khí tràn ngập mùi hương thuộc về cô, chỉ có cô mới làm cho anh có cảm giác.

Anh đã đánh giá cao khả năng kiềm chế của mình, cũng đánh giá thấp sự ảnh hưởng của cô đối với anh.

Nhưng anh vẫn không muốn thừa nhận không về nhà là vì tránh né cô, tránh né muốn nhìn ngắm cô, chỉ là tự nói với mình bởi vì công ty có nhiều chuyện quan trọng, nhiều đến nỗi khiến anh không có thời gian về nhà.

Ở trong khí trời lạnh lẽo của tháng ba, anh lại vì đề nén cơ thể nóng ran mà tắm nước lạnh.

Trước đó không lâu thấy trợ lý Lâm nhếch nhác xuất hiện tại quán cà phê, cô mới biết được chồng cô đã tan việc Ngải Dĩ Ưu lập tức chạy về nhà, vừa vào cửa đã nhìn thấy anh một đầu ướt sũng, trên người chỉ mặc áo ngủ màu đen ngồi nằm trên ghế sofa màu trắng, đang nhắm mắt trên mặt khê lộ ra vẻ mệt mỏi.

Cô đau lòng muốn gọi anh về phòng ngủ, lúc cô sắp chạm vào bờ vai của anh thì anh lập tức mở mắt ra, con ngươi đen như mực nhìn cô chăm chú, làm cho cô nhất thời đỏ mặt, không tự chủ được muốn né ra.

Tiền Thiên Dương luôn có thể đoán được tâm tư của cô, một phát bắt được hông của cô, dùng sức khiến cô ngã ngồi trên đùi anh, bàn tay nhỏ bé của cô hốt hoảng nắm chặt cổ áo ngủ của anh, mới nhẹ nhàng lộ ra cơ ngực rắn chắc màu đồng khiến người khác nhìn thấy muốn chảy nước miếng.

“Vội vã như vậy?” Anh nhíu mày.

“Em không. . . . .”

Còn chưa dứt lời, Tiền Thiên Dương liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, nụ hôn này làm anh không khỏi phát ra tiếng rên thỏa mãn trầm thấp, chỉ vì trong ngực đang ôm thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Cô vợ nhỏ bị anh ôm chặt hôn đến mức choáng váng, sải bước tiến vào phòng ngủ của bọn họ, nằm song song trên giường, cùng nhau đàn bản hoà tấu chỉ thuộc về bọn họ.

Một đêm này, Ngải Dĩ Ưu vốn không ngủ ngon, Tiền Thiên Dương không hề tiết chế hết lần này đến lần khác đòi lấy, giống như muốn đem “bài tập” một tuần lễ làm hết một lần, làm mệt mỏi liến nằm ngủ, tỉnh làm tiếp, lặp lại tuần hoàn cho đến trời sáng.

Đau nhức toàn thân, cô nghe trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, ánh mặt mờ mịt ngồi ở trên giường.

Tiền Thiên Dương sáng khoái tinh thần từ phòng tắm ra ngoài, hoàn toàn không có bộ dạng mệt mỏi thể lực cạn kiệt hoặc cả đêm ngủ không ngon, anh nhìn cô vợ nhỏ thất thần, đáy mắt là tràn đầy cưng chiều.

“Hôm nay đừng ra ngoài.” Anh khiến cô mệt muốn chết rồi.

“. . . . .” Cô vô lực gật đầu một cái, thứ nhất là cô thật không có hơi sức, thứ hai là hành vi của anh khiến cô cảm thấy thì ra người đàn ông trước mặt chỉ đem cô làm thành đường ống thổ lộ áp lực.

Cô đối với anh mà nói, thật sự chỉ là cái để cho anh tùy ý muốn làm liền lập tức làm.

“Em ra ngoài rồi.” Nhìn thấy Ngải Dĩ Ưu hoảng hốt, cương chiều trong mắt anh lan tràn đến khóe miệng.

Cô mất hồn nhìn chằm chằm cửa phòng đã đóng lại, đối hôn nhân cô bắt đầu cảm thấy mờ mịt. Cuộc sống như thế thật sự thứ cô muốn sao?

Không có tình yêu chỉ có hôn nhân nhục dục, đây thật sự là cuộc sống cô muốn sao?

Trước kia cùng nhau ăn tối, cùng nhau xem phim, nói chuyện ngọt ngào với nhau, là chân thật hay chỉ là cô tưởng tượng?

Anh từng nói muốn cùng cô bồi dưỡng tình cảm, sống vui vẻ bên nhau, là anh nói sai hay là cô nghe lầm?

Tại sao tất cả lại thay đổi như vậy?

Đối với anh mà nói, cô thật. . . . . thật sự chỉ là một người vợ để cho anh giải quyết nhu cầu thôi sao? Không muốn bỏ ra chân tình, không muốn để cho cô có đứa bé. . . . .

Cô đối với anh mà nói, chẳng lẽ một chút ý nghĩa, một chút tình cảm cũng không có sao?

7. Chương 7

Cô thay đổi!

Anh cảm thấy cô vợ nhỏ của anh, nha đầu ngây thơ, đáng yêu đã thay đổi rồi.

Nụ cười của cô mang theo vẻ miễn cưỡng, khi anh đụng vào cô, cô cũng lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên và biểu hiện cự tuyệt rung động rõ ràng.

Dần dần, bọn họ không hề cùng nhau xem phim nữa, ăn cơm xong anh lập tức vào thư phòng, bởi vì anh nghĩ, để cô tự xem một mình cô sẽ thoải mái hơn nhiều.

Dần dần, bọn họ không hề ôm nhau ngủ nữa, anh luôn đợi đến khi cô ngủ mới đi ngủ, bởi vì anh nghĩ, như vậy anh mới có cơ hội đến gần cô mà không bị cự tuyệt.

Mặc dù khi bọn họ ở bên nhau không khí có chút ngưng đọng, nhưng anh cũng đúng giờ tan sở về nhà, bởi vì anh biết rằng cô thay đổi là do trước đó bọn họ có một chút tranh chấp, lại thêm một tuần lễ anh chưa có về nhà.

Nếu như lần này anh lại vì vậy mà về muộn hoặc không trở về nhà, anh lo lắng. . . . . Có lẽ anh sẽ mất đi cô, cho nên coi như cảm thấy cô có chút miễn cưỡng và cự tuyệt, mỗi ngày anh vẫn tan sở đúng giờ, thấy cô vì anh mà bận rộn chuẩn bị bữa ăn tối, trong lòng của anh mới có cảm giác chân thật.

Trước kia Ngải Dĩ Ưu ở trên bàn cơm luôn cười nói không ngừng, hiện tại chỉ là yên lặng ăn xong bát cơm, một đôi mắt đẹp tươi cười đáng yêu, tinh khiết nhàn nhạt nổi lên u buồn, cô không dám ngồi bên cạnh Tiền Thiên Dương, cô thật sự rất sợ. . . . .

Thật sự rất sợ khuôn mặt lãnh như băng của anh nhìn cô.

Cô không dám nói lời nào, cũng không dám nói ra “Xem phim với em được không?” Cái này trước kia mỗi ngày cô đều làm nũng nói với anh những lời này.

“Tôi ăn no rồi.” Anh yên lặng đứng lên, đi về thư phòng.

Cô nhìn theo bóng lưng của anh, chỉ có lúc này cô mới dám. . . . . Mới dám nhìn anh. . . . . Cho đến khi anh đóng cửa thư phòng.

Cô không muốn ăn cơm còn dư trong chén nữa, trong lòng nhớ đến lúc trước anh nghe cô mà không ăn cơm quá nhanh, sẽ làm dạ dày không thoải mái, cho nên hiện tại cũng ngoan ngoãn ăn chậm lại.

Nhưng tại sao bây giờ anh ăn cơm rất nhanh, thật giống như không có chút nào muốn cùng cô ngồi chung một chỗ ăn cơm, khiến cô cảm thấy rất buồn, cảm thấy rất uất ức.

Nếu như vậy, cũng không cần trở về rồi! Anh có thể giống với lúc mới vừa kết hôn, mỗi ngày rất khuya mới về nhà, hoặc là giống như lần trước không về nhà nữa. . . . .

Nhưng hai tuần nay, mỗi ngày lúc đến giờ anh tan sở trong lòng cô lại có chút mong đợi lại có chút sợ hãi, nhưng chỉ cần nghe được tiếng mở cửa, cô vẫn thở phào nhẹ nhõm, trên mặt đều sẽ hiện lên nụ cười lúm đồng tiền vui vẻ.

Đột nhiên, điện thoại di động trên bàn uống trà ở phòng khách reo lên, cô vội vã bước đến lấy điện thoại, tránh làm phiền đến Tiền Thiên Dương đang làm việc trong thư phòng.

“4020, anh về Đài Loan rồi!” Bên đầu dây điện thoại kia là Tống Khánh Chân thật, anh vui vẻ kêu to.

“Khánh Khánh!” Cô vừa nghe đến âm thanh bạn tốt đã lâu không gặp, cũng vui vẻ kêu to, nhưng nghĩ đến chồng cô ở thư phòng, lập tức lại giảm âm lượng xuống.

“Cô dâu nhỏ, cuộc sống tân hôn trôi qua may mắn hạnh phúc không, có mỹ mãn không?”

“Khánh Khánh. . . . .” Vừa nghe đến âm thanh sáng sủa có chí tiến thủ, cũng biết anh ở Paris nhất định rất vui, không khỏi làm Ngải Dĩ Ưu vừa hâm mộ lại khổ sở. Cô vốn là cũng sống rất hạnh phúc rất mỹ mãn. “Em rất nhớ anh đó. . . . .”

“Anh biết rõ, cho nên vừa xuống máy bay liền lập tức gọi cho em.” Tống Khánh Chân vừa chú ý đến người tài xế nhà anh phải tới có để nhẹ hành lý của bảo bối anh không, vừa nói điện thoại. “Ngày mai chúng ta gặp mặt đi.”

“Được.” Khóe mắt cô khẽ tràn ra nước mắt, vui vẻ đáp lại, cô rất nhớ Khánh Khánh.

“Như vậy chúng ta trưa mai hẹn ở chỗ cũ. . . . . Wey wey Wey, cẩn thận một chút nha!” Tống Khánh Chân chợt kêu to kinh hô ở một đầu khác. “Trời ạ, những thứ này xú nam này! 4020 chúng ta ngày mai lại nói, hiện tại anh phải bảo vệ bảo bối của anh chó bị những thứ này xú nam tứ chi phát triển làm hư, bye bye.” Vội vàng cúp điện thoại.

“Khánh Khánh?” Cô nhìn điện thoại di động, hiện lên khuôn mặt gần đã lâu không gặp. “Anh vẫn như xưa.”

Cô như nghĩ đến cái gì đó đột nhiên nhìn về cửa thư phòng, hình như một chút động tĩnh cũng không có, cô rất yên tâm.

“Thật may là không có phiền đến anh.”

Nhìn điện thoại di động, nhìn phòng khách an tĩnh không tiếng động, Ngải Dĩ Ưu khe khẽ thở dài một hơi.

“Khánh Khánh một chút cũng không thay đổi.” Nhưng cô lại thay đổi. . . . .

Bọn họ ngồi trong phòng ăn trang hoàng tràn đầy phong vị Hy Lạp, đầy hơi ẩm của ánh mặt trời, Tống Khánh Chân cảm thấy Ngải Dĩ Ưu đã lâu không gặp càng đẹp ra.

“4020 em cũng thay đổi rồi.” Đôi mắt của anh giống như ra-đa quét tới quét.

“Anh đừng nhìn em như vậy..., thật kỳ quái đó.” Bị anh nhìn chăm chú Ngải Dĩ Ưu gơ tay vung loạn xạ trước mặt anh.

“Ừ, thiếu một chút ngây thơ, nhiều hơn một chút mùi vị của phụ nữ.” Tống Khánh Chân giống như thần thám nhìn đông nhìn tây, lông mày khẽ nhếch lên. “Thiếu một chút tinh thần phần chấn, nhiều hơn một chút u buồn, 4020 này, thiếu gia mặt lạnh đối với em tốt không, sao anh lại cảm thấy giống như có chút mùi vị hạnh phúc, rồi lại có chút ưu sầu?”

“Thiên Dương đối với em rất tốt, chỉ là gần đây có chút. . . . . em cũng không biết nói thế nào.” Cô nhấp một ngụm nước quả trà.

“4020 em hãy thành thật nói, hai người sau khi kết hôn, rốt cuộc anh ta đối với em có tốt không?” Sao lại thấy cô ử rữ, chán nản thế chứ?

“Rất tốt, thật rất tốt! Anh ấy rất thương em, cũng cho em rất nhiều tự do, còn có thể ăn tối cùng với em, ở nhà xem phim, nói chuyện phiếm, chỉ là gần đây. . . . anh ấy bận một chút.” Cô tự thuyết phục mình anh vẫn đối với xử tốt với mình, chỉ là chuyện gần đây xảy ra giữa bọn họ, không nên nói với Khánh Khánh thì tốt hơn.

Dù sao, Khánh Khánh vừa mới trở về nước, nhất định có rất nhiều chuyện phải làm, cô không muốn làm phiền anh.

“Cho nên không có thời gian về nhà cùng em ăn bữa ăn tối hoặc xem phim?” Tống Khánh Chân nghe xong liền được trực giác mách bảo vấn đề xuất hiện từ

Cha mẹ cưng chiều cô, Tống Khánh Chân nghiêm mặt giáo dục, “4020 à, nhưng anh ta đang quản lý cả một tập đoàn Kinh Thiên rộng lớn, bận rộn là chuyện bình thường thôi, khi anh ta bận rộn như vậy em làm vợ phải biết thông cảm cho chồng mình chứ, đợi đến khi hết bận, anh ta sẽ ở bên em.” Xem ra 4020 giả đi cũng không tệ lắm, Tiền Thiên Dương cũng là người đàn ông hợp nhãn của Tống Khánh Chân, làm sao không yêu nhà yêu vợ được chứ.

“Không có, mỗi ngày anh ấy đều về nhà ăn tối với em.” Chỉ là bọn họ không còn cười nói như trước nữa rồi. “Ăn cơm xong liền vào thư phòng làm việc, em cũng không dám làm phiền anh ấy.” Ngay cả nhìn thẳng vào mắt anh cũng không dám.

“Đúng đúng đúng, đây mới là người vợ tốt!” Tống Khánh Chân gật đầu một cái. “Ngoan, qua một lần này anh ta không vội, em phải làm nũng với anh ta để anh ta ở bên cạnh em, để bù lại khoảng thời gian lạnh nhạt nha.”

“Đừng nói em, sao đột nhiên anh lại trở về nước? Không phải đi còn chưa đến một năm sao? Không quen à?” Cô nhẹ nhàng xoa đầu, hôm nay cô đã gặp được bạn thân nhiều tháng không gặp, cô phải bỏ qua hết những chuyện không vui qua một bên.

“Ai nha, không phải mẹ anh nhớ anh sao, anh sẽ ở Đài Loan ba tháng, sau đó anh còn phải về Paris, anh à. . . .” Anh che miệng, bộ dáng thẹn thùng nói: “Hi hi. . . . Anh đã có bạn trai rồi!”

“Thiệt hay giả? !” Nhìn Khánh Khánh hưng phấn gật đầu, cô vui vẻ la hét, “Chúc mừng anh nha, anh ta trông như thế nào? Rất tuần tú sao?”

“Dĩ nhiên, ánh mắt chọn người của anh rất cao!” Tống Khánh Chân thẹn thùng lại rất kiêu ngạo. “Không có chút nào thua chồng em đâu.”

“Làm gì, làm gì lại nói đến chuyện của em rồi!” Ngải Dĩ Ưu vừa nghe, giống như không được tự nhiên. “Nói một chút về chuyện của hai người đi, làm sao hai người quen biết nhau?”

“Thế nào? Bây giờ quản nghiêm như vậy sao, ngay cả nói một chút về người chồng anh tuần hoàn mỹ kia cũng không được, hẹp hòi.” Tống Khánh Chân hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui sướng của tình yêu mới, không hề phát hiện ra vẻ mặt khác lạ của cô. “Em cũng biết Paris là một nơi lãng mạn, anh cùng Eric đó, người yêu của anh tên là Eric, có một ngày a. . . .” Há miệng bắt đầu không ngừng nói về chuyện mình chiếm hữu được người đàn ông Eric kia như thế nào.

Ngải Dĩ Ưu bị Tống Khánh Chân chọc cười không ngừng, nghe sự tích ngọt ngào giữa bọn họ mà động lòng không thôi, trên mặt viết đầy sự cảm động và hâm mộ, hoàn toàn không chú ý tới tròng mắt đen thật sâu đang nhìn cô chăm chú.

Đi vào phòng ăn Tiền Thiên Dương không nghĩ sẽ gặp phải cô vợ nhỏ của anh, càng không nghĩ tới sẽ được nhìn thấy nụ cười vui vẻ đã biến mất từ lâu của Dĩ Ưu.

Anh ngăn người, bây giờ mới biết mình có rất nhiều khát vọng muốn nhìn thấy cô cười lần nữa.

Nhưng là, một giây kế tiếp hần vốn là không có biểu cảm gì mặt lạnh lại âm Thảm xuống, bởi vì hần thấy nàng cư nhiên dùng Khuynh Mộ ánh mắt nhìn nam nhân khác!

“Tổng giám đốc, anh làm sao vậy?” Đứng bên cạnh anh là cô gái có dáng vẻ yếu điệu xinh đẹp.

“Không có gì.” Tiền Thiên Dương liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh, hít một hơi thật sâu, khiến cảm xúc hỗn loạn hoãn xuống, mặc dù mặt vẫn vô cùng thối.

Anh nhận ra người đàn ông kia, là nhị thiếu gia của nghiệp xe Khai Dương Tổng Khánh Chân, nhưng là anh nhớ sau khi Dĩ Ưu gả cho anh, Tổng Khánh Chân đã ra nước ngoài, tại sao bây giờ lại ở chỗ này?

Còn đáng chết nắm tay của Dĩ Ưu!

Mà cô cứ nhiên cười đến rục rờ như vậy.

Nhan Như Mị không hiểu người đàn ông trước mắt vì sao cứng đờ. Khuôn mặt lạnh kia khiến người khác không nhìn ra biến hóa dù rất nhỏ, nhưng đối với cô việc đợi Tiền Thiên Dương ba năm, cũng ái mộ anh ba năm, còn từng lui tới mà nói, cũng thấy rất rõ ràng, cô biết anh đang tức giận, nhưng cô không rõ tức giận là vì cái gì. . . . .

Đến khi Nhan Như Mị nhìn theo ánh mắt của anh, mới nhìn liền khiến cô ghen tị với người phụ nữ ngồi gần của sổ sát đất, còn không biết xấu hổ cùng với người đàn ông khác cười cười nói nói đến run rẩy hết cả người .

“Là phu nhân, chúng ta không phải nên đi chào hỏi một tiếng sao, chỉ là. . . . .” Nhan Như Mị cố ý ngừng lại.

“Bây giờ hình như không quá thỏa đáng lắm.”

Cô nhìn thấy người đàn ông kia nhẹ nhàng gạt tóc của Ngải Dĩ Ưu ra phía sau tai, hai người thân mật đến nỗi dễ bị người khác hiểu sai.

“Ngồi xuống đi, cô không phải là đói bụng sao, ăn ít đồ ăn trước đi.” Điều thuốc cũng gần bị cháy đến đỉnh đầu, Tiền Thiên Dương vẫn còn cố giữ vững tinh thần.

Tiền Thiên Dương không ngừng tự nhủ, so đo với người đồng tính luyện ái cái gì!

Dù sao, trước hôn nhân bọn họ vẫn lui tới. . . . . Nhưng cử chỉ không cần thân mật như vậy đâu!

“Có thể không? Không đi chào hỏi hình như không lễ phép, không bằng để em đi qua chào phu nhân một tiếng.” Nói gì? Hừ, đương nhiên là phải nhắc nhở người phụ nữ không biết điều đó, gian tình đã bị phát hiện, cô muốn nhìn xem người vợ bị đá ra khỏi nhà họ Tiền.

“Không cần.” Tiền Thiên Dương ngăn cản Nhan Như Mị muốn đi qua. “Để tôi tự mình đi là được rồi.”

“Nhưng. . . . .” Cô muốn xem người phụ nữ kia lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Tiền Thiên Dương thẳng mặt hờ hững đi thẳng đến bàn của Ngải Dĩ Ưu, mà Nhan Như Mị căn bản không chịu bỏ qua cơ hội này, muốn xem chuyện cười, cũng vội vàng đi theo.

“4020. . . . . Em có nói với chồng em chúng ta gặp mặt ăn cơm không?” Tổng Khánh Chân chú ý tới Tiền Thiên Dương.

Hết cách rồi, cho dù có bạn trai thân thiết, ánh mắt dò xét trai đẹp kia vẫn mở rộng, vô cùng chuẩn xác.

“Không có, thế nào?” Ngay cả nói cũng không nói, sao có thể báo cáo hành tung của mình chứ

“Chồng em đang đi về phía chúng ta kia.” Mặc dù trước kia Tiền Thiên Dương thì có danh hiệu công tử mặt lạnh, nhưng hiện tại gương mặt hình như càng lạnh hơn, làm anh không nhận được rung mình một cái.

“Cái gì?” Ngải Dĩ Ưu không cách nào hiểu hết ý, cho đến. . . . .

“Dĩ Ưu.” Âm thanh quen thuộc làm lòng cô tê dại bỗng nhiên vang lên.

“Thiên Dương! Làm sao anh biết ở chỗ này?” Cô kinh ngạc trợn to hai mắt.

Mà Tiền Thiên Dương ở phía sau Nhan Như Mị luống cuống tay chân, trong lòng lập tức rối như tơ vò.

“Tổng tiên sinh, chào cậu.” Tiền Thiên Dương lại thân thiện vươn tay nắm ngoài dự đoán của mọi người.

“A! trùng hợp thật, Tiền tiên sinh chào anh.” Tống Khánh Chân vui mừng giống như lấy được quà từ trên trời rơi xuống, lập tức nhanh chóng nắm lấy, một tay không đủ, còn phải nắm hai tay chết chặt.

“Khánh Khánh!” Chỉ có Ngải Dĩ Ưu mới biết tâm trạng Tống Khánh Chân bây giờ, tựa như, mừng rỡ vì trúng thầu lớn, nhưng cô không mình chồng mình bị người khác ăn đậu hũ.

“Tiền tiên sinh cũng tới nơi này ăn cơm sao?” Cô vừa nói, Tống Khánh Chân mới hồi phục tinh thần bỏ tay của Tiền Thiên Dương ra.

“Đúng vậy, Tống giám đốc biết tôi nhịn đói không được, cho nên đặc biệt dẫn tôi tới ăn cơm.” Nhan Như Mị thoải mái tự giới thiệu mình, “Phu nhân Xin chào, tôi là cố vấn pháp luật của tập đoàn Kinh Thiên, Nhan Như Mị.”

“Phải, chào cô.” Ngải Dĩ Ưu nhìn cô gái xinh đẹp động lòng người trước mắt, lại nhìn Tiền Thiên Dương anh tuấn, đột nhiên cảm thấy bọn họ đứng chung một chỗ rất. . . . . xứng đôi.

“Oa, tôi không biết Tiền tiên sinh bận rộn như vậy, còn có thể cẩn thận chăm sóc nhân viên dưới mình nha.” Tống Khánh Chân nói. Đã nói Tiền Thiên Dương là một người đàn ông ngoài lạnh trong nóng mà, anh tin tưởng anh ta nhất định chăm sóc tốt cho 4020.

“Không ngại chúng ta ngồi chung đi.” Anh rất muốn biết, tại sao khi này vợ của anh cười vui vẻ như vậy, vui vẻ như vậy, bọn họ nói chuyện gì?

“Tống giám đốc?” Nhan Như Mị còn tưởng rằng anh sẽ lạnh lẽo khiển trách người không biết điều, trước mặt mọi người giành vợ của mình về.

“Không phải đói quá cô sẽ đau bụng sao? Chúng ta ngồi xuống trước đã.” Anh biết Tống Khánh Chân không có bản lãnh cướp vợ anh đi, nhưng anh ta cũng có bản lãnh chọc cho vợ của người khác vui vẻ cười to, rồi lộ ra ánh mắt khinh bỉ với anh!

“Dạ, em biết rồi, em nghe anh là được rồi phải không.” Nhan Như Mị cố ý ngọt ngào cười một tiếng với Tiền Thiên Dương, một đôi mắt mập mờ nhìn về phía Ngải Dĩ Ưu, lời nói nói ra ai cũng có ý nghĩ khác nhau. “Chỉ cần đừng ép em ăn như trong nhà hàng bữa trước là được rồi.”

Ba người đều nghe, cảm giác không giống nhau.

Gương mặt Ngải Dĩ Ưu trong nháy mắt trầm xuống. Chồng cô thật đúng là thân thiết, chẳng những biết rõ ràng nhân viên bị bệnh bao tử, còn ở cùng phòng. . . . . Ăn cơm?

Cô không muốn nghĩ xấu, nhưng vẫn lo lắng, bọn họ thật sự chỉ đơn giản là ăn cơm thôi sao?

Tống Khánh Chân nghe xong, sắc mặt cũng không khá hơn chút nào. Giác quan thứ sáu nhạy cảm của anh biết được người phụ nữ hồ ly tin kia là cố ý..

Mà nguyên nhân nằm trên người đàn ông mặt lạnh đó, cô gái này khẳng định là thích chồng của 4020!

Tiền Thiên Dương hơi khẽ cau mày, nhưng anh lựa chọn không nói một câu, bởi vì anh rất muốn biết rõ cô vợ nhỏ của anh sẽ có phản ứng gì khi nghe thấy lời nói mập mờ như thế.

Là ghen tị? hay là không quan tâm, không sao cả?

Nhan Như Mị cười một tiếng, anh nói những lời mập mờ không rõ ràng với cô, không khỏi mừng rỡ.

Xem ra anh không quan tâm bị Ngải Dĩ Ưu hiểu lầm, cái này không phải nói rằng giữa bọn họ thật sự không có quyền can thiệp vào sao? Mặc dù anh tức giận khi nhìn thấy cô ở chung với người đàn ông khác, nhưng cũng là đương nhiên, có người đàn ông nào nguyện ý làm rùa chứ!

Cô không quan tâm người tình của anh, dù sao chỉ cần để cho cô có cơ hội, một ngày nào đó, cô nhất định có thể phá bỏ hình ảnh thiên kim đại tiểu thư mềm yếu vô dụng.

“Hai người ăn đi, em với Khánh Khánh ăn no rồi.” Không có cách tiếp tục cùng bọn họ ngồi chung một chỗ, Ngải Dĩ Ưu cầm túi xách lên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại. “Khánh Khánh chúng ta đi thôi, anh không phải là nói còn muốn đi dạo Công Ty Bách Hóa kế bên sao?”

Tiền Thiên Dương nhìn thức ăn còn dư lại một nửa trong đĩa, anh biết căn bản bọn họ chưa ăn xong, chỉ là muốn nhanh chóng rời khỏi đây, là bởi vì anh sao? Hay là bởi vì những lời Như Mị nói?

“Đúng rồi.” Anh muốn nhìn thấy phản ứng của cô. “Buổi tối không cần nấu phần của tôi, tôi phải thảo luận công việc với Như Mị, có lẽ sẽ rất khuya, nếu như em mệt có thể ngủ trước.” Vừa nói xong anh lại cảm thấy không phải mình nữa rồi.

Sao lại buồn cười thế chứ!

Nhưng không tự chủ được muốn nói, muốn nhìn thấy phản ứng của cô.

“Thật sao? Em biết rồi.” Ngải Dĩ Ưu lạnh nhạt đáp lời. “Khánh Khánh, chúng ta đi thôi.” Không quay đầu lại đi về phí công nhà hàng.

“4020, chờ anh một chút.” Tống Khánh Chân cầm hóa đơn lên muốn đuổi theo.

“Tổng tiên sinh, để tôi tính tiền cho, hình như Dĩ Ưu không thể đợi được nữa, byebye.” Tiền Thiên Dương dõi theo nàng bóng lưng, dùng sức ngăn chặn ý nghĩ muốn ôm cô vào lòng để giải thích.

“À? Đó, được, cảm ơn anh.” Tống Khánh Chân lập tức đuổi theo.

“Tổng giám đốc, ngoại trừ dự án mua bán đang tiến hành, còn có chuyện gì muốn thảo luận với tôi sao?”

Có chuyện gì có thể khiến bọn họ thảo luận đến tối như vậy? Trừ phi. . . . Là không liên quan đến công việc.

“Thật xin lỗi, cô ăn một mình đi, buổi chiều tôi sẽ để Tuấn Nam và giám đốc tài vụ thảo luận vấn đề mua bán chi tiết với cô.” Nói vừa xong cũng không đợi phục vụ chọn thức ăn, chân thon dài sải bước đi ra cửa.

“Tổng giám đốc?” Lòng mi dài lập tức đứng lên. “Tổng giám đốc!”

Tiền Thiên Dương ngoảnh mặt làm ngơ, cũng không quay đầu lại rời đi.

“Không phải nói muốn cùng mình thảo luận đến tối sao?” Cô tiếc hận nhìn bóng lưng Tiền Thiên Dương từ ngoài cửa biến mất. “ . . . . Chẳng lẽ anh ta chỉ đem mình làm đạn khói, để người phụ nữ kia ăn giấm sao?”

Vốn là khuôn mặt trái xoan xinh đẹp trong nháy mắt trở nên xanh mét khó coi.

Căn bản anh rất lo lắng cho người phụ nữ gốc Ngải Dĩ Ưu đó!

“4020!” Tống Khánh Chân bắt được Ngải Dĩ Ưu đang chạy như điên phía trước, thở hổn hển nói “Đừng chạy nữa, qua khỏi Công Ty Bách Hóa.”

“Khánh Khánh. . . .” Đôi mắt đầy nước mắt của cô cũng không giấu được nỗi uất ức của mình.

“Đừng khóc đừng khóc, nói cho anh biết rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì? Sao lại không giống với lời em nói lúc nãy.”

Anh ôm cô vào trong ngực an ủi, “Ngay cả anh cũng cảm giác được người phụ nữ kia đang gây hấn với em, mà chồng em lại không giải thích nữa câu!

“Chẳng lẽ anh ta có người phụ nữ khác ở bên ngoài rồi sao? Hơn nữa, chính là cô gái lúc nãy? !” Tống Khánh Chân kêu to, không muốn tin tưởng chuyện này là sự thật, nếu không anh nhất định sẽ thất vọng đối với cái thế giới này.

Anh Tống Khánh Chân là đàn ông duy nhất được nhận định là tốt nhất, trong đám đàn ông cực phẩm cư nhiên cũng là người tồi tệ nhất? !

Trời ạ, anh làm sao tiếp nhận đáng sợ sự thật như vậy đây.

“Em không biết. . . . Nhưng sẽ không, trước ngày hôm qua anh ấy đều tan sở đúng giờ.” Cô lắc đầu, không muốn tin tưởng tượng phụ thật sự có người phụ nữa bên ngoài.

Hay là vì bọn họ không ân ái, cho nên anh mới đi ra bên ngoài. . . . Giải quyết?

“4020, hai người thật không có vấn đề gì sao?” Mới vừa nhìn thấy cảnh tượng như vậy căn bản cũng không đúng nha, không giống như là phản ứng của một đôi vợ chồng đang yêu thương nhau.

“Anh ấy nói. . . . . anh ấy nói với em. . . . .” Ngải Dĩ Ưu khó chịu nói. “Anh ấy không tin tình yêu, cho nên anh ấy không có cách làm một đôi vợ chồng thật sự với em. . . . .” Yên lặng chảy nước mắt, nói ra sự thật uất ức khiến cô đau lòng. “Em cảm thấy đối với anh ấy, em chỉ là một công cụ hợp pháp dễ dàng cho anh ấy giải quyết nhu cầu sinh lý thôi, ngay cả sinh con cũng phải qua sự đồng ý của anh ấy. . . . .” Cô khó chịu đứng ở bên đường, rồi cuộc khóc thành tiếng.

Đây là lần đầu tiên cô vì hôn nhân mà khóc rống lên, lần đầu tiên khóc ra uất ức của cô.

“Cái gì? !” Tống Khánh Chân không thể tin được những gì lỗ tai mình nghe được. “Tiền Thiên Dương cái người Đại Biến Thái đó! Lại không tin tình yêu? Tình yêu là thứ tuyệt vời nhất trên đời này, anh ta bị bệnh à! Vậy ban đầu anh ta cưới em làm gì, cưới người vợ hiền và thuần khiết như em phải yêu thương thật nhiều, chứ không phải dùng phương thức ác liệt như thế mà đối đãi với em! Muốn giải quyết nhu cầu sinh lý? Bản thân anh ta không phải còn có thập cô nương sao? !”

Anh giận đến nổi trợn lồi đình, ngay cả tiếng Pháp thô tục mới vừa học nói rất chuẩn.

“Anh. . . . . Mới vừa nói. . . . . là tiếng nước nào thế?” Ngải Dĩ Ưu thút thít hỏi, thật không phải là cô không đủ đau lòng, mà là tiếng chửi lớn của Khánh Khánh cô không thể không nghe, mới không nhận được lòng hiếu kỳ.

“Tiếng chửi tục của nước Pháp ấy!” Lườm cô một cái, không thể tin được cô còn có ý định quở lời nói khi gió của anh là tiếng nước nào. “Như vậy không được, chúng ta đi tìm Tiền Thiên Dương lý luận đi.”

“Không được!” Cô chợt ngừng đầu, lớn tiếng cự tuyệt.

“Tại sao không được?” Anh nhất định phải thay 4020 đòi lại công đạo.

“Em không thể ly hôn.” Cha mẹ cô sẽ rất đau lòng!

Huống chi, cô không muốn khỏi anh chút nào!

“Anh nào có muốn em ly hôn đâu.” Đó là cách sau cùng sau cùng, được không!

“Nhưng bọn em đi theo con đường này, nếu có thể đạt được thỏa thuận, không phải là ly hôn rồi sao?” Cô bắt đầu dĩ nhiên anh.

Cùng với một người không tin tình yêu tranh luận về tình yêu có tác dụng gì?

“Vậy là em muốn nhẫn nhịn sao, em thật sự có thể tiếp nhận được hôn nhân không có hạnh phúc này à?”

“Khánh Khánh.” Cô giống như đang cười nhạo chính mình.

“Làm gì?” Về mặt Tống Khánh Chân phiền não không kiên nhẫn. Anh đối với cái thế giới này thật sự tuyệt vọng rồi.

“Anh quên rồi sao? Chúng ta quen biết nhau như thế nào?”

“Làm sao quên! Xem mắt đó, em nói chuyện đó làm gì vậy 4020!” Đầu tiên anh tức giận thu hồi miệng lại, lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó.

“Đúng vậy, em sớm đã từ bỏ tình yêu rồi không phải sao?” Về mặt vốn ngây thơ của Ngải Dĩ Ưu không còn nữa thấy, hiện tại trên mặt của cô chỉ có sầu bi cùng với buồn bã vì không chiếm được tình yêu của chồng mình.

“Không sai, ban đầu em đúng là bỏ việc tìm kiếm tình yêu thật sự mới gả cho Tiền Thiên Dương, nhưng em không phải nói ngay cả đứa bé anh ta cũng không muốn cho em sao?” Coi như bỏ qua tình yêu nam nữ, vậy tình cảm mẹ con thì sao, cô cứ muốn từ bỏ sao?

“Trên thực tế, bọn em cũng là bởi vì chuyện đứa nhỏ mới có tình hình như bây giờ.” Cô rất nhớ những ngày vui vẻ trước đây của họ. “Nếu như khi đó em không nói ra chuyện đứa nhỏ, nói không chừng bây giờ Khánh Khánh sẽ nhìn hôn nhân mỹ mãn của em rồi.”

“Chó má, đây chẳng qua là giả!”

“Hôn nhân của em vốn là giả, nhưng những ngày em chung sống anh ấy thật sự rất vui.”

Những ngày đó ở bên nhau làm cô tưởng rằng. . . . . tưởng rằng anh đối với cô là có tình cảm thật sự.

Giống như cô đối với anh cũng có tình cảm. . . . .

“Hiện tại anh bắt đầu hoài nghi ban đầu ba em ép buộc em xem mắt rồi cuộc là vì muốn tốt cho em, hay là muốn sắp đặt em.”

“Ít ra có thể bảo đảm tương lai của em sẽ không bị mất cả người cả của.” Cô không trách cha mẹ, cô biết bọn họ rất thương cô, sợ cô bị tổn thương, mới nghĩ ra cách này.

“Ai nói, Ngải thị tương lai cũng nhất định sẽ là của anh ta chứ!” Như vậy không phải cả người cả của mất hết sao, ừ cả người cả của mất hết?

Đột nhiên Tống Khánh Chân nghĩ đến cái gì đó, lại nhìn về mặt chán nản của cô.

“4020, em yêu anh ta đúng không?” Anh thận trọng hỏi.

Ngải Dĩ Ưu cắn môi dưới không trả lời anh, cuối cùng chỉ là dâng lên một nụ cười lúm đồng tiền thê lương thay cho câu trả lời.

8. Chương 8

Thật không biết ông trời đang giúp cô, hay là đang trêu chọc cô?

Giờ phút này Ngải Dĩ Ưu đang ngồi ở trên bồn cầu không biết làm sao nhìn que thử thai trên tay.

Cô mang thai!

Tại sao ngay lúc mấu chốt này, cô cứ nhiên lại mang thai!

Cô phải làm sao? Người đàn ông nói không cần tình yêu cũng không muốn có con?

Không! Nói không chừng anh sẽ bắt cô phá bỏ đứa bé này!

Nhưng cô có thể lừa gạt bao lâu? Một ngày nào đó bụng to lên cũng sẽ bị anh phát hiện .

Hiện tại, rồi cuộc cô nên làm cái gì?

Cô không biết làm sao chính là đi đến phòng khách, do dự một chút lại cầm điện thoại di động lên.

“Khánh Khánh, hôm nay chúng ta đừng đi xem phim, đi với em đến một chỗ có được hay không?”

Tống Khánh Chân trở lại gần một tháng, hầu như ngày ngày bọn họ cũng dính chung một chỗ, thậm chí dần dần giảm bớt số lần về nhà làm bữa tối, không hề ngoan ngoãn chờ chồng mình về nhà ăn cơm.

Anh rất nhanh đồng ý với cô, hai người cùng đến quán của Liễu Hạnh Quyên.

Nhưng tâm trạng của Ngải Dĩ Ưu vẫn hoảng loạn như cũ, đầu óc hoàn toàn không an tĩnh được, ùng ùng vang lên.

“Xin chào, thì ra đây là Khánh Khánh mà Dĩ Ưu thường nhắc tới sao, nhưng cậu không phải ở Paris sao?” Liễu Hạnh Quyên tươi cười rạng rỡ chào hỏi bọn họ.

Sau khi Dĩ Ưu nghỉ việc, vừa bắt đầu ngày ngày chạy tới chạy lui trong quán, mục đích là vì học nấu ăn, nhưng gần đây số lần Dĩ Ưu tới ít đi rất nhiều.

Chỉ là cô không có chút nào khổ sở, bởi vì biểu hiện tình cảm của Dĩ Ưu và khối băng lớn càng ngày càng tốt rồi, tốt đến nỗi không rãnh đến quán thăm cô.

Mặc dù lần trước bọn họ xảy ra chút vấn đề, hại chồng cô bị khối băng lớn nhất ở công ty hai tuần lễ, chỉ là hình như tốt đẹp lại rất nhanh, cái này rất bình thường, dù sao trên đời này có đôi vợ chồng nào không cãi nhau chứ.

“Chào chị chào chị, Đúng vậy, em về hồi ba tuần trước, chắc hẳn chị chính là bà chủ dũng cảm đáng yêu nhất phải không, lại dám khiến 4020 làm việc trong quán, chị thật là dũng cảm nha!” Tống Khánh Chân cần bản không biết Ngải Dĩ Ưu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cho là hôm nay chỉ là dẫn anh tới để biết bạn mới. “4020 tổng cộng đã làm vỡ bao nhiêu ly vậy?”

“Đó thật đúng là đêm cũng đếm không xuể rồi, em nói có đúng hay không, Dĩ Ưu?”

Liễu Hạnh Quyên nói đùa dời chủ đề sang người cô, lại phát hiện một chút âm thanh kháng nghị cũng không có, hai người mới giật mình khuôn mặt hoảng thần của cô có cái gì đó không đúng lắm.

“Dĩ Ưu, em tức giận à? Chị chỉ đùa chút thôi.”

“4020, hôm nay em là lạ sao đó, sao vậy?”

“Em. . . . .” Cô không biết nói gì.

“Làm sao? Người kia lại khi dễ em?” Tống Khánh Chân khinh thường phải kêu tên tuổi của Tiền Thiên Dương.

“Người nào? Khối băng lớn sao?” Liễu Hạnh Quyên có chút kinh ngạc, bọn họ không phải là hòa rồi sao? Gần đây Dĩ Ưu cũng không tới quán, cho nên cô nghĩ bọn họ đã không sao.

“Không phải, cái đó. . . . . Là em, em mang thai.” Ngải Dĩ Ưu ngẩng đầu lên, mặt không biết là lo lắng hay là hốt hoảng nhìn hai người bọn họ. “Chẳng qua em chưa đi bệnh viện xác nhận, là em tự mình thử.”

“Cái gì?” Tống Khánh Chân không thể tin được cô lại xui xẻo như vậy, cứ nhiên thời điểm mấu chốt xảy ra chuyện như vậy.

“Trời ạ!” Liễu Hạnh Quyên không biết chuyện lại vui vẻ kêu to, “Chúc mừng em nha Dĩ Ưu, rốt cuộc em cũng chinh phục được khối băng lớn rồi.”

“Có cái gì tốt để chúc mừng!” Tống Khánh Chân chất vấn Ngải Dĩ Ưu, “Không phải em nói là không muốn có con nít sao? Làm sao lại mang thai !”

“Cậu làm sao vậy hả, có con nít là vui chuyện, dù sao cậu cũng là bạn tốt của Dĩ Ưu mà.” Liễu Hạnh Quyên nghe giọng điệu anh không tốt, nhíu mặt không vui nhắc đi nhắc lại.

“Có con nít là chuyện vui không sai, nhưng xảy ra trên người 4020 thì không phải là chuyện vui mà là chuyện xấu.” Mặt anh bắt đầu nhìn Dĩ Ưu. “Sao đột nhiên lại như vậy? Chẳng lẽ người kia thay đổi chủ ý?”

“Rốt cuộc thế nào?” Liễu Hạnh Quyên phát hiện vẻ mặt hai người cũng sâu văn thăm vự, không có một chút vui vẻ, làm cô bắt đầu hoài nghi có phải cô không biết chuyện xảy ra không?

“Thiên Dương không có thay đổi chủ ý, đứa bé này không cần thận mà có.” Ngải Dĩ Ưu cúi đầu. Thật chẳng lẽ giống như Khánh Khánh nói, cô mang thai là chuyện xấu?

“Bây giờ ý hai người là khối băng lớn không muốn Dĩ Ưu mang thai, nhưng Dĩ Ưu lại mang thai, là ý này sao?” Liễu Hạnh Quyên trừng lớn mắt hỏi.

“Đúng, chính là cái ý này, cho nên chị nghĩ đối với 4020 mà nói là vui chuyện sao?” Tống Khánh Chân dùng sức gật đầu.

“Trời ạ, Đại Quái Vật không có máu không có lệ, không nhân tính!” Trong lòng một cây đuốc bỗng chốc dâng lên, Liễu Hạnh Quyên kêu to.

Thật may bây giờ là thời gian chuẩn bị trước khi mở quán, trong tiệm không có khách, chỉ có đầu bếp và mấy người phục vụ.

“Bây giờ rốt cuộc chị cũng hiểu rõ rồi.” Nghĩ thầm, rốt cuộc có người có cùng ý nghĩ với anh. “Anh ta cần bản không phải người, là biến thái, là ma quỷ!”

“Đã bao lâu rồi?” Liễu Hạnh Quyên lo lắng hỏi, cô biết Dĩ Ưu tuyệt đối không thể không cần đứa bé này, ở bên cạnh nhìn Dĩ Ưu cố gắng lâu như vậy, làm sao không biết Dĩ Ưu yêu người đàn ông khốn kiếp đó được, cô sẽ không bóp chết đứa bé.

“Em cũng không biết, chỉ là gần đây em ăn không ngon miệng, sáng sớm dậy hoặc là lúc nấu ăn cũng sẽ muốn ói, thời kỳ sinh lý cũng chậm gần một tháng, em mới đi mua que thử thai. . . . .” Xem như cô không thông minh, cô cũng biết mang thai sẽ có triệu chứng gì, TV đều có nói.

“Cô nàng này từ khi nào mà nhớ thời kỳ sinh lý vậy?” Mặt Tống Khánh Chân kinh ngạc nhìn cô.

Lúc bọn họ đi chơi cô cũng từng trải qua, nếu không phải là anh giúp cô khắc phục hậu quả đi mua đồ dùng vệ sinh và quần áo mới, còn có thể đi ra ngoài gặp người ta sao?

“Bởi vì sau khi kết hôn em cũng có chút xấu hổ. . . . .” Cô nhớ tân hôn không bao lâu, có một lần buổi sáng tỉnh dậy, Thiên Dương bị cô dọa đến sợ gần chết, còn có một lần Thiên Dương tắm xong, đang muốn cởi y phục của cô thì lại phát hiện trong đùi cô có màu hồng điểm điểm. . . . .

“Ôi trời ơi!!, đừng nói với anh người kia cũng bị em hù dọa nha?” Tống Khánh Chân không thể tin được nhìn cô chằm chằm, 4020 còn là phụ nữ sao?

“Có mấy lần á.” Qua mấy lần, cô đã ngoan ngoãn bắt đầu nhớ thời kỳ sinh lý của mình rồi.

“Tốt lắm tốt lắm, những thứ này đều không quan trọng!” Liễu Hạnh Quyên hoàn toàn không dám tưởng tượng sau khi một người đàn ông đột nhiên phát hiện nửa người dưới của vợ mình đều là máu, chắc bị dọa đến ngây người thôi, không cần nghĩ! “Dĩ Ưu, em định làm thế nào?”

“Em muốn sinh nó ra.” Ngải Dĩ Ưu ngập ngừng nói xong, bởi vì cô rất sợ không có ai ủng hộ cô.

“Đó là đương nhiên!” Tống Khánh Chân lại hùng hổ, thật giống như đứa bé là của anh.

“Nhất định phải sinh rồi!” Liễu Hạnh Quyên đã mang thai làm sao có thể không ủng hộ cô.

“Em thật sự có thể sinh?” Lòng cô thấp thỏm lo lắng rốt cuộc cũng bình tĩnh.

“Đây là con của em mà, coi như khối băng lớn anh ta thật sự không cần, em cũng có quyền lợi giữ lại đứa bé nha.” Chỉ là. . . . .

“Chị không hiểu, tình cảm của hai người không phải bồi dưỡng rất thuận lợi sao? Tại sao anh ta không cần đứa bé?”

“Bởi vì anh ta không biết yêu là gì!” Mặt Tống Khánh Chân đầy khinh thường.

Sớm biết, lúc trước anh nên giúp 4020 đào hôn hoặc là cho anh cưới cô, ít nhất cô sẽ không khổ sở như vậy, có con cũng run như cây sậy như vậy.

“Chị biết.” Liễu Hạnh Quyên than thở, thì ra vẫn là vấn đề cũ. “Nhưng Dĩ Ưu, chị nhớ em đã nói không muốn ly dị, như vậy chuyện đứa nhỏ em nhất định phải cho anh ta biết, bởi vì anh ta là cha của đứa bé mà.”

“Tôi không đồng ý, ngộ nhỡ anh ta quyết định bóp chết sinh mệnh nhỏ bé này rồi sao, 4020 nhất định sẽ bị thương tổn nghiêm trọng.”

Trong lòng cô đương nhiên biết rõ có thể sẽ có chuyện như vậy xảy ra, nhưng cha của đứa bé cũng có quyền biết sự tồn tại của tiểu bảo bảo, huống chi bọn họ còn là vợ chồng.

“Dĩ Ưu, chính em quyết định đi.” Cuối cùng Liễu Hạnh Quyên nói.

“Những lời hai người nói em đều biết, nhưng bây giờ em không biết làm sao mới hỏi hai người, chẳng lẽ không có cách thứ ba sao?” Ngải Dĩ Ưu mong đợi nhìn bọn họ, hy vọng bọn họ có thể nghĩ ra cách có thể khiến cô có con, cũng có thể có. . . . . hôn nhân.

Liễu Hạnh Quyên và Tống Khánh Chân nhìn nhau, không khỏi đau lòng vì cô.

Cô thật yêu Tiền Thiên Dương đến thăm rồi !

Tống Khánh Chân đi cùng Ngải Dĩ Ưu đến bệnh viện phụ sản, xác nhận sự thật và chu kỳ mang thai.

“4020 em ly hôn đi, anh sẽ chịu trách nhiệm với đứa bé trong bụng em.”

Cầm hình siêu âm, nhìn hình ảnh nho nhỏ trong đó, Ngải Dĩ Ưu căn bản không có ý định nghe anh nói.

Năm tuần . . . . . Đúng là ngày anh không kiểm chế nổi mà có! Cô nghĩ thầm .

“4020! Em nghe không?” Tống Khánh Chân đem hình rút đi, âm điệu không tự chủ càng ngày càng lớn.

“Anh biết em nhất định không bỏ được đứa bé, nếu sợ bị Tiền Thiên Dương khốn kiếp biết, mà bóp chết cái này sinh mệnh nhỏ bé này, không bằng ly hôn đi, dù sao đứa bé anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm đấy!” Tin tưởng người yêu Eric sẽ ủng hộ anh, đến lúc đó đứa bé sẽ có ba, còn có cả hai đấy.

Đứa bé? Khốn kiếp? Chịu trách nhiệm? !

Nhan Như Mị nghe được, mặt đầy kinh ngạc.

Trên tay cô cầm đơn thuốc đang chuẩn bị lấy thuốc thì đột nhiên thấy Ngải Dĩ Ưu cùng với người đàn ông lần trước từ phòng khám bệnh khoa phụ sản đang đi ra, không khỏi tò mò đuổi theo, không ngờ thật vẫn bị cô nghe được sự thật không thể tưởng tượng nổi lại.

Ngải Dĩ Ưu mang thai con của người khác! Mà bọn họ lại còn khiếm nhã ở trước công chúng, nói thẳng “khốn kiếp” Tiền Thiên Dương bị cấm sừng!

Người đàn ông kia càng buồn cười hơn, còn nói anh ta sẽ chịu trách nhiệm?

Hừ! Chờ Tiền Thiên Dương kiện bọn họ thông dâm xong, cô muốn xem người đàn ông kia làm sao chịu trách nhiệm với cái thai trong bụng Ngải Dĩ Ưu.

Cô không thể chờ lấy thuốc nữa rồi, xoay người đi về phía bãi đậu xe, cô phải nhanh lên một chút về công ty báo với Tiền Thiên Dương tin tốt. . . . . đó, không, là tin xấu.

“Anh nhỏ tiếng một chút..., người khác sẽ hiểu lầm.” Ngải Dĩ Ưu nhìn chung quanh, xin lỗi bước nhanh đi về phía trước. “Bảo bối của em có nhiều người ba thể làm gì, quá náo nhiệt rồi?”

“Ba? 4020 em chắc chắn phải nói cho người kia biết sao? Em không phải sợ anh ta không cần đứa bé này sao?” Tống Khánh Chân cũng không coi trọng.

“Thiên Dương đã từng nói đứa bé là nhất định sẽ có, nhưng không phải bây giờ, cho nên anh ấy vẫn sử dụng biện pháp ngừa thai. ”Lấy hình của cô trở về, vui vẻ vuốt nho nhỏ một chút.“Nhưng em mang thai, có lẽ nên đợi tới lúc đó thôi.”

Vốn là lo lắng, sợ hãi nhưng cũng bởi vì tấm hình này mà thay đổi hẳn, thậm chí cô bắt đầu mong đợi sau khi Thiên Dương nghe được sẽ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như thế nào.

Anh không cần tình yêu, nhưng không có nghĩa anh là người vô tình, trước kia anh đối với cô như thế nào, cô đều cảm nhận được.

Bây giờ anh không cần đứa bé, nhưng không có nghĩa là anh mãi mãi không cần đứa bé.

Cô biết khi nói cho anh biết thì anh nhất định sẽ không vui vẻ, nhưng cô đồng ý chờ anh, chờ anh tiếp nhận đứa bé.

Nhìn hình trên tay, cô tình nguyện tin tưởng nó có thể thay đổi tất cả, cũng có thể thay đổi anh.

Bởi vì nó khiến cô thay đổi, khiến cô không hề lo sợ nữa!

Tiền Thiên Dương nhìn cảnh tượng dưới lầu, người đi đường dường như rất vất vả, mà đáy lòng của anh cũng giống như bị từng con kiến leo lên xao động khó chịu.

Mà chủ nhân của tất cả đều là Ngải Dĩ Ưu.

Kể từ khi Tống Khánh Chân về Đài Loan, liền ngày ngày bá chiếm vợ của anh, lúc đầu cô còn về nhà làm cơm tối, nhưng dần dần, cô tự nhiên bắt đầu muốn anh tự mình giải quyết bữa tối.

Bởi vì cô muốn cùng tên kia đi xem phim, đi xem kịch, đi xem triển lãm tranh, cô cứ như vậy đi đông đi tây, cũng không nguyện ý về nhà chăm sóc anh!

Anh vô cùng mất hứng, nhưng ít ra ông trời cũng khiến cô từ từ khôi phục nụ cười y hệt ánh mặt trời, cho nên anh lựa chọn lặng yên không lên tiếng, dù sao Tổng Khánh Chân là một hạng người có lòng dạ gì mọi người đều biết rõ.

Anh không lo lắng, ghen ghét cũng không phải!

Anh không lo lắng sẽ bị cấm sừng, chỉ hi vọng là cô cũng có thể dùng nụ cười ấm áp cười với anh!!

Cho nên anh không có chút nào ghen ghét tuyệt đối không phải là. . . . .

“Đợi chút, cô đừng xông vào. . . . .”

“Tổng giám đốc!” Nhan Như Mị không để ý đến sự ngăn cản của Lâm Tuấn Nam, cố ý muốn vào phòng làm việc.

“Nhan luật sư, cô như vậy không được đâu, Tổng giám đốc tôi không ngăn được. . . . .” Lâm Tuấn Nam lo lắng nhìn chằm chằm Tổng giám đốc, chờ anh trách cứ.

“Có chuyện lớn hơn, cũng không cần làm khó Tuấn Nam như vậy.” Khó có được anh không có tức giận, chỉ nhàn nhạt nhìn trợ lý một cái.

Lâm Tuấn Nam như trút được gánh nặng rời khỏi phòng làm việc.

“Thật xin lỗi, em biết rõ em rất lỗ mãng, nhưng có một việc em nhất định phải nói cho anh biết.” Nếu là bình thường, cô không dám làm ra chuyện không có quy củ như vậy, nhưng lần này là chuyện liên quan đến hạnh phúc của cô.

Nếu không có người phụ nữ Ngải Dĩ Ưu ngu xuẩn đó xuất hiện, vị trí bạn gái này đã là của cô rồi, có hi vọng trở thành phu nhân Tổng giám đốc tập đoàn Kinh Thiên.

“Gấp đến nỗi ngay cả chờ một chút cũng không được?” Lâm Tuấn Nam cho là cơn thịnh nộ sẽ tập trung ở trên người của Nhan Như Mị.

“Thiên Dương. . . . .” Có thể dừng ánh mắt lạnh lẽo như vậy nhìn cô không. . . . .?

“Nhan luật sư, lúc trước tôi đã nói cái gì?” Gương mặt lạnh lùng, không mang theo một chút tình cảm nhìn chằm chằm cô.

Sau khi chia tay, bọn họ có quan hệ ông chủ - nhân viên, nếu cô vượt quá giới hạn, anh sẽ lập tức đuổi việc cô.

“Thật xin lỗi, nhưng em thật sự có chuyện rất quan trọng nhất định phải nói cho anh biết.” Nhan Như Mị cắn răng, đôi tay nắm quyền.

Đều là người phụ nữ kia làm hại!

Nhưng cô cũng là bạn gái ở bên cạnh Tiền Thiên Dương lâu nhất!

“Từ khi vào đến bây giờ, tôi có ngăn cản cô sao?” Ý là cô vẫn chưa nói chuyện quan trọng mà cô muốn nói.

“Hôm nay em đi khám bệnh.” Cô mang theo ánh mắt đau thương thật sâu ngắm nhìn anh.

Xem như trước kia khi bọn họ đi chung với nhau, cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng trên mặt anh, nhưng cũng không lạnh lẽo giống như bây giờ, bây giờ anh khiến cô cảm thấy bị tổn thương rất nặng.

Tiền Thiên Dương lạnh nhạt nhìn cô.

“Bác sĩ nói là loét dạ dày.” Tại sao anh không thể tỏ ra quan tâm một chút vậy!

Anh đi trở về chỗ ngồi xuống, bắt đầu nhìn công văn đặt trước mắt.

Đối với cô, anh đã rất hòa thuận rồi.

Ít nhất khi cô xông vào đã không cho Tuấn Nam gọi bảo vệ đưa cô ra ngoài là nể mặt cô lắm rồi.

“Em biết rõ anh không muốn nghe chuyện của em, nhưng ở bệnh viện em đã thấy phu nhân.” Khi cô muốn ra hai chữ phu nhân, động tác trên tay cầm bút của anh dừng lại.

Cho đến khi anh ngẩng đầu nhìn cô, cô mới nói tiếp, cô muốn nhìn thử xem người đàn ông trước mặt sau khi biết mình bị vợ cấm sừng sẽ có bộ dạng tức giận thế nào.

“Cô ấy ở cùng với người đàn ông lúc trước đuổi theo cô ấy ra khỏi nhà hàng, còn từ khoa phụ sản bước ra nữa.” Nhan Như Mị nhìn chăm chăm người đàn ông cô yêu ba năm trước mắt. “Người đàn ông đó còn nói sẽ chịu trách nhiệm với đứa bé trong bụng, còn nói không được cho anh biết, muốn cô ấy ly dị với tên khốn kiếp như anh nhanh một chút!”

Cô vui vẻ! cô mãn nguyện!

Cô nhìn thấy vẻ mặt không cảm xúc trong nháy mắt xám sẫm đông, bàn tay nắm cây bút nổi lên gân xanh, giống như muốn đem bút máy đắt giá mấy trăm ngàn bẻ gãy.

Anh là người đàn ông không ai bì nổi, bị người khác phát hiện vợ mình vụng trộm, bây giờ trong lòng anh nhất định tức giận tức giận đến muốn giết người!

Nếu cô không chiếm được hạnh phúc, Ngải Dĩ Ưu người phụ nữ không biết xấu hổ cũng đừng mơ tưởng có được, nếu cô không chiếm được tình yêu của Tiền Thiên Dương, cô ta cũng đừng mơ tưởng cuộc sống hôn nhân của cô ta sẽ sung sướng.

Tiền Thiên Dương ẩn nhẫn muốn bùng nổ lửa giận, ánh mắt anh hung hăng trừng mắt nhìn gương mặt hằm hè xấu xí của người phụ nữ trước mắt.

Anh không tin Ngải Dĩ Ưu sẽ mang thai, bởi vì anh đều dùng những biện pháp bảo vệ, càng không tin Tổng Khánh Chân người đồng tính luyến ái này có cách khiến Dĩ Ưu mang thai!

“Tuấn Nam.” Tiền Thiên Dương cắn răng nghiêng lợi gọi người đi vào.

“Dạ, ông chủ.” Trời ạ, tại sao sắc mặt ông chủ khó coi như vậy?

Bốn năm qua, anh chưa có nhìn thấy ông chủ tức giận như vậy, ngay cả anh mới vừa nhậm chức, ngay cả khi đám phóng viên vây quanh cửa chính công ty cũng không thấy ông chủ giận dữ như vậy!

“Nhan luật sư từ giờ trở đi không còn là luật sư đại diện của tập đoàn Kinh Thiên nữa.” Anh đuổi cô ra ngoài hết như đuổi một con chó.

“Tiền Thiên Dương!” Nhan Như Mị kêu to, “Làm sao anh có thể đối xử với tôi như thế?”

“Tuấn Nam.” Anh cúi đầu tiếp tục xem công văn, nhưng căn bản không có cách nào bình tĩnh.

“Nhan luật sư, xin theo tôi rời khỏi đây.” Cô ta làm chuyện tốt gì, chọc cho ông chủ nổi giận, đem cô đi xào?

“Là vợ anh đi ngoại tình, còn mang thai con của người khác, chuyện liên quan gì tới tôi! Anh lại đuổi tôi đi?” Vốn là gương mặt xinh đẹp thoáng chốc trở nên dữ tợn khó coi.

Trời ạ, Nhan luật sư là ở đó nói hươu nói vượn cái gì vậy! Lâm Tuấn Nam nghe được trong lòng run sợ.

“Có bản lãnh đi tìm công chúa Ngải thị ngu ngốc kia mà tính sổ, đuổi việc tôi làm gì!”

“Cô câm miệng cho tôi!” Anh vỗ bàn đứng lên rống giận, “Tôi không cho phép cô nói Dĩ Ưu là ngu ngốc!”

Nhan Như Mị cùng Lâm Tuấn Nam hai người cũng sợ choáng váng, Tổng giám đốc tập đoàn Kinh Thiên từ trước tới nay chưa có nổi giận như vậy lại lớn tiếng rống người, người ta gọi Tiền Thiên Dương là công tử mặt lạnh.

“Gọi cảnh vệ!” Hai tay anh nắm chặt, thân thể bởi vì tức giận mà khẽ run, chỉ sợ mình không nhịn được xông lên trước thưởng cô mấy bàn tay!

“Vâng” Lâm Tuấn Nam bước nhanh lên trước, cầm điện thoại lên gọi cảnh vệ.

“Tiền Thiên Dương, Nhan Như Mị tôi không sợ anh, tôi có thể kiện anh ác ý đuổi việc.” Dù sao cô cũng là một luật sư mà!

“Nhan luật sư, cô nên đi đi.” Anh bị hù chết rồi, chưa từng nghĩ người phụ nữ này lại còn dám uy hiếp ông chủ, cô thật không sợ bị chặt đứt đường lui sao?

“Tôi cũng có thể kiện cô ác ý phỉ báng danh dự của vợ con tôi.” Tiền Thiên Dương hơi híp mắt, bộ dáng kia giống như con cọp dọa người tức giận đùng đùng.

“Hừ! Phỉ báng?” Nhan Như Mị cười to, đây là chuyện tức cười nhất cô từng nghe. “Thật buồn cười, tôi tận mắt thấy cô ta từ khoa phụ sản đi ra còn cùng người đàn ông kia anh em em, anh muốn kiện tôi phỉ báng? Đi bệnh viện xác nhận trước đi rồi hãy nói, rồi hãy về xem ai nên kiện ai đi!” Cô không ngốc, chẳng lẽ sẽ đi đánh trận đấu không nắm chắc sao? “Vây trừ phi anh chịu nhận nón xanh đội lên đầu nha.”

“Nhan luật sư!” Thấy cảnh vệ xông lên, Lâm Tuấn Nam kêu to, “Nhanh, mau đưa cô ta ra ngoài! Mau.”

“Buông tôi ra, tự tôi sẽ đi!” Cô gạt tay cảnh vệ ra. “Anh chờ thư thưa kiện của tôi đi.”

Ngẩng đầu ưỡn ngực ngang nhiên đi ra.

“Ông chủ?” Mới vừa Nhan luật sư nói ông chủ sẽ tin sao? Lâm Tuấn Nam không dám hỏi, nhưng. . . . .
Phu nhân thật sẽ làm ra loại chuyện đó sao?

“Cậu đi bệnh viện một chuyến, xác nhận hôm nay Ngải Dĩ Ưu có đi khoa phụ sản hay không. . . .” Mất đi tỉnh táo, về mặt anh bắt đắc dĩ và sợ hãi.

Trước mặt của anh không có gương, nhưng ánh mắt của Lâm Tuấn Nam rõ ràng tỏ ra.

Dáng vẻ của ông chủ, nhìn anh ở trong mắt, kinh ở trong lòng.

Ngải Dĩ Ưu vẫn quyết định phải nói cho Tiền Thiên Dương nghe chuyện cô mang thai, chỉ cần anh không nói không cần đứa bé này, như vậy cô sẽ có cơ hội giữ lại đứa con của bọn họ.

Cô vừa nghĩ vừa ở nhà chờ anh tan việc.

Đã bao lâu? Bọn họ không ăn cơm chung rồi hả ?

Cô rất nhớ hơn một tháng trước bọn họ còn vui vẻ với nhau, khi đó bọn họ giống như vợ chồng son hạnh phúc bình thường , cùng nhau ăn cơm tối nói chuyện phiếm, cùng nhau vui ở ghế sa lon xem phim.

Thấy buồn cười, cô liền không để ý hình tượng mà cười to, mà anh luôn mỉm cười nhàn nhạt, chỉ biết dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

Thấy sợ, cô sẽ kéo cánh tay của anh che mắt lại, ngược lại anh vẫn say sưa ngon lành, hại cô thật ghen tỵ.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, trong lòng có chút lo lắng, hôm nay anh có về nhà đúng giờ không?

Những ngày này, cô đều bị Khánh Khánh kéo chạy khắp nơi, thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại muốn Tuấn Nam chuyển lời với anh, ngày đó cô không về nhà nấu cơm, muốn anh ăn no hãy trở về nhà.

Cô biết là Khánh Khánh cố ý, mà cô cũng rất muốn biết Thiên Dương có bởi vì như vậy mà ghen tức hay không? Cho nên cứ như vậy mà hồ đồ theo Khánh Khánh.

Nhưng anh lại không nói câu nào.

Giống như là “Không cho phép đi” hoặc là “Em là vợ của anh, sao có thể cùng người đàn ông khác đi khắp nơi” Hay là giống như “Ngoan ngoãn về nhà nấu cơm chờ anh về ăn.” đều chưa từng có.

Anh cứ như vậy mà để mặc cô và Khánh Khánh đi với nhau, cũng không có bất kì phản ứng nào!

Cô nghe tiếng mở khóa!

Ngải Dĩ Ưu đứng lên, chuẩn bị nghênh đón chồng của cô.

“Anh về rồi.”

“.....” Tiền Thiên Dương về mặt phức tạp nhìn cô, tiện tay đem cặp công văn nhét trên ghế sofa, không nói một câu ngồi xuống bên cạnh.

“Hôm nay anh có mệt lắm không?” Nhìn sắc mặt anh không tốt lắm, Ngải Dĩ Ưu lo lắng lại đau lòng hỏi han: “Nếu không đi tắm trước đi, sau đó hãy ăn cơm, tắm xong sẽ thoải mái một chút.”

Sắc mặt anh dĩ nhiên không tốt, nghe những lời Tuấn Nam nói anh thật sự muốn điên lên rồi.

“Sao em lại muốn nói chuyện với tôi, không phải mấy hôm trước luôn tránh mặt tôi sao?”

“Cái đó, em có chuyện muốn nói với anh.” Về mặt cô lúng túng, bởi vì cô đúng là trốn anh thật, bây giờ bị anh vạch trần cũng rất ngượng ngùng.

Nhưng trong mắt Tiền Thiên Dương chính là cô có tật giật mình.

“Em muốn nói cái gì?” Thật ra thì anh cũng không biết rốt cuộc mình muốn nghe cô nói gì?

Nói cô xin lỗi anh, xin anh thả cô đi để cho cô cùng với Tống Khánh Chân đó ở một chỗ? Hay là muốn nghe cô nói, cô đang mang thai đứa con của anh?

Nếu như lời nói buồn cười lại khôn kiếp như vậy, cô thật dám nói ra! Vậy anh .....

Anh có thể làm gì?

Anh lại đáng chết không buông cô ra!

“Thiên Dương, em...em mang thai.” Về mặt cô vừa mong đợi vừa sợ bị tổn thương nhìn anh.

Lòng của cô bình bịch cuồn cuộn, hy vọng có thể nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của anh.

Cô không nói gì nữa, cô nín thở đợi lời tuyên bố của anh.

Hiện tại anh mới biết mình quan tâm cô nhiều như thế nào, ngay cả cô có thể nói thích anh.

Bởi vì anh đáng chết hy vọng đứa bé trong bụng của cô là của anh!

Là con của Tiền Thiên Dương anh.

Chưa bao giờ anh chịu có con, lại vì giữ lại một người phụ nữ mà hy vọng đứa bé trong bụng cô mang huyết mạch của anh.

Đây là chuyện bi hài cỡ nào chứ!

“Đứa bé kia....” Anh cúi đầu, không muốn thấy trên mặt cô hiện lên vẻ hốt hoảng. “Là của tôi sao?”

“Thiên Dương?” Trong lòng Ngải Dĩ Ưu vốn là khẩn trương, cuồn cuộn sau khi nghe được câu này, bỗng chốc trở nên lạnh nhạt, nhảy chậm hơn chậm hơn.

Cô không thể tin được nhìn chằm chằm người đàn ông không muốn liếc nhìn mình, không ngờ cô lại nghe thấy lời nói đáng sợ không tình người từ chính miệng của anh.

Dần dần, tay chân cô bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo, máu hình như không cách nào chạy dọc hết toàn thân, thân thể giống như ở trong hầm băng, cho đến khi lòng cô cũng đông lạnh đến hoại tử mới thôi.

Cô cho là mình sẽ phải rơi lệ, nhưng cô không có, chỉ nhắm đôi mắt khô khốc lại.

Cô cho là mình sẽ tuyệt vọng vô lực, nhưng không có.... Cô dùng hết sức lực nắm chặt quả đấm.

“Chúng ta ly hôn!” Cô chột gằm lên.

“Không thể nào!” Vừa nghe đến cô nói ly hôn, Tiền Thiên Dương lập tức kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Anh vốn cho là anh sẽ thấy vẻ mặt uất ức, cặp mắt đỏ vì khóc cầu xin tha thứ của Ngải Dĩ Ưu, lại không ngờ cô lại dùng ánh mắt bi phẫn nhìn anh chằm chằm.

“Em thật sự không thể tin được anh lại có thể biết hoài nghi đứa nhỏ trong bụng em không phải là của anh!” Cô tuyệt vọng nhìn anh chằm chằm, người đàn ông cô yêu lại làm tổn thương trái tim cô như thế. “Nếu anh đã không tin, chúng ta liền ly hôn đi, để cho em đi tìm cha của đứa bé.” Cô lần đầu tiên phát hiện, thì ra là cô cũng có thể nói ra lời nói giễu cợt ác liệt như vậy.

“Em muốn đi tìm Tống Khánh Chân?” Tiền Thiên Dương vừa nghe, lửa giận càng lớn hơn, anh rống lên. “Tôi không cho phép, tôi sẽ không ly dị!” Anh làm sao có thể buông tay người phụ nữ anh yêu đi chứ!

Đúng, bây giờ anh chịu thừa nhận.

Anh yêu cô!

Đã yêu mọc rễ, không cách nào tự kềm chế, thậm chí chỉ cần Dĩ Ưu kêu anh tin tưởng cô, anh liền nguyện ý cái gì cũng không biết. . . . . Tiếp nhận đứa bé kia.

“Khánh khánh?” Cô trừng lớn mắt, cảm thấy lời của anh thật là hoang đường. “Tiền Thiên Dương, anh thật sự rất đáng ghét lại thật đáng buồn!”

“Mặc kệ em nói thế nào, tôi sẽ không ly hôn với em, em nên bỏ cái ý niệm này.” Anh cắn răng, vẻ mặt không cảm xúc xoay người đưa lưng về phía cô, bị phản bội khiến anh nặng nề đóng chặt mắt lại. “Về phần đứa bé này em muốn bỏ hay giữ thì tùy em!”

“Giữ? Em còn tưởng rằng anh sẽ kêu em bỏ nó đi.” Cô không ngờ anh lại có thể để cho cô giữ lại đứa bé mà anh xem là con của người đàn ông khác “Anh thật đúng là rộng rãi nha!”

Bây giờ Ngải Dĩ Ưu không có năng lực đi phân tích nguyên nhân tại sao anh lại làm như thế.

Chỉ biết là người đàn ông cô yêu sâu đậm đang vũ nhục cô, đổ oan cho cô, còn làm tổn thương cô.

Cô bị đau thấu tâm, cũng chỉ có thể dùng ngôn ngữ phản kích.

“Nếu như em muốn giữ lại, tôi nói trước cho em biết, đứa bé này tuyệt đối không thể thừa kế một đồng một xu nào của tập đoàn Kinh Thiên!”

Tiền Thiên Dương cũng vì lời nói của cô mà khổ sở, anh hít sâu một cái, lời tự nhiên nói xong, liền quay đầu rời khỏi nhà cô, cái này giống như gương vỡ vụn, anh còn vọng tưởng gì nữa.

“Tiền Thiên Dương, tên khốn kiếp này!” Ngải Dĩ Ưu hướng về phía cửa chính kêu to.

9. Chương 9

Hành lý được để tùy tiện bên chân Ngải Dĩ Ưu, khắp khuôn mặt hiện lên nét u buồn cùng uất ức đứng ở phòng khách nhà mẹ đẻ, nhìn vẻ mặt kinh ngạc không thể giải thích được của mẹ mình, còn có khuôn mặt tái mét kinh ngạc của ba.

“Dĩ Ưu, chuyện gì đang xảy ra vậy?” Mẹ Ngải kinh ngạc, chỉ biết vợ chồng son bọn họ cực kì ân ái.

“Cái đó còn cần phải hỏi sao, nhất định là tiểu tử thối kia lại khi dễ con gái bảo bối của tôi rồi.” Lửa giận của cha Ngải nhanh chóng vọt lên.

“Dĩ Ưu, có gì uất ức cứ nói cho ba biết, ba nhất định sẽ chỉnh tiểu tử thối không biết điều đó, con yên tâm đi!” Một mặt đối với con gái bảo bối của mình, trong giọng nói rõ ràng mang theo cưng chiều và đau lòng.

“Có muốn gọi Thiên Dương đến không?” Mẹ Ngải nhìn con gái không có chút gì vui vẻ, trong lòng rất muốn tìm hiểu vợ chồng son bọn họ rốt cuộc thế nào rồi.

Tại sao trên mặt con gái hoạt bát đáng yêu của bà lại có nét đau lòng như vậy?

“Đương nhiên là phải.....” Cha Ngải tức giận nói xong, lại bị con gái cắt ngang.

“Không cần, con không muốn thấy anh ta.” Ngải Dĩ Ưu nóng nảy lắc đầu, không muốn ba mẹ lại phải chịu đựng thứ ô sính không thể xuyên thấu kia.

“Bọn con rút cuộc xảy ra chuyện gì, làm con phải chạy về đây như vậy?” Mẹ Ngải lo lắng hỏi: “Dĩ Ưu à, con cũng lập gia đình rồi, chớ vì một chút hiểu lầm mà trở về nhà mẹ đẻ, mọi người đều nói vợ chồng gây gổ tốt nhất là chia phòng ngủ, phân lâu tình cảm cũng chia, huống chi bây giờ con còn về nhà mẹ.....”

Bà nói như vậy không phải là ưu ái con rể, mà bà hiểu rõ con gái mình hơn ai hết, bà cho là chỉ một chút hiểu lầm nhỏ thôi.

“A, được rồi được rồi, Dĩ Ưu cũng mệt rồi, để nó về phòng nghỉ trước đi, có gì mai nói tiếp.” Ông không đành lòng để con gái bị giáo huấn bằng lời nói, nhưng không dám mở miệng kháng nghị với bà xã đại nhân, chỉ có thể ôn tồn trước mặt nói lên đề nghị tốt nhất.

“Cũng phải, nếu không con về phòng nghỉ trước đi, ngày mai hãy nói.” Mẹ Ngải nhìn sắc mặt con gái không tốt, cũng không muốn nói tiếp nữa.

“Ngoan, mau lên phòng đi.” Cha Ngải cũng vội vàng thúc giục cô lên lầu.

“Ông xã, ông không bọn nó rút cuộc xảy ra chuyện gì rồi?” Mẹ Ngải nhìn con gái lê bước nặng nề chậm chạp bước lên lầu, không khỏi cau mày. “Nó đột nhiên chạy về nhà, chúng ta làm sao giao phó với Thiên Dương đây?”

“Giao phó với nó? Tôi muốn nhìn xem nó làm sao giao phó với chúng ta đây!” Cha Ngải một mực chắc chắn, ông ghét nhất là người chọc giận con gái bảo bối của ông.

Nhưng hai vợ chồng họ không nghĩ, bọn họ cho là hiểu lầm nhỏ nhưng sao có thể biết chuyện lại nghiêm trọng hơn họ tưởng.

Tiền Thiên Dương suốt đêm ngồi trong phòng làm việc của mình, một hộp một hộp điên cuồng nuốt rượu mạnh vào miệng.

Trong lòng anh rất khó chịu, không cách nào tiêu tan hết lửa giận trong lòng, nhưng không thể nào chấp nhận ly hôn, bởi vì làm như vậy, anh mãi mãi mất đi cô.

Làm anh không cách nào tha thứ được, sau khi ly hôn Tống Khánh Chân sẽ có được cô, cả đời độc chiếm cô.

Anh sẽ không để chuyện như vậy xảy ra!

Ngải Dĩ Ưu – thiên sứ của anh, mãi mãi chỉ thuộc về anh.

“Tổng giám đốc?”

Sáng sớm Lâm Tuấn Nam đến công ty, lại nghe thấy bên trong phòng Tổng giám đốc có tiếng vang, anh nhẹ nhàng mở cửa ra nhìn, nhìn thấy Tổng giám đốc thường ngày tỉnh táo, ưu nhã lại bày ra bộ dạng nhếch nhác, tiêu tụy đang uống rượu. “Tổng giám đốc! Đừng uống nữa.” Anh vọt vào đoạt lấy chai rượu trên tay Tiền Thiên Dương. “Oh my God, anh uống bao nhiêu rồi?”

Nhìn dưới đất toàn là chai rượu, có rượu đỏ, Whisky, thậm chí còn có rượu trắng..... Vậy, cũng may, rượu trắng còn cả bình.

“Tuấn Nam, sao tôi lại không biết cậu có anh em sinh đôi vậy?” Tiền Thiên Dương mở đôi mắt say lơ đãng, nhìn về phía trước. Đó là trợ lý của anh à? “Tại sao có cả ba luôn vậy?”

“Ôi trời ơi, Tổng giám đốc sao lại trở nên như vậy?”

Lâm Tuấn Nam về nhà thì đã nghe được bà xã nói đến chuyện kia, từ miệng của Liễu Hạnh Quyên mà biết được sự thật, nhìn thấy tình trạng thảm hại của Tổng giám đốc như thế, anh rất muốn nói tất cả cho Tổng giám đốc biết, nhưng bà xã uy hiếp không cho phép anh nói, còn nói muốn Tổng giám đốc nhìn thẳng vào tình cảm của mình.

Aiii, theo ý anh, dù gì cũng đã kết hôn rồi, Tổng giám đốc cũng đã thay đổi, bây giờ còn có con nữa, có thể không có tình cảm sao?

Phụ nữ đúng thật là phiền toái.

Nhưng Tổng giám đốc cũng thiệt là, thông minh một đời hồ đồ một lúc, lại đi tin lời đồn thứ thiệt mà không chịu dùng nhiều cách khác để chứng thực thì đã nhận định phu nhân có gian tình, còn khiến mình khổ thân.

Ngay cả học sinh cấp ba cũng biết, bao cao su cũng không thể ngừa thai 100%...

Lúc này, điện thoại Tiền Thiên Dương để trên bàn đột nhiên vang lên, Lâm Tuấn Nam nghiêng người nhìn, hiển thị là..... Mẹ Dĩ Ưu.

Trời ạ, chẳng lẽ là chuyện lớn ầm lên rồi sao?

“Tổng giám đốc, điện thoại, mau nghe điện thoại!” Tổng giám đốc đã gục xuống bàn.

Hình như Tiền Thiên Dương đã ngủ mê man rồi.

“Alo, xin chào, con là trợ lý của Tiền tổng, Lâm Tuấn Nam!” Bất đắc dĩ, anh vội quá nên nghe điện thoại thôi, chỉ sợ Tổng giám đốc lại bỏ lỡ điều gì đó.

Nhà mẹ của phu nhân chắc có chuyện gì quan trọng nên mới gọi điện thoại tới nhà.

“À? Xin chào, bác là mẹ vợ của Thiên Dương, cho hỏi Thiên Dương có ở đó không?” Ở đầu dây bên kia, Ngải mẹ đặt dấu chấm hỏi.

Sao lại là người khác nghe điện thoại?

“Bây giờ Tổng giám đốc không tiện nghe, xin hỏi người có chuyện gì không? Người có thể nói cho con biết, sau đó con sẽ chuyển lời lại cho Tổng giám đốc.” Tiền Thiên Dương lại lão đơ gục xuống bàn, nhưng hình như Tổng giám đốc không có phản ứng gì hết thật sự ngủ say như chết.

“Bác muốn kêu nó đến nhà bác một chuyến, bây giờ con có thể kêu nó nghe điện thoại không? Có mấy lời không tiện lắm...”

“Ách... Quả thật con không có gạt người, Tổng giám đốc đang uống say, cũng có thể gọi là bất tỉnh, nếu không người chờ Tổng giám đốc tỉnh dậy rồi gọi lại được không?”

“Uống say? Xã giao sao?” Trong lòng Ngải mẫu có chút không vui, một buổi tối con gái của bà không về nhà, làm chồng lại không có chút quan tâm đến an nguy của vợ mình, còn uống đến say bất tỉnh nhân sự thế?!

“Không phải, ngài ấy uống một mình....., phải là uống rượu giải sầu.....”

“Một mình? Ở nhà?” Bà cảm thấy kinh ngạc. Bọn nó làm gì mà chuyện lớn thế?

“Không phải Tổng giám đốc ở công ty, bây giờ ngài ấy đang nằm ngủ trên bàn làm việc.” Lâm Tuấn Nam liếc mắt nhìn quần áo nhăn nhúm trên người Tiền Thiên Dương, còn có râu ria vừa mới mọc.

“Trời ạ, hai đứa này đang xảy ra chuyện gì vậy?” Một người chạy về nhà mẹ, một người ở công ty uống đến say mềm.

“Con không phải một cá bẻ miệng người, nhưng có chuyện con muốn nói với người....” Không thể nói với Tổng giám đốc, vậy anh nói với mẹ của phu nhân cũng được mà.

“Mang thai?!” Ngải mẫu vừa mừng vừa sợ, sợ vì nghe tất cả những chuyện Lâm Tuấn Nam đã nói.

Dĩ nhiên bao gồm tin tức Tổng giám đốc nghe được hồi sáng.

“Hai đứa này thiệt là.... Bác biết rồi, cảm ơn con, cũng cảm ơn sự chăm sóc của Lâm phu nhân đối với Dĩ Ưu, chuyện này bác sẽ giải quyết, không cần nói cho Thiên Dương biết, bác sẽ xử lý.”

“À?” Anh làm như vậy có phải là giúp Tổng giám đốc không?

“Cảm ơn con, hẹn gặp lại.” Ngải mẫu vội vàng cúp điện thoại, xoay người đi lên lầu tìm con gái.

Ngải Dĩ Ưu nôn ọe, cả đầu cũng muốn vùi vào trong bồn cầu, thật lâu cô mới khó chịu ngẩng đầu lên, vẻ mặt mệt mỏi dần từ từ bỏ đi, quay người liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của mẹ.

“Mẹ. . . . .” Cô biết lần này nhất định bị mẹ phát hiện cô mang thai, vừa nghĩ tới tới hôm qua bị uất ức, vành mắt lại không khỏi hồng hồng, tới hôm qua chuyện xảy ra đến bây giờ, lần đầu tiên nước mắt chảy xuống.

“Đứa bé ngốc này, nếu có chuyện gì nên về nhà tìm cha mẹ thương lượng, sao lại một mình chịu khổ thế?” Bà đau lòng nhìn con gái ngu ngốc, cũng oán giận cách làm của con rể.

“Mẹ?” Ngải Dĩ Ưu mang theo đôi mắt đẫm lệ, nhìn bà khó hiểu.

“Mẹ đều biết hết rồi, chuyện con mang thai, chuyện Thiên Dương nghi ngờ con.” Bà ôm con gái vào lòng dỗ dành cô.

“Còn con nữa, vì yêu Thiên Dương mà cố gắng làm tất cả.....Dĩ Ưu vất vả cho con rồi!” Bà chưa từng nghĩ, lúc đầu hai đứa rất tốt sao lại có thể xảy ra nhiều chuyện như thế, càng không nghĩ đến con gái sợ cha mẹ lo lắng mà lúc về nhà một câu oán trách cũng không có.

“Mẹ.....mẹ tại sao anh ấy có thể nói như vậy với con!” Cô nằm trong lòng mẹ khóc lên. “Anh ấy tại sao có thể nghi ngờ con, nghi ngờ đứa bé trong bụng con....Mẹ, con rất khổ.”

“Dĩ Ưu.” Ngải mẫu đau lòng dùng sức ôm chặt con gái vào lòng. “Con yêu Thiên Dương sao?” Thật ra trong lòng bà đã biết rõ, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng, bà muốn Dĩ Ưu chính miệng nói ra.

“Dạ, con yêu anh ấy, con yêu anh ấy!” Ngải Dĩ Ưu liều mạng gạt đầu, nước mắt rơi lã chã nói ra lời nói tận đáy lòng của cô.

“Nhưng anh ấy không yêu con, anh ấy không yêu con!” Cô khó đến khàn cả giọng, nụ cười đáng yêu trên mặt dần trở nên tiêu tụy đầy nước mắt.

“Dĩ Ưu.” Vành mắt Ngải mẫu đỏ lên, không thôi nhìn con gái khóc đến đỏ cả mắt, càng thêm yêu thương cô, bà cầm bàn tay của bảo bối lên. “Con còn muốn tiếp tục sống với nó nữa không?”

“Con...” Cô nhớ tới việc tới hôm qua mình rống to nói muốn ly hôn, nhưng bây giờ cô không chắc nữa. “Con không biết.” Cô thật đành lòng rời khỏi người đàn ông đó sao?

Cô không biết, cái gì cô cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn núp trong lòng mẹ tìm kiếm sự an ủi.

“Nếu như con muốn ly hôn, cha mẹ sẽ ủng hộ con, không phải sợ, đừng cảm nói ra, cha mẹ sẽ thay con làm chủ.” Bà nhất định phải xác nhận ý nghĩ của con gái mới được.

“Nhưng đứa con của con...” Cô chưa từng nghĩ mẹ sẽ tán thành việc cô có bầu rồi ly hôn.

“Không phải nó nghi ngờ đứa bé này không phải của nó sao? Ngay cả tin tưởng cũng không có, như vậy thì sống với nhau không có ý nghĩa gì nữa, nếu không người chịu khổ thực sự là đứa bé trong bụng con.”

“Nhưng đứa bé trong bụng thật sự là của anh ấy.” Cô không hiểu, tại sao anh lại nghi ngờ sự trong sạch của cô.

“Mẹ hiểu rõ, mẹ đương nhiên tin tưởng con của mẹ không làm chuyện đó, chỉ cần xét nghiệm DNA thì có thể trả lại sự trong sạch cho con, nhưng Thiên Dương không tin tưởng con mới tạo ra tổn thương cho con, coi như xét nghiệm thì có sao?”

“Nhưng đứa bé cũng không ba.” Quan trọng hơn là cô không muốn rời khỏi anh.

“Cho nên ý con là, coi như Thiên Dương vô tình làm tổn thương con..... Con vẫn muốn vì đứa bé mà tiếp tục?”

“Mẹ, con rất ngốc phải không?” Đúng, cô muốn.

“Đã như vậy chúng ta tìm Thiên Dương nói rõ một lần, mẹ tin chắc Thiên Dương không phải là đứa bé vô tình.”

Không đúng vậy thì nó sẽ không vì Dĩ Ưu mà ở phòng làm việc uống đến say mềm.

“Mẹ, anh ấy từng nói con có thể giữ lại đứa bé này, tại sao? Tại sao anh ấy đồng ý giữ lại đứa bé mà anh ấy cho là của người khác chứ?” Cô chợt nhớ đến lời nói tới hôm qua anh nói với cô.

“Thật?” Ngải mẫu kinh ngạc. Bà còn tưởng rằng Thiên Dương muốn bỏ đi đứa bé của Dĩ Ưu, con gái mới đau lòng chạy về nhà mẹ. “Dĩ Ưu, Thiên Dương nói như vậy thì chứng tỏ trong lòng nó có con nha! Nếu không có người đàn ông nào chấp nhận đứa con của người khác chứ, còn để cho con sinh nó ra?”

“Là như vậy sao? Thật không?” Ngải Dĩ Ưu vừa mới cảm thấy vui vẻ, môi bắt giác nâng lên nụ cười, nhưng giây tiếp theo, gương mặt cô lập tức trở về vẻ ưu buồn. “Nhưng con nói với anh ấy con muốn ly hôn...”

“Hôm đó Thiên Dương nói thế nào?” Không ngờ con gái nói trước mặt mình không muốn ly hôn, cũng là câu nói cấm kỵ nói trước mặt người mình yêu.

“Anh ấy nói không muốn, sau đó lập tức chạy đi, ngay sau đó con liền trở về nhà mẹ.” Cô nhú mày, làm thế nào đây?

Cô làm thế nào cũng không thể vẫn hồi.

“Vậy sao, Thiên Dương nói không muốn à...” Ngải mẫu yên tâm, càng thêm chắc chắn suy đoán trong lòng, nhưng không quên dạy con gái. “Dĩ Ưu, nghe lời mẹ, sau này ngàn vạn lần không được đem chuyện ly hôn để ngoài miệng, như vậy sẽ làm tổn thương người con yêu, bây giờ con đã có con rồi, xem như vì đứa bé, con nhất định phải khôn ngoan giải quyết chuyện cãi vã giữa hai đứa, lên giường ngồi đi, mẹ có chuyện cũ muốn nói cho con nghe...”

Bà vui mừng nhìn con gái, vì con gái đã tìm được nơi vui vẻ, nhưng nơi này phải tự Dĩ Ưu tự mình khai phá bằng sự dịu dàng, thiện lương của cô mà giữ lấy.

“Có một người đàn ông có tiền phong lưu, phóng khoáng cưới được một cô gái xinh đẹp động lòng người, tất cả mọi người đều chúc phúc bọn họ, ai cũng cảm thấy đó là cuộc sống hiện thực giữa bạch mã hoàng tử và công chúa...”

Nhưng hoàng tử và công chúa cũng không trải qua được những ngày tháng vui vẻ, sau khi cưới không được mấy tháng hoàng tử liền ăn chơi đàng điếm ở bên ngoài, công chúa cũng vì ghen tuông mà đau lòng rồi cãi nhau với anh ta.

Rốt cuộc công chúa cũng mang thai, cô ấy cho là hoàng tử sẽ vì như vậy mà an phận một chút, lại không nghĩ rằng hoàng tử chỉ an phận một khoảng thời gian, cuối cùng cũng không nhịn được sự hấp dẫn mà để công chúa đang mang thai ở nhà, mãi cho đến ngày công chúa sinh con, anh ta vẫn còn vui trong ngực của những người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp khác, sau khi công chúa biết như là nổi giận điên cuồng hét lên, thậm chí muốn bóp chết tiểu vương tử mình cực khổ sinh ra, chuyện này bị hoàng tử biết, anh ta càng kinh ngạc cho là lòng dạ công chúa vừa đáng sợ vừa xấu xa như vậy lại càng không muốn về nhà, từ đó nhốt công chúa ở nhà giống như vật trang trí.

“Trời ạ, người đàn ông này thật quá đáng, anh ta phải xinh lỗi vợ mình chứ.” Ngải Dĩ Ưu không thể tin nổi có người đàn ông ghê tởm như vậy. “Nhưng công chúa cũng không thể vì người đàn ông đó mà làm tổn thương đến đứa con của mình.”

“Đúng vậy, cuối cùng hoàng tử và công chúa như người lạ, nhưng vì bọn họ là hoàng tử và công chúa cao quý nên trường bối không cho phép bọn họ ly hôn...”

Bọn họ cứ như vậy trải qua những ngày tháng buồn bã, cũng không để mắt đến con của bọn họ, cứ để mặc cho tiểu vương tử tự sinh tự diệt, hoàng tử ở bên ngoài chơi gái, công chúa cũng ở bên ngoài chơi trai, mặc dù tiểu vương tử có tình yêu thương của người vú nuôi nhưng muốn được mẹ ruột yêu thương là thiên tính, coi như bị trách cứ la mắng vô số lần, nhưng tiểu vương tử vẫn muốn được mẹ yêu thương.

Nhưng mỗi lần gặp mặt, tiểu vương tử sẽ phải nghe những lời trách mắng thế giới này có nhiều thứ đen tối không thể tin của mẹ mình, đặc biệt là tình yêu, ngay cả cha của tiểu vương tử cũng bị hình dung là người xấu suốt ngày ở bên ngoài chơi gái, những người phụ nữ tươi cười đến dịu dàng xấu xa đến cỡ nào.

Một đứa bé mới bốn, năm tuổi đầu cái gì cũng không biết, cái đầu nho nhỏ cứ như vậy mà hấp thu hết những lời nói của mẹ mình.

Cứ như vậy mà hôn nhân giữa hoàng tử và công chúa vẫn tiếp tục, cho đến một ngày, công chúa và người tình hẹn nhau, khi xe chạy qua khúc cua quẹo vì tốc độ quá nhanh không thắng kịp nên đã lao ra ngoài

đường núi, hàng rào không ngăn được tốc độ xe nên công chúa và người tình cứ như vậy mà ngã chết dưới vách núi.

“Vậy tiểu vương tử đâu, chắc nó đau lòng lắm!”

“Đúng vậy, năm đó cậu ấy mới sáu tuổi, xem như công chúa cũng không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, thậm chí còn trách mắng làm tổn thương cậu ấy, nhưng đối với tiểu vương tử mà nói bà ấy vẫn là mẹ mình.”

Sau đó, tiểu vương tử dần dần không hề cười nữa, mới đầu mọi người cho là vì mất mẹ đả kích quá lớn nên mới thành như vậy, cho nên cũng không xem trọng, ngay cả cha cậu ấy cũng cho là không phải chuyện lớn, đến khi cậu ấy từ từ trưởng thành, vẻ mặt càng trở nên lạnh lẽo, vô tình.

“Mẹ, có phải mẹ sợ con của con cũng sẽ trở thành như vậy, cho nên mới nói ra chuyện cũ đau lòng như vậy với con?”

“Dĩ Ưu, tiểu vương tử đó rất đáng thương đúng không?” Ngải mẫu trù mến vuốt tóc con gái.

“Dạ, nhưng mẹ yên tâm, con sẽ không để con con biến thành như vậy.”

“Mẹ tin con, vì con lớn lên trong tình yêu thương, cho nên...” Bà dừng một chút, nói ra sự thật kinh người. “Thiên Dương cũng cần con giúp nó tìm về tình yêu đã mất từ lâu.” Bả tin tưởng, trong giọng nói thổ lộ tình cảm của con gái, không cần thời gian quá lâu đã có thể làm được.

“Mẹ?” Đây là ý gì? Có liên quan gì đến Thiên Dương?

“Thiên Dương chính là đứa bé đáng thương đó, cho nên nó không tin tình yêu, đối với người khác luôn là lạnh lẽo.”

“Cái gì?” Tiểu Vương Tử là. . . . . Thiên Dương? !

“Lúc ba con đến tìm ông thông gia, ông ấy liền nói chuyện này cho ba con biết, hơn nữa ông thông gia cho là con lớn lên đơn thuần lại đáng yêu rất thích hợp với Thiên Dương.” Bà thở dài một hơi, đối với tuổi thơ bị thâm đó cũng đau lòng theo. “Sau khi mẹ biết chuyện đó, mới đầu rất phản đối, bởi vì nếu như con không thay đổi được nó thì con phải sống cả đời với người đàn ông vô tình, lạnh lùng như vậy.”

“Nhưng...” Ngải Dĩ Ưu vẫn không thể tiêu hóa nỗi sự thật này.

Cho nên Thiên Dương biến thành như bây giờ đều là người mẹ đã qua đời của anh tạo ra sao?

Tại sao mẹ anh có thể vô tình như vậy, lại ích kỷ làm tổn thương máu mủ của mình?

Thiên Dương..... Thật đáng thương!

“Nhưng ba con thuyết phục mẹ, ông ấy nói mặc dù Thiên Dương lạnh mạc, nhưng vẫn là người đàn ông tốt, ba con đã điều tra cuộc sống riêng tư của nó, không có chút phong lưu giống ba nó.” Bà không dám nhìn Dĩ Ưu, dù sao cũng là vì bảo vệ cô, hơn nữa cũng không chọn thủ đoạn quá nhiều cô theo đuổi hạnh phúc. “Đối với chúng ta mà nói, so với người ở bên ngoài nói lời yêu thương đang phải nhận được tình cảm tổn thương và lừa gạt thì người không biết nói chữ yêu lại có thể chăm sóc tốt cho con tốt hơn nhiều.”

“Nhưng con cũng cần một người yêu con.” Cô biết tình yêu thương của ba mẹ đối với cô nhiều như thế nào, nhưng cô vẫn khát vọng có được tình yêu.

“Thật xin lỗi, đều là tại ba mẹ bảo vệ con quá mức, cũng quá sợ con sẽ bị tổn thương nên đã bắt con lấy người không yêu con.” Vành mắt Ngải mẫu hồng hồng, sợ con gái sẽ oán hận bọn họ.

Khó trách, tất cả cũng vì muốn tốt cho cô.

“Mẹ, không nên như vậy, thật ra con đã sớm biết dụng ý của hai người khi buộc con kết hôn, lần thứ hai xem mắt Khánh Khánh đã nói với con, cho nên sau đó con mới đồng ý cùng Thiên Dương kết hôn.” Cô sờ sờ mặt mẹ, cười khổ.

Được ba mẹ cưng chiều quá độ hoàn toàn không phải chịu bất kì tổn thương nào với một người từ nhỏ đã không biết thế nào là tình yêu thương của mẹ, hơn nữa cô và anh lớn lên ở hai hoàn cảnh khác nhau, không ngờ lại trở thành vợ chồng, nên nói vận mệnh trôi chảy hay là trời cao cố ý an bài đây?

Gần tối, trong phòng khách Ngải gia, người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng lại tiêu tụy đang ngồi trên ghế sofa bằng da thật màu cà phê.

Mặc dù trong lòng anh rất lo lắng, nhưng sớm thành thói quen không để cho ý nghĩ trong lòng biểu hiện lên khuôn mặt anh, thái độ cứ hờ hững như vậy.

Mặc dù anh không muốn cha vợ đồng ý cho bọn họ ly hôn, để Dĩ Ưu và Tống Khánh Chân ở bên nhau, nhưng từ nhỏ bọn họ đã nâng Dĩ Ưu trên lòng bàn tay để yêu thương, khó đảm bảo sẽ không đồng ý yêu cầu ly hôn của cô.

“Sao cậu lại có ý nghĩ đáng sợ như thế, cứ nhiên lại vu oan cho con gái bảo bối của tôi!” Ngải phụ vừa biết chân tướng liền giận đến tím cả mặt, thật không thể tin lại có chuyện buồn cười như vậy.

Không tin tưởng con gái bảo bối của ông lại còn muốn ông tha thứ, cũng bởi vì ông biết rõ quá khứ của anh sao?

Coi như Dĩ Ưu đồng ý tha thứ cho anh, thì ông cũng muốn thừa dịp dạy dỗ tên tiểu tử không biết sống chết này một chút, để anh sau này không dám làm ra chuyện khốn kiếp như vậy.

“Chúng con luôn dùng biện pháp tránh thai.” Tiền Thiên Dương nhàn nhạt nói một câu, anh không muốn giải thích gì trước mặt Ngải phụ, chỉ đơn giản là nói ra sự thật.

Theo lý thuyết, bọn họ nên cảm kích anh, bởi vì anh đồng ý tiếp nhận đứa bé không phải của Tiền gia, càng sẽ không ly hôn khiến hai nhà mất thể diện, anh đã đồng ý nhượng bộ rồi, cho nên anh không cho là mình nên dừng bước trước mặt Ngải phụ.

“Làm sao con hồ đồ như vậy, có phải đứa bé là của con hay không thì chỉ cần đợi mấy tuần sau đi xét nghiệm DNA là biết ngay thôi mà, con còn nói ra mấy lời như vậy? Đâu phải ngừa thai là biện pháp an toàn 100%.” Ngải mẫu cau mày, Thiên Dương lại mang dáng vẻ không sao cả? Không phải nói cậu ta vì Dĩ Ưu mà buổi sáng còn say khướt ở trong công ty sao?

“Con không biết Dĩ Ưu nói với hai người như thế nào, nhưng chúng con vẫn luôn có biện pháp ngừa thai là sự thật, mấy ngày nay Dĩ Ưu luôn ở chung với Tống Khánh Chân là sự thật, bị người khác nghe thấy cuộc nói chuyện buồn cười của bọn họ cũng là sự thật, nhưng con tuyệt đối sẽ không ly hôn, cô ấy muốn giữ lại đứa bé con cũng có thể tiếp nhận.”

“Cậu bị điên à? Nói như thế là sao?” Để vợ mình giữ lại con của người khác? Đầu của tiểu tử này không hư thì chính là quá yêu con gái bảo bối của ông rồi, Ngải phụ nghe được tức giận cũng không bực pháp ra ngoài. “Nếu đứa bé trong bụng Dĩ Ưu thật không phải là của cậu, chúng tôi tuyệt đối sẽ không cần cậu chịu trách nhiệm....”

“Con nói rồi con không muốn ly hôn!” Tiền Thiên Dương cứng rắn cắt đứt lời của cha vợ, không chút nào phát hiện bộ dạng nóng nảy trên mặt mình.

Vợ chồng Ngải thị nhìn nhau, vui mừng trong lòng.

Đứa nhỏ này rốt cuộc cũng hiểu được thế nào là yêu rồi, chỉ là chính anh không nhận ra thôi...

“Tóm lại Dĩ Ưu chắc chắn không làm gì sai, mà sao cậu lại nghi ngờ Dĩ Ưu và Khánh Chân? Cậu rõ ràng biết Khánh Chân thích...” Đàn ông nha.

“Lúc đầu con ừng không nghi ngờ để bọn họ lui tới với nhau, nhưng cái thai của Dĩ Ưu là thật, hơn nữa Tống Khánh Chân nói sẽ chịu trách nhiệm với đứa nhỏ trong bụng của Dĩ Ưu, còn muốn Dĩ Ưu ly hôn với con nhanh một chút để cùng cậu ta....” Lời còn chưa nói hết, Ngải Dĩ Ưu đột nhiên xuất hiện cắt đứt.

“Sao anh lại biết những chuyện này? Chẳng lẽ anh phái người theo dõi em?” Cô vẫn núp ở cầu thang nghe lén, vừa nghe đến đoạn này, không nhịn được liền vọt ra.

“Dĩ Ưu!” Đứa nhỏ này lại không nghe lời chạy ra ngoài.

“Là Nhan luật sư tận mắt thấy, chính tai nghe được.” Tiền Thiên Dương’ vừa xoay qua liền thấy đôi mắt sưng đỏ của cô.

Cô.....đã khóc sao?

“Anh cứ như vậy tin lời nói của cô gái đó?” Vồn muốn nói chuyện đàng hoàng với anh, nhưng vừa nghe anh nhắc đến người phụ nữ kia, cô tức giận rống lên.

“Em mang thai.” Hình như cô có chút tiều tụy.

“Vậy em cũng có thể nói anh có quan hệ mập mờ với cô ta.” Cô vừa nghĩ đến chuyện ở nhà hàng, liền không nhịn được giận dữ lên án.

“Dĩ Ưu, con nói bậy gì đó?” Ngải mẫu kinh ngạc hỏi, thế nào mà sóng trước chưa dứt sóng sau lại đến thế?

“Con không có nói bậy, bọn họ cùng nhau ăn cơm trong nhà hàng của khách sạn, là chính miệng Nhan luật sư nói, anh ấy cũng ở chỗ đó, anh ấy cũng không có phản bác.” Cô đau lòng cắn môi dưới.

“Thiên Dương, đây là thật sao?” Ngải mẫu chất vấn con rể, cô gái kia là người bị người khác đồn là phá hư hôn nhân của hai đứa nó sao?

“Con thừa nhận có đi cùng cô ta, nhưng trước khi kết hôn.” Anh thần nhiên nhìn Ngải phụ một cái.” Con tin cha cũng biết chuyện này.” Ngụ ý là anh biết cha vợ đã từng điều tra anh.

“Thì ra các người từng qua lại với nhau...” Ngải Dĩ Ưu trừng lớn mắt, không thể tin được anh và Nhan luật sư xinh đẹp kia từng có một thời gian yêu nhau.

“Đó là chuyện lúc trước, sau khi kết hôn với em, anh chưa từng có quan hệ với người phụ nữ khác.” Anh kiên định và nghiêm túc nhìn cô.

“Nhưng...” Cô dời ánh mắt sang chỗ khác vì không cách nào tiếp nhận ánh nhìn chăm chú của cô.

“Em có nhớ có một lần anh đến Đức công tác không? Cô ta cũng đi cùng nhưng trên đường đến công ty của đối tác, cô ta lại bị đau dạ dày, cho nên anh mới kêu cô ta ăn cơm, uống thuốc, chỉ sợ làm trễ thời gian ký hợp đồng, lúc đó Tuấn Nam cũng ở trong phòng, em có thể đi tìm cậu ta chứng thực.” Ánh mắt anh ngày càng dịu dàng thành khẩn, từng câu từng chữ từ từ giải thích.

Anh không muốn cô hiểu lầm anh, coi như cô đã phản bội anh, nhưng anh còn phải giữ cô bên cạnh cả đời, không buông tay.

“... ..” Ngải Dĩ Ưu bị ánh mắt dịu dàng của anh nhìn chăm chú.

Cho nên anh và Nhan luật sư không còn dây dưa gì nữa rồi!

“Nhưng cậu cũng không thể vì lời nói của cô ta, liền giảo định đứa bé không phải là của cậu, cậu nghi ngờ đối với Dĩ Ưu mà nói là tổn thương nghiêm trọng, cậu có biết hay không?” Ngải phụ cau mày. Ông đứng là biết Nhan Như Mị, là bạn gái cuối cùng bên cạnh Tiền Thiên Dương.

“Cho nên con đã kêu Tuấn Nam đến bệnh viện chứng thực, mà Dĩ Ưu thật sự có đến khoa phụ sản.” Con người đen thẳm của anh dịu dàng nhìn cô vợ nhỏ của mình. “Nếu như em muốn giữ lại đứa bé này anh sẽ để em giữ lại, nhưng còn chuyện ly hôn thì anh không cách nào đồng ý.”

“Anh điên sao? Tại sao phải nhường em mà muốn giữ lại đứa bé anh không thừa nhận.” Ngải Dĩ Ưu vừa nghe, tất cả hoài nghi, khổ sở, uất ức đối với anh toàn bộ xống lên não.

“.....Bởi vì em là vợ của anh.” Bởi vì anh yêu em, cho nên không muốn vì chuyện của đứa nhỏ mà mất đi em.

“Nhưng anh không thừa nhận nó, sau này nó sẽ rất đáng thương.” Cái tên đại ngốc nghếch này, tại sao đầu óc cứ cứng ngắc vậy chứ, chẳng lẽ anh quên lần kia anh không để cho cô ngủ sao, không ngừng đòi hỏi?

“Anh...” Tay anh nắm chặt hai quả đấm, không muốn sự ghen tỵ điên cuồng và khổ sở hiện lên khuôn mặt, nhưng anh không thể khống chế được, hiện tại vẻ mặt của anh, không chỉ khiến vợ chồng Ngải thị há hốc mồm, càng làm cho Ngải Dĩ Ưu muốn khóc lớn lên. “Anh sẽ thử tiếp nhận nó.”

“Anh yêu em đúng không?” Cô nén lệ, đi đến trước mặt anh. “Cho nên anh mới đồng ý bao dung đứa bé này, có đúng không?”

“....” Tiền Thiên Dương không nhúc nhích, hoàn toàn nói không ra lời.

Đối với một người cho tới bây giờ không có được tình yêu hoặc có được người mình yêu mà nói, một câu “anh yêu em” đơn giản rất khó để mở miệng thừa nhận.

“Nhưng anh thật sự rất ngốc đó, anh biết không?” Nước mắt theo hốc mắt của Ngải Dĩ Ưu chậm rãi chảy xuống, cô không thôi tức giận rống lên với anh: “Em với Khánh Khánh chỉ là chị em tốt, anh ấy chỉ là giải sầu cùng em mà thôi, hơn nữa anh quên rồi sao? Có một lần cả tuần lễ anh không có về nhà, vừa về nhà đã không cho em ngủ... anh quên rồi sao?”

Anh nghi hoặc nhìn cô. Cho nên? Chẳng lẽ đêm hôm đó anh có sơ sót?

Không, không thể nào, anh không thể nào quên, nhưng ngày đó, quả thật anh khát vọng cô rất nhiều lần, chẳng lẽ quên...?

“Bác sĩ muốn năm tuần rồi.” Trên mặt cô đầy nước mắt, cố ý tức giận cắn môi dưới, ngón trở nhỏ dài chọc chọc vào lồng ngực của anh. “Năm tuần ư!”

“.....” Tiền Thiên Dương’ kinh ngạc không thốt nên lời.

Ngải mẫu thấy không khí giữa hai người, liền kéo Ngải phụ đi lên lầu.

“Tôi...” Ông còn chưa giáo huấn tiểu tử này xong nha.

“Đi thôi.” Ngải mẫu nhìn chằm chằm chồng mình. “Không nhìn thấy hai đứa nó đã không sao rồi sao?”

Vấn đề còn lại cứ giao cho bọn trẻ xử lý đi.

“Khánh Khánh trở về mới ba tuần, anh còn muốn vu oan em nữa không?” Cô nũng nịu.

“Là của anh...” Tiền Thiên Dương không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, anh cứ nhiên lại nghi ngờ máu mủ của mình. “Anh đúng là ngu mà!”

“Đúng là của anh.” Ngải Dĩ Ưu dùng sức biến mất nước mắt, hùng hổ nói lớn.

“Ông trời ơi... Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đúng...” Anh ôm cổ vợ mình, trong miệng không ngừng nói lời xin lỗi.

“Bây giờ, anh tin tưởng em rồi à?” Ngải Dĩ Ưu bị anh gắt gao ôm lấy vui vẻ hỏi.

“Thật xin lỗi”

“Không nghi ngờ nữa hả?” Thật sự tin tưởng sự trong sạch của cô rồi à?

“Thật xin lỗi.”

“Đứa bé có thể thừa kế tập đoàn Kinh Thiên rồi hả?” Anh ghé tởm nhất á.

“Dĩ Ưu...” Tiền Thiên Dương lúng túng không buông cô ra.

“Hả? Thật xin lỗi sao?” Cô chu đôi môi đỏ mọng.

“Thật xin lỗi.” Anh nhìn cô, nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô.

“Được rồi.” Ngải Dĩ Ưu bước bình gặt đầu hài lòng.

“Không tức giận? Vậy chúng ta về nhà đi!”

“Ai nói muốn về nhà với anh?” Cô trợn to mắt. Khoảng thời gian này bị Khánh Khánh kéo chạy khắp nơi, nghe chỉ điểm của Khánh Khánh nhiều nên có chút tiến triển, biết có chút cơ hội phải đùa bỡn chút mới được.

“Dĩ Ưu?” Anh lo lắng nhìn cô.

“Anh nghi ngờ em, khiến em rất đau lòng, cho nên anh phải chịu phạt.”

“Phạt thế nào?” Lòng anh cam tâm tình nguyện, chỉ cần không phải ly hôn, bất kỳ xử phạt nào anh đều chấp nhận.

“Cách....” Lời mới nói ra miệng liền bị cắt ngang.

“Đừng!” Lòng anh kinh sợ lần nữa ôm chặt cô, chui vào cổ cô cự tuyệt nghe câu tiếp theo. “Anh không muốn ly hôn.”

Ngải Dĩ Ưu bị ôm vào ngực, vui vẻ cười trộm, cô ho một tiếng: “Khụ! Em muốn nói, cách ngày em sinh còn đến tám, chín tháng, khoảng thời gian này em muốn ở lại nhà mẹ.”

“Tại sao?”

“Nếu như có ngày anh bị gì lại vu oan đũa bé trong bụng em không phải là của anh thì phải làm thế nào? Cho nên em nghĩ cách tốt nhất là chờ sau khi em sinh đứa bé ra rồi xét nghiệm DNA, chúng ta không còn nghi ngờ gì nữa, em sẽ suy nghĩ chuyện chuyển về nhà.” Thật ra mang thai 16 tuần thì có thể xét nghiệm rồi, nói như vậy để có thể thuận túy trừng phạt anh.

“Anh không nghi ngờ cho nên về nhà với anh đi!”

“Anh tự tính đi, hai hàng nước mắt của em phải tính thế nào đây?”

“Dĩ Ưu...” Tiền Thiên Dương’ cầu xin tha thứ, nước mắt phải bồi thường thế nào đây?

Muốn em về nhà cũng được.” Mặt cô mong đợi nhìn anh. “Nói cho em biết, anh có yêu em không?”

“À?” Anh ngây ngẩn cả người, không nghĩ cô sẽ hỏi thẳng như vậy.

“Hả? Cái gì? Anh có yêu em chút nào không?” Cô thật sự muốn nghe chính miệng anh nói.

Anh ôm chặt thiên sứ mà ông trời đã ban cho anh, trong lòng không ngừng reo hò tiếng yêu, nhưng miệng làm sao lại nói là không ra được.

“Nói đi, có không?” Vì động tác trực tiếp của anh nên nụ cười trên mặt Ngải Dĩ Ưu càng đậm, vết thương trong lòng cũng dần dần khép lại. “Không nói, em không về nhà với anh đâu!”

“.....” Trong lòng đã sớm kêu mấy ngàn mấy vạn lần rồi, nhưng không có cách nói ra khỏi miệng. . . .

Làm sao cô không nhìn thấu lòng của người đàn ông ngu ngốc này chứ? Lúc anh ôm chặt lấy cô thì cô đã biết, nhưng cô vẫn muốn nghe anh nói ra

Nếu không cô không cùng anh về nhà đâu!

“Trời ạ, người đàn ông này thật quá đáng, anh ta phải xinh lỗi vợ mình chứ.” Ngải Dĩ Ưu không thể tin nổi có người đàn ông ghê tởm như vậy. “Nhưng công chúa cũng không thể vì người đàn ông đó mà làm tổn thương đến đứa con của mình.”

“Đúng vậy, cuối cùng hoàng tử và công chúa như người lạ, nhưng vì bọn họ là hoàng tử và công chúa cao quý nên trưởng bối không cho phép bọn họ ly hôn...”

Bọn họ cứ như vậy trải qua nhưng ngày tháng buồn bã, cũng không để mắt đến con của bọn họ, cứ để mặc cho tiểu vương tử tự sinh tự diệt, hoàng tử ở bên ngoài chơi gái, công chúa cũng ở bên ngoài chơi trai, mặc dù tiểu vương tử có tình yêu thương của người vú nuôi nhưng muốn được mẹ ruột yêu thương là thiên tính, coi như bị trách cứ la mắng vô số lần, nhưng tiểu vương tử vẫn muốn được mẹ yêu thương.

Nhưng mỗi lần gặp mặt, tiểu vương tử sẽ phải nghe những lời trách mắng thế giới này có nhiều thứ đen tối không thể tin của mẹ mình, đặc biệt là tình yêu, ngay cả cha của tiểu vương tử cũng bị hình dung là người xấu suốt ngày ở bên ngoài chơi gái, những người phụ nữ tươi cười đến dụ dỗ xấu xa đến cỡ nào.

Một đứa bé mới bốn, năm tuổi đầu cái gì cũng không biết, cái đầu nho nhỏ cứ như vậy mà hấp thu hết những lời nói của mẹ mình.

Cứ như vậy mà hôn nhân giữa hoàng tử và công chúa vẫn tiếp tục, cho đến một ngày, công chúa và người tình hẹn nhau, khi xe chạy qua khúc cua quẹo vì tốc độ quá nhanh không thắng kịp nên đã lao ra ngoài

đường núi, hàng rào không ngăn được tốc độ xe nên công chúa và người tình cứ như vậy mà ngã chết dưới vách núi.

“Vậy tiểu vương tử đâu, chắc nó đau lòng lắm!”

“Đúng vậy, năm đó cậu ấy mới sáu tuổi, xem như công chúa cũng không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, thậm chí còn trách mắng làm tổn thương cậu ấy, nhưng đối với tiểu vương tử mà nói bà ấy vẫn là mẹ mình.”

Sau đó, tiểu vương tử dần dần không hề cười nữa, mới đầu mọi người cho là vì mất mẹ đả kích quá lớn nên mới thành như vậy, cho nên cũng không xem trọng, ngay cả cha cậu ấy cũng cho là không phải chuyện lớn, đến khi cậu ấy từ từ trưởng thành, vẻ mặt càng trở nên lạnh lẽo, vô tình.

“Mẹ, có phải mẹ sợ con của con cũng sẽ trở thành như vậy, cho nên mới nói ra chuyện cũ đau lòng như vậy với con?”

“Dĩ Ưu, tiểu vương tử đó rất đáng thương đúng không?” Ngải mẫu trù mến vuốt tóc con gái.

“Dạ, nhưng mẹ yên tâm, con sẽ không để con con biến thành như vậy.”

“Mẹ tin con, vì con lớn lên trong tình yêu thương, cho nên...” Bà dừng một chút, nói ra sự thật kinh người. “Thiên Dương cũng cần con giúp nó tìm về tình yêu đã mất từ lâu.” Bả tin tưởng, trong giọng nói thổ lộ tình cảm của con gái, không cần thời gian quá lâu đã có thể làm được.

“Mẹ?” Đây là ý gì? Có liên quan gì đến Thiên Dương?

“Thiên Dương chính là đứa bé đáng thương đó, cho nên nó không tin tình yêu, đối với người khác luôn là lạnh lẽo.”

“Cái gì?” Tiểu Vương Tử là. . . . . Thiên Dương? !

“Lúc ba con đến tìm ông thông gia, ông ấy liền nói chuyện này cho ba con biết, hơn nữa ông thông gia cho là con lớn lên đơn thuần lại đáng yêu rất thích hợp với Thiên Dương.” Bà thở dài một hơi, đối với tuổi thơ bị thâm đó cũng đau lòng theo. “Sau khi mẹ biết chuyện đó, mới đầu rất phản đối, bởi vì nếu như con không thay đổi được nó thì con phải sống cả đời với người đàn ông vô tình, lạnh lùng như vậy.”

“Nhưng...” Ngải Dĩ Ưu vẫn không thể tiêu hóa nỗi sự thật này.

Cho nên Thiên Dương biến thành như bây giờ đều là người mẹ đã qua đời của anh tạo ra sao?

Tại sao mẹ anh có thể vô tình như vậy, lại ích kỷ làm tổn thương máu mủ của mình?

Thiên Dương..... Thật đáng thương!

“Nhưng ba con thuyết phục mẹ, ông ấy nói mặc dù Thiên Dương lạnh mạc, nhưng vẫn là người đàn ông tốt, ba con đã điều tra cuộc sống riêng tư của nó, không có chút phong lưu giống ba nó.” Bà không dám nhìn Dĩ Ưu, dù sao cũng là vì bảo vệ cô, hơn nữa cũng không chọn thủ đoạn quá nhiều cô theo đuổi hạnh phúc. “Đối với chúng ta mà nói, so với người ở bên ngoài nói lời yêu thương đang phải nhận được tình cảm tổn thương và lừa gạt thì người không biết nói chữ yêu lại có thể chăm sóc tốt cho con tốt hơn nhiều.”

“Nhưng con cũng cần một người yêu con.” Cô biết tình yêu thương của ba mẹ đối với cô nhiều như thế nào, nhưng cô vẫn khát vọng có được tình yêu.

“Thật xin lỗi, đều là tại ba mẹ bảo vệ con quá mức, cũng quá sợ con sẽ bị tổn thương nên đã bắt con lấy người không yêu con.” Vành mắt Ngải mẫu hồng hồng, sợ con gái sẽ oán hận bọn họ.

Khó trách, tất cả cũng vì muốn tốt cho cô.

“Mẹ, không nên như vậy, thật ra con đã sớm biết dụng ý của hai người khi buộc con kết hôn, lần thứ hai xem mắt Khánh Khánh đã nói với con, cho nên sau đó con mới đồng ý cùng Thiên Dương kết hôn.” Cô sờ sờ mặt mẹ, cười khổ.

Được ba mẹ cưng chiều quá độ hoàn toàn không phải chịu bất kì tổn thương nào với một người từ nhỏ đã không biết thế nào là tình yêu thương của mẹ, hơn nữa cô và anh lớn lên ở hai hoàn cảnh khác nhau, không ngờ lại trở thành vợ chồng, nên nói vận mệnh trôi chảy hay là trời cao cố ý an bài đây?

Gần tối, trong phòng khách Ngải gia, người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng lại tiêu tụy đang ngồi trên ghế sofa bằng da thật màu cà phê.

Mặc dù trong lòng anh rất lo lắng, nhưng sớm thành thói quen không để cho ý nghĩ trong lòng biểu hiện lên khuôn mặt anh, thái độ cứ hờ hững như vậy.

Mặc dù anh không muốn cha vợ đồng ý cho bọn họ ly hôn, để Dĩ Ưu và Tống Khánh Chân ở bên nhau, nhưng từ nhỏ bọn họ đã nâng Dĩ Ưu trên lòng bàn tay để yêu thương, khó đảm bảo sẽ không đồng ý yêu cầu ly hôn của cô.

“Sao cậu lại có ý nghĩ đáng sợ như thế, cứ nhiên lại vu oan cho con gái bảo bối của tôi!” Ngải phụ vừa biết chân tướng liền giận đến tím cả mặt, thật không thể tin lại có chuyện buồn cười như vậy.

Không tin tưởng con gái bảo bối của ông lại còn muốn ông tha thứ, cũng bởi vì ông biết rõ quá khứ của anh sao?

Coi như Dĩ Ưu đồng ý tha thứ cho anh, thì ông cũng muốn thừa dịp dạy dỗ tên tiểu tử không biết sống chết này một chút, để anh sau này không dám làm ra chuyện khốn kiếp như vậy.

“Chúng con luôn dùng biện pháp tránh thai.” Tiền Thiên Dương nhàn nhạt nói một câu, anh không muốn giải thích gì trước mặt Ngải phụ, chỉ đơn giản là nói ra sự thật.

Theo lý thuyết, bọn họ nên cảm kích anh, bởi vì anh đồng ý tiếp nhận đứa bé không phải của Tiền gia, càng sẽ không ly hôn khiến hai nhà mất thể diện, anh đã đồng ý nhượng bộ rồi, cho nên anh không cho là mình nên dừng bước trước mặt Ngải phụ.

“Làm sao con hồ đồ như vậy, có phải đứa bé là của con hay không thì chỉ cần đợi mấy tuần sau đi xét nghiệm DNA là biết ngay thôi mà, con còn nói ra mấy lời như vậy? Đâu phải ngừa thai là biện pháp an toàn 100%.” Ngải mẫu cau mày, Thiên Dương lại mang dáng vẻ không sao cả? Không phải nói cậu ta vì Dĩ Ưu mà buổi sáng còn say khướt ở trong công ty sao?

“Con không biết Dĩ Ưu nói với hai người như thế nào, nhưng chúng con vẫn luôn có biện pháp ngừa thai là sự thật, mấy ngày nay Dĩ Ưu luôn ở chung với Tống Khánh Chân là sự thật, bị người khác nghe thấy cuộc nói chuyện buồn cười của bọn họ cũng là sự thật, nhưng con tuyệt đối sẽ không ly hôn, cô ấy muốn giữ lại đứa bé con cũng có thể tiếp nhận.”

“Cậu bị điên à? Nói như thế là sao?” Để vợ mình giữ lại con của người khác? Đầu của tiểu tử này không hư thì chính là quá yêu con gái bảo bối của ông rồi, Ngải phụ nghe được tức giận cũng không bực pháp ra ngoài. “Nếu đứa bé trong bụng Dĩ Ưu thật không phải là của cậu, chúng tôi tuyệt đối sẽ không cần cậu chịu trách nhiệm...”

“Con nói rồi con không muốn ly hôn!” Tiền Thiên Dương cứng rắn cắt đứt lời của cha vợ, không chút nào phát hiện bộ dạng nóng nảy trên mặt mình.

Vợ chồng Ngải thị nhìn nhau, vui mừng trong lòng.

Đứa nhỏ này rốt cuộc cũng hiểu được thế nào là yêu rồi, chỉ là chính anh không nhận ra thôi...

“Tóm lại Dĩ Ưu chắc chắn không làm gì sai, mà sao cậu lại nghi ngờ Dĩ Ưu và Khánh Chân? Cậu rõ ràng biết Khánh Chân thích...” Đàn ông nha.

“Lúc đầu con cũng không nghi ngờ để bọn họ lui tới với nhau, nhưng cái thai của Dĩ Ưu là thật, hơn nữa Tống Khánh Chân nói sẽ chịu trách nhiệm với đứa nhỏ trong bụng của Dĩ Ưu, còn muốn Dĩ Ưu ly hôn với con nhanh một chút để cùng cậu ta....” Lời còn chưa nói hết, Ngải Dĩ Ưu đột nhiên xuất hiện cắt đứt.

“Sao anh lại biết những chuyện này? Chẳng lẽ anh phái người theo dõi em?” Cô vẫn núp ở cầu thang nghe lén, vừa nghe đến đoạn này, không nhịn được liền vọt ra.

“Dĩ Ưu!” Đứa nhỏ này lại không nghe lời chạy ra ngoài.

“Là Nhan luật sư tận mắt thấy, chính tai nghe được.” Tiền Thiên Dương’ vừa xoay qua liền thấy đôi mắt sưng đỏ của cô.

Cô.....đã khóc sao?

“Anh cứ như vậy tin lời nói của cô gái đó?” Vồn muốn nói chuyện đàng hoàng với anh, nhưng vừa nghe anh nhắc đến người phụ nữ kia, cô tức giận rống lên.

“Em mang thai.” Hình như cô có chút tiều tụy.

“Vậy em cũng có thể nói anh có quan hệ mập mờ với cô ta.” Cô vừa nghĩ đến chuyện ở nhà hàng, liền không nhịn được giận dữ lên án.

“Dĩ Ưu, con nói bậy gì đó?” Ngải mẫu kinh ngạc hỏi, thế nào mà sóng trước chưa dứt sóng sau lại đến thế?

“Con không có nói bậy, bọn họ cùng nhau ăn cơm trong nhà hàng của khách sạn, là chính miệng Nhan luật sư nói, anh ấy cũng ở chỗ đó, anh ấy cũng không có phản bác.” Cô đau lòng cắn môi dưới.

“Thiên Dương, đây là thật sao?” Ngải mẫu chất vấn con rể, cô gái kia là người bị người khác đồn là phá hư hôn nhân của hai đứa nó sao?

“Con thừa nhận có đi cùng cô ta, nhưng trước khi kết hôn.” Anh thần nhiên nhìn Ngải phụ một cái.” Con tin cha cũng biết chuyện này.” Ngụ ý là anh biết cha vợ đã từng điều tra anh.

“Thì ra các người từng qua lại với nhau...” Ngải Dĩ Ưu trừng lớn mắt, không thể tin được anh và Nhan luật sư xinh đẹp kia từng có một thời gian yêu nhau.

“Đó là chuyện lúc trước, sau khi kết hôn với em, anh chưa từng có quan hệ với người phụ nữ khác.” Anh kiên định và nghiêm túc nhìn cô.

“Nhưng...” Cô dời ánh mắt sang chỗ khác vì không cách nào tiếp nhận ánh nhìn chăm chú của cô.

“Em có nhớ có một lần anh đến Đức công tác không? Cô ta cũng đi cùng nhưng trên đường đến công ty của đối tác, cô ta lại bị đau dạ dày, cho nên anh mới kêu cô ta ăn cơm, uống thuốc, chỉ sợ làm trễ thời gian ký hợp đồng, lúc đó Tuấn Nam cũng ở trong phòng, em có thể đi tìm cậu ta chứng thực.” Ánh mắt anh ngày càng dịu dàng thành khẩn, từng câu từng chữ từ từ giải thích.

Anh không muốn cô hiểu lầm anh, coi như cô đã phản bội anh, nhưng anh còn phải giữ cô bên cạnh cả đời, không buông tay.

“... ..” Ngải Dĩ Ưu bị ánh mắt dịu dàng của anh nhìn chăm chú.

Cho nên anh và Nhan luật sư không còn dây dưa gì nữa rồi!

“Nhưng cậu cũng không thể vì lời nói của cô ta, liền giảo định đứa bé không phải là của cậu, cậu nghi ngờ đối với Dĩ Ưu mà nói là tổn thương nghiêm trọng, cậu có biết hay không?” Ngải phụ cau mày. Ông đứng là biết Nhan Như Mị, là bạn gái cuối cùng bên cạnh Tiền Thiên Dương.

“Cho nên con đã kêu Tuấn Nam đến bệnh viện chứng thực, mà Dĩ Ưu thật sự có đến khoa phụ sản.” Con người đen thẳm của anh dịu dàng nhìn cô vợ nhỏ của mình. “Nếu như em muốn giữ lại đứa bé này anh sẽ để em giữ lại, nhưng còn chuyện ly hôn thì anh không cách nào đồng ý.”

“Anh điên sao? Tại sao phải nhường em mà muốn giữ lại đứa bé anh không thừa nhận.” Ngải Dĩ Ưu vừa nghe, tất cả hoài nghi, khổ sở, uất ức đối với anh toàn bộ xống lên não.

“.....Bởi vì em là vợ của anh.” Bởi vì anh yêu em, cho nên không muốn vì chuyện của đứa nhỏ mà mất đi em.

“Nhưng anh không thừa nhận nó, sau này nó sẽ rất đáng thương.” Cái tên đại ngốc nghếch này, tại sao đầu óc cứ cứng ngắc vậy chứ, chẳng lẽ anh quên lần kia anh không để cho cô ngủ sao, không ngừng đòi hỏi?

“Anh...” Tay anh nắm chặt hai quả đấm, không muốn sự ghen tỵ điên cuồng và khổ sở hiện lên khuôn mặt, nhưng anh không thể khống chế được, hiện tại vẻ mặt của anh, không chỉ khiến vợ chồng Ngải thị há hốc mồm, càng làm cho Ngải Dĩ Ưu muốn khóc lớn lên. “Anh sẽ thử tiếp nhận nó.”

“Anh yêu em đúng không?” Cô nén lệ, đi đến trước mặt anh. “Cho nên anh mới đồng ý bao dung đứa bé này, có đúng không?”

“....” Tiền Thiên Dương không nhúc nhích, hoàn toàn nói không ra lời.

Đối với một người cho tới bây giờ không có được tình yêu hoặc có được người mình yêu mà nói, một câu “anh yêu em” đơn giản rất khó để mở miệng thừa nhận.

“Nhưng anh thật sự rất ngốc đó, anh biết không?” Nước mắt theo hốc mắt của Ngải Dĩ Ưu chậm rãi chảy xuống, cô không thôi tức giận rống lên với anh: “Em với Khánh Khánh chỉ là chị em tốt, anh ấy chỉ là giải sầu cùng em mà thôi, hơn nữa anh quên rồi sao? Có một lần cả tuần lễ anh không có về nhà, vừa về nhà đã không cho em ngủ... anh quên rồi sao?”

Anh nghi hoặc nhìn cô. Cho nên? Chẳng lẽ đêm hôm đó anh có sơ sót?

Không, không thể nào, anh không thể nào quên, nhưng ngày đó, quả thật anh khát vọng cô rất nhiều lần, chẳng lẽ quên...?

“Bác sĩ muốn năm tuần rồi.” Trên mặt cô đầy nước mắt, cố ý tức giận cắn môi dưới, ngón trở nhỏ dài chọc chọc vào lồng ngực của anh. “Năm tuần ư!”

“.....” Tiền Thiên Dương’ kinh ngạc không thốt nên lời.

Ngải mẫu thấy không khí giữa hai người, liền kéo Ngải phụ đi lên lầu.

“Tôi...” Ông còn chưa giáo huấn tiểu tử này xong nha.

“Đi thôi.” Ngải mẫu nhìn chằm chằm chồng mình. “Không nhìn thấy hai đứa nó đã không sao rồi sao?”

Vấn đề còn lại cứ giao cho bọn trẻ xử lý đi.

“Khánh Khánh trở về mới ba tuần, anh còn muốn vu oan em nữa không?” Cô nũng nịu.

“Là của anh...” Tiền Thiên Dương không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, anh cứ nhiên lại nghi ngờ máu mủ của mình. “Anh đúng là ngu mà!”

“Đúng là của anh.” Ngải Dĩ Ưu dùng sức biến mất nước mắt, hùng hổ nói lớn.

“Ông trời ơi... Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đúng...” Anh ôm cổ vợ mình, trong miệng không ngừng nói lời xin lỗi.

“Bây giờ, anh tin tưởng em rồi à?” Ngải Dĩ Ưu bị anh gât gao ôm lấy vui vẻ hỏi.

“Thật xin lỗi”

“Không nghi ngờ nữa hả?” Thật sự tin tưởng sự trong sạch của cô rồi à?

“Thật xin lỗi.”

“Đứa bé có thể thừa kế tập đoàn Kinh Thiên rồi hả?” Anh ghê tởm nhất á.

“Dĩ Ưu...” Tiền Thiên Dương lúng túng không buông cô ra.

“Hả? Thật xin lỗi sao?” Cô chu đôi môi đỏ mọng.

“Thật xin lỗi.” Anh nhìn cô, nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô.

“Được rồi.” Ngải Dĩ Ưu bước bình gặt đầu hài lòng.

“Không tức giận? Vậy chúng ta về nhà đi!”

“Ai nói muốn về nhà với anh?” Cô trợn to mắt. Khoảng thời gian này bị Khánh Khánh kéo chạy khắp nơi, nghe chỉ điểm của Khánh Khánh nhiều nên có chút tiến triển, biết có chút cơ hội phải đùa bỡn chút mới được.

“Dĩ Ưu?” Anh lo lắng nhìn cô.

“Anh nghi ngờ em, khiến em rất đau lòng, cho nên anh phải chịu phạt.”

“Phạt thế nào?” Lòng anh cam tâm tình nguyện, chỉ cần không phải ly hôn, bất kỳ xử phạt nào anh đều chấp nhận.

“Cách....” Lời mới nói ra miệng liền bị cắt ngang.

“Đừng!” Lòng anh kinh sợ lần nữa ôm chặt cô, chui vào cổ cô cự tuyệt nghe câu tiếp theo. “Anh không muốn ly hôn.”

Ngải Dĩ Ưu bị ôm vào ngực, vui vẻ cười trộm, cô ho một tiếng: “Khụ! Em muốn nói, cách ngày em sinh còn đến tám, chín tháng, khoảng thời gian này em muốn ở lại nhà mẹ.”

“Tại sao?”

“Nếu như có ngày anh bị gì lại vu oan đũa bé trong bụng em không phải là của anh thì phải làm thế nào? Cho nên em nghĩ cách tốt nhất là chờ sau khi em sinh đứa bé ra rồi xét nghiệm DNA, chúng ta không còn nghi ngờ gì nữa, em sẽ suy nghĩ chuyện chuyển về nhà.” Thật ra mang thai 16 tuần thì có thể xét nghiệm rồi, nói như vậy để có thể thuận túy tròng phạt anh.

“Anh không nghi ngờ cho nên về nhà với anh đi!”

“Anh tự tính đi, hai hàng nước mắt của em phải tính thế nào đây?”

“Dĩ Ưu...” Tiền Thiên Dương cầu xin tha thứ, nước mắt phải bồi thường thế nào đây?

Muốn em về nhà cũng được.” Mặt cô mong đợi nhìn anh. “Nói cho em biết, anh có yêu em không?”

“À?” Anh ngây ngẩn cả người, không nghĩ cô sẽ hỏi thẳng như vậy.

“Hả? Cái gì? Anh có yêu em chút nào không?” Cô thật sự muốn nghe chính miệng anh nói.

Anh ôm chặt thiên sứ mà ông trời đã ban cho anh, trong lòng không ngừng reo hò tiếng yêu, nhưng miệng làm sao lại nói là không ra được.

“Nói đi, có không?” Vì động tác trực tiếp của anh nên nụ cười trên mặt Ngải Dĩ Ưu càng đậm, vết thương trong lòng cũng dần dần khép lại. “Không nói, em không về nhà với anh đâu!”

“.....” Trong lòng đã sớm kêu mấy ngàn mấy vạn lần rồi, nhưng không có cách nói ra khỏi miệng. . . .

Làm sao cô không nhìn thấu lòng của người đàn ông ngu ngốc này chứ? Lúc anh ôm chặt lấy cô thì cô đã biết, nhưng cô vẫn muốn nghe anh nói ra

Nếu không cô không cùng anh về nhà đâu!

Hồi cuối

Sân bay Quốc tế Đào Viên.

“Khánh Khánh, lần sau khi nào thì về?” Gương mặt Ngải Dĩ Ưu khả ái nâng cao cái bụng chưa đến bốn tháng, một tay chống nạnh ra dáng một bà bầu, mà bên cạnh cô còn có Tiền Thiên Dương nóng lòng đứng hộ vợ.

“Anh nói nghe nè 4020, em không phải là mới mang thai hơn ba tháng sao?” Tống Khánh Chân ghé góm mắt tròn trắng, có cần khoa trương thế không?

“Đúng vậy, thế nào? Chẳng lẽ lúc em sinh anh sẽ trở về với em sao?”

“Trở về? Anh gửi quà tặng em cũng như nhau mà, vé máy bay cũng rất đắt nha.”

“Ngại tiền vé máy bay đắt? Em là chị em tốt của anh nha.” Ngải Dĩ Ưu không tuân theo kháng nghị.

“Nếu không tôi giúp cậu.” Mặc dù Tiền Thiên Dương rất không muốn nhìn thấy anh ta, nhưng anh ta là bạn tốt của bà xã anh, coi như không thoải mái cũng không có cách diệt.

“Cảm ơn, không cần.” Mặc dù không tha thứ hiểu lầm ngu ngốc của anh ta và 4020, nhưng khi thấy nụ cười vui vẻ, tràn đầy hạnh phúc của 4020, anh cũng tha thứ cho anh ta một chút. “Bản thân tôi cũng rất giàu.”

“Khánh Khánh, anh không quay lại nhìn em sao?” Cô có chút khó chịu nhìn anh. Khoảng thời gian trước kia có anh làm bạn, ít nhất cô cũng sống không quá vô vọng, anh còn dạy cô rất nhiều tuyệt chiêu khổng chế chồng.

“Ừ hửm, người ta cũng rất nhớ Honey của người ta nha, lần này trở về ba tháng để cậu ta khó chịu một chút, lần sau khi anh trở về sẽ dẫn cậu ta cùng về.” Anh thề.

“Cái đó, nhất định rất lâu.....” Người nhà Khánh Khánh vô cùng bài xích giới tính thực của anh, để cho anh quang minh chính đại dẫn người yêu về ra mắt gia đình, không biết phải chờ đến năm thứ mấy.

“Chậc, nha đầu hư, không thể nói lời tốt lành tí hả?” Căn bản là nguyên rửa anh mà.

“Được rồi, được rồi, hy vọng tới lúc em sinh, anh có thể dẫn Eric cùng trở về.”

“Nói đến đây, anh cũng nên về nhà đi, muốn ở nhà mẹ vợ đóng đô bao lâu nữa?” Anh nhin không được chằm chọc chồng cô, hơn nữa sau khi biết những bí hiểm Tiền Thiên Dương trải qua, mặc dù vẫn không thể triệt tiêu anh ta khi bị hiểu lầm, bị vũ nhục a.

“Cảm ơn cậu, Tổng tiên sinh.” Tiền Thiên Dương vừa nghe, quét sạch bất mãn của người nào đó.

“Bởi vì em không nghe được đáp án em muốn chứ sao?” Ngải Dĩ Ưu không tuân theo bữu môi. Ai biểu người đàn ông bên cạnh không dám nói ba chữ đáng yêu kia chứ!

Cô... cũng rất muốn trở về bên cạnh anh, trở về nhà anh.

“Tôi nói nghe này Tiền tiên sinh, chỉ là chữ yêu thôi mà, rất khó phát âm sao? Có cần tôi dạy anh không?”

Chỉ là câu anh yêu em thôi mà!

“.....” Tiền Thiên Dương liếc nhìn về phía khác, không dám nhìn bà xã và Tổng Khánh Chân.

“Đúng đó, anh ấy không chịu nói.” Ngải Dĩ Ưu nâng lên nụ cười ác. “Anh thấy có thể anh ta đang đợi đứa trẻ ra đời để xét nghiệm....” Ba chữ ‘DNA’ cấm kỵ còn chưa nói ra, cô liền bị anh hung hăng ôm vào ngực.

Tiền Thiên Dương vừa nghe cô muốn nói ra những câu đáng ghét kia, lập tức ôm chặt lấy bà xã bướng bỉnh.

“Thật không chịu nổi, tôi phải vào rồi, không để ý đến hai người nữa.” Nhìn cảnh ân ái lần thứ N của bọn họ, anh lại nhớ đến Eric...

“Khánh Khánh.” Cô tránh khỏi vòng tay của anh, đột nhiên nói với Tổng Khánh Chân: “Đi đường bình an, nhất định phải trở về đó.”

“Ồn gì, sao anh lại không trở về, Đài Loan cũng là nhà của anh mà.” Tổng Khánh Chân cười, chẳng lẽ bị phát hiện rồi? Anh cho là anh ẩn tàng rất tốt mà.

“Không lo chuyện của người khác làm sao bị nói, em mãi mãi ủng hộ anh, đứng về phía anh, cho nên nhất định phải trở về đó, em và Hạnh Quyên sẽ chờ anh về.” Coi như Khánh Khánh không nói, nhưng cô biết ba tháng này Khánh Khánh vì chuyện trở về Paris mà từ đầu đến cuối đều tranh chấp với người nhà không ngừng nghỉ, cho nên ngày nào cũng chạy lại nhà mẹ cô.

Cộng thêm bây giờ không có người nhà đến tiễn, còn không lộ vẻ khó chịu sao?

“4020....” Tổng Khánh Chân cảm động đến nỗi mũi cũng đỏ lên. “Anh thật sự muốn ôm em.” Nhìn người đàn ông trước mặt anh.

Về mặt Tiền Thiên Dương rất khó coi, nhưng nhìn ánh mắt khẩn cầu của vợ mình, vẫn không cưỡng lại được cô, bất đắc dĩ lui ra sau.

“4020!” Anh bỏ nhào lên ôm cô.

Một màn này khiến Tiền Thiên Dương run như cây sậy, chỉ sợ anh ta làm tổn thương đứa bé trong bụng cô vợ nhỏ của anh.

“Phải trở về đó, anh còn nhóm bạn tốt này nha!” Cô vỗ vỗ lưng anh, cho anh sự động viên.

“Ừ...” Một đấng mày râu cứ như vậy ôm một người phụ nữ mảnh mai, khóc nức nở nghẹn ngào.

“Ngoan nào ngoan nào...., phải chăm sóc tốt cho mình nha.”

“Được...”

“Tôi Paris phải liên lạc với em đó.”

“Được...”

“Có khó khăn gì nhất định phải nói với em đó.”

“Được...”

“Đừng nói em không có năng lực, em còn có một ông xã lợi hại như siêu nhân vậy đó.”

“...Tốt.” Chậ!

Phòng chờ sinh trong bệnh viện, khắp nơi đều nghe tiếng kêu và tiếng chửi rủa của sản phụ.

“A.....Đau quá!”

“Đều tại tên đàn ông xấu xa này làm hại.”

“Tôi không muốn sinh, tôi không muốn sinh.”

Bởi vì đau bụng mà Ngải Dĩ Ưu được Tiền Thiên Dương vội vã đưa vào bệnh viện, nghe tiếng kêu thảm thiết kia, không khỏi sợ hãi.

“Trời ạ, sinh con lại có đáng sợ như vậy sao?”

“.....” Sắc mặt Tiền Thiên Dương cũng có chút thay đổi, nhưng không muốn nói thêm khiến cô lo sợ.

Mà vợ chồng Ngải thị đi cùng, vẻ mặt cũng không đỡ hơn là bao.

“Đó cũng bởi vì tử cung co rúc lại còn quan hệ, Dĩ Ưu không cần sợ, mọi người đều ở bên cạnh con, một chút mẹ sẽ nói với bác sĩ tiêm thuốc giảm đau cho con, có thể giảm bớt khó chịu cho con.” Ngải mẫu có kinh nghiệm chỉ dạy con gái và con rể sắp bị dọa ngất đi.

“Nếu như không tiêm, con sẽ đau chết à?” Ngải Dĩ Ưu liếc xéo chồng mình đứng đối diện, giọng rống càng to.

“À?” Ngải mẫu cũng nhìn đến hoa mắt.

“Mẹ, con đi tìm y tá kêu tiêm thuốc giảm đau cho cô ấy.” Da đầu Tiền Thiên Dương tê dại, anh bước nhanh về phía y tá, thuận tiện muốn một phòng sinh yên tĩnh, chỉ có một người sinh.

Càng tiêm thuốc giảm đau, thời gian đau bụng sinh của Ngải Dĩ Ưu càng được rút ngắn, mặc dù tiêm thuốc giảm đau nhưng hiệu quả của mỗi người khác nhau, có người một chút cảm giác cũng không có, có người sẽ có một chút xú cảm giác đau, còn có người một chút tác dụng cũng không có.

Mặc dù không đau đến nổi tức miệng mắng to, nhưng khiến cô bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Không khác biệt lắm, đưa vào phòng sinh.” Y tá sẽ cách một khoảng thời gian mà kiểm tra tình trạng, để biết có thích hợp đỡ đỡ hay không?

“Mẹ, con sợ!” Vừa nghe đến chuyện phải đưa vào phòng sinh, Ngải Dĩ Ưu bắt đầu khẩn trương lo lắng.

“Ngoan, con đã làm mẹ rồi, phải dũng cảm lên, biết không?” Ngải mẫu đau lòng cầm tay con gái khích lệ.

“Bà xã, không phải sợ, anh sẽ ở bên em.” Tiền Thiên Dương có ý định bồi sinh.

“Thiên Dương, con qua đây.” Mặt Ngải phụ hoảng sợ kêu con rể.

“Sao, cha?”

“Một chút con vào, phải nhớ nhất định không được nhìn quá trình sinh con, tuyệt đối không được đứng sau bác sĩ đó.” Lúc đó ông cũng không biết, còn ngu ngốc mà đi nhìn, sau đó suốt nửa năm cũng không dám ân ái với vợ mình.

“Cha?”

“Nếu không cha lo con sẽ.....sợ!” Bây giờ ông không thể nói ra hai chữ “bất lực”.

“Cha không cần lo lắng, con biết cha muốn nói gì!” Vì Dĩ Ưu và đứa bé trong bụng, nhưng anh đã đọc thuộc sách liên quan đến mang thai và sinh nở nên anh biết được di chứng sau khi chồng ở bên cạnh vợ mình khi sinh. “Mặc kệ thế nào, con sẽ luôn nắm chặt tay Dĩ Ưu và luôn ở bên cạnh cô ấy.”

“Được được được, con biết là tốt rồi!”

“Tiền tiên sinh, xin đi theo chúng tôi.” Cô y tá ở cửa phòng sinh gọi Tiền Thiên Dương.

“Tiền phu nhân, cô không nên khẩn trương cũng không cần quá dùng sức, chờ chút sức để khi tôi kêu cô dùng sức cô hãy dùng sức, nếu không cô sẽ mệt rất nhanh.” Bác sĩ phụ trách đỡ đẻ mỉm cười an ủi cô.

“Tiền tiên sinh, anh nhìn lên dụng cụ trước mặt đi, đó là nhịp tim của đứa trẻ, còn cái kia là tần số đau bụng sinh của Tiền phu nhân, chỉ cần nó tăng lên, anh liền kêu cô ấy dùng sức, biết không?”

“A!” Dụng cụ đo chỉ số đột nhiên tăng cao.

“Giống như bây giờ vậy.” Bác sĩ cười nhìn vẻ mặt sợ hãi của Tiền Thiên Dương nói: “Đừng sợ, Tiền phu nhân chúng tôi sẽ giúp cô, hít sâu, giữ hơi, dùng sức!”

Ngải Dĩ Ưu dùng sức đến đỏ bừng cả khuôn mặt, sau đó rất nhanh mệt lả.

“Tốt, cô làm rất tốt, thả lỏng, chúng ta tiếp tục.”

“A!” Chỉ số lại tăng cao.

“Bà xã dùng sức.” Anh không muốn nhìn cô chịu khổ. “Dùng sức.”

“Tốt vô cùng, hít sâu, giữ hơi, dùng sức!” Bác sĩ nói.

“Thiên Dương!” Cô đã cả người mồ hôi.“Thật là đau!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Không thôi hồng vành mắt, mặc dù sớm đã biết rõ sinh con có nhiều đau nhiều khổ cực, nhưng là tận mắt thấy người phụ nữ anh yêu sâu đậm vì anh chịu khổ, anh đau không thôi.

“Em không muốn. . . . .” Đau bụng sinh qua đi, Ngải Dĩ Ưu lại mệt lả.

“Được, về sau không sinh nữa, chờ em sinh xong anh lập tức đi buộc ga-rô (ngăn sinh nở).” Anh không đành lòng nhìn cô chịu khổ.

“Em không có. . . . .”

“Em yên tâm, anh sẽ phụ trách thuyết phục ba anh.”

“Nhưng. . . . .”

“Anh biết rõ anh là con trai độc nhất, nhưng em đối với anh quan trọng hơn!”

“A! Tên khốn kiếp này!” Lại đau bụng sinh rồi.

“Anh nhất định phải đi buộc ga-rô (ngăn sinh nở)!” Bà xã rống to, Tiền Thiên Dương mất hết hồn vía nắm chặt tay của cô. “Lần này sinh xong về sau không sinh nữa, thật xin lỗi, thật xin lỗi a. . . . . bà xã!”

“Em không muốn nghe anh nói xin lỗi!”

“Bà xã?”

“Tiền phu nhân hít sâu, giữ hơi, dùng sức!” Hình như đã thấy nhiều bác sĩ đối với bọn họ hô to gọi nhỏ một chút phản ứng cũng không có, chỉ là nhắc nhở Ngải Dĩ Ưu dùng sức.

“Em không cần anh đi buộc ga-rô (ngăn sinh nở), người Đại Ngốc Nghếch này!” Vẻ mặt bởi vì dùng sức lại còn nói chuyện, trướng đến hồng đậm.“Em muốn nghe. . . . . A!” Trời ạ, đây là đau bụng sinh sao!

“Sắp ra rồi, Tiền phu nhân dùng sức, con của cô sắp ra rồi, cố gắng lên.”

“A!” Cô dùng hết hơi sức, dùng sức đem đứa bé ra ngoài. . . . .

Rất cuộc. . . . . Nghe được tiếng khóc vang dội của đứa bé rồi !

“Anh yêu em, Anh yêu em, Anh yêu em. . . . . Em làm được rồi! anh yêu em, anh yêu em. . . . .” Thấy như vậy một màn Thiên Dương không nhịn được chảy xuống nước mắt vui sướng lại cảm động, thiên sứ, ánh mặt trời của anh sinh cho anh một đứa bé, đó là kết tinh tình yêu lâu dài của bọn họ.

“Thiên Dương. . . . . em muốn nghe không phải là xin lỗi, mà là anh yêu em.” Cô yếu đuối nhìn anh, rất cuộc cũng đợi được chính miệng anh nói yêu cô rồi.

“Đúng. . . . . Không anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, về sau mỗi ngày đều sẽ nói cho em nghe, không lúc nào không nói cho em nghe, anh yêu em, cảm ơn em, ánh mặt trời thiên sứ của anh!”

Ngải Dĩ Ưu cười, rất cuộc cô có thể trở về nhà rồi, cô chờ rất lâu rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dan-ong-kien-cuong>